

மழைக்குறி

சு. சுதந்திரராஜா

321801

M

மழைக்குறி

321801

சி. சுதந்திரராஜா

First Edition : JAN. 1975

'MAZHAIKURI'

By. S. SUTHANTHIRARAJAH

PRICE Rs. 3-50

Printed by:

AR ES PRINTERS, 149, K. K. S. ROAD, JAFFNA.

With the Best Compliments:

|

**PANADURA FINANCE
&
ENTERPRISES LTD.**

124, Bauddha Loka Mawatha, COLOMBO-4.

Telephone: 88339

அத்தியாயம் ஒன்று

அடுக்கப்பட்டிருந்த சுருட்டுப் பெட்டிகளைத் தாண்டி வந்த மூட்டைப் பூச்சிகள் அவனது இரத்தத்தை உருசித்துச் சுவைக்கலாயின. ஜும்மா பள்ளிவாசலில் இருந்து ஓலித்து வந்த அதிகாலை பாங்கு சுருதிலயத்துடன் அவனது செவிகளிலே கர்ண கரோமாய் விழுந்தன.

சின்னத்தம்பி கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான். கடைக்குள் ஒரே இருள். பக்கத்தே படுத்திருந்த ரணசிங்காவின் அழக்கேறிய தலையணையில் இருந்து வந்த தேங்காய் எண்ணெய் நெடி அவனது நாசியைத் துளைபோட்டது. கோடா போட்டுப் பெட்டியில் அடைபட்ட சுருட்டு நெடி அதனை விட மோசமாயிருந்தது. மெல்ல எழுந்து சுருட்டுப் பெட்டிகளின் இடைகளிற் குதியைப் பொருத்திக் கீழே இறங்கினான்.

எங்கே என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க விடாமற் தடுத்த இருளைக் கிழித்தது அவன் கிழித்த தீக்குச்சி. குப்பி விளக்கைத் தேடி தீக்குச்சி அணையும் முன்னால் விளக்கை ஏற்றிவிட்டு கைகளை உயர்த்தி நெட்டி முறித்

துப் பெரியதாகக் கொட்டாளி விட்டான், அவனது கொட்டாளியைக் கேட்ட கணக்குப்பிள்ளை மயில்வாகனம் கல்லா மேசையில் அருண்டு புரண்டு படுத்தான்.

சின்னத்தம்பி குப்பிவிளக்கை எடுத்துச் சென்று தன்னுடைய றங்குப்பெட்டியைத் திறந்தான். றங்குப்பெட்டியின் மூடி கிறீச்சிட்டது. அம் மூடியின் உட்புறத்தில் அவனுக்குப் பொடிஹாமி தந்த ஒரு கிழவரின் படம் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. கொஞ்சநேரமாக அவன் அந்தப் படத்தையே உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பின்னர் இளஞ்சிகப்புப் பற்பொடி அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்த மைப்போத்தலை எடுத்துப் பற்பொடியைக் கைகளிலே கொட்டிக் கொண்டான் றங்கை அடித்து மூடி விட்டுக் கடையின் பின்புறவாசலினால் வெளித்தெருவோரம் வந்தான்.

நட்சத்திரங்கள் கண்களைச் சிமிட்டிச் சிமிட்டிக் காட்டின. இன்றைய தினம் பனிக்குளிர் சற்றே குறைந்த போதிலும் எங்கும் வெள்ளை வெளேரெனப் பனியினது ஆட்சி தான் துலங்கியது. கொடுப்புள் கைவிரலைத் திணித்துப் பல்லைத் தீட்டிக் கொண்டே நடைபோட்டான். எதிரே வேகமாக ஓர் உருவம் வந்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளை வேட்டியைக் கண்டும் சரக் சரக்கென எழுந்து தேயும் செருப்பின் லயத்தைக் கேட்டும் படுத்திருந்த குட்டை நாயொன்று குரைத்துத் தீர்த்தது.

“எட, கந்தசாமியே! என்ன விசேஷம்?”

“ஓம் சின்னத்தம்பி! நான் யாழ்ப்பாணம் போறன் வீட்டிலே இருந்து வரச்சொல்லி ராத்திரித் தந்தி வந்தது.”

“ஆருக்கேன் சுகமில்லையா?”

“சீ. அப்பிடியொண்டும் இராது.”

“பின்னே நீ என்னெண்டு நினைக்கிறாய்?”

“ஊரிலே இருந்து வந்தவையள் என்னட்டை ரகசியமாகச் சொன்னவையள் எனக்குப் பொம்பிளை பாக்கிறதெண்டு அதாய்த் தான் இருக்கும்.”

“அடி சக்கை”

“அதான் இப்ப கண்டிக்குப் போய் அங்கையிருந்து குருநாகல் பஸ்ஸைப் பிடிச்ச காலமே யாழ்தேவியிலே போகப்போறன். சரி வரட்டே”

“சரி வரேக்கை கலியாணவீட்டு முறுக்குகளை கொண்டரமறந்திடாதே”

சிரித்துக் கொண்டே விடைபெற்றான் கந்தசாமி. சின்னத்தம்பியைப் போன்ற கடைச் சிப்பந்தி. கம்பனையிலுள்ள கடைச் சிப்பந்திகளை எல்லாம் அடியிலிருந்து நுனிவரையில் சின்னத்தம்பிக்குத் தெரியும்.

கம்பனைக்குப் பதினெட்டாவது வயதில் வந்து தொடர்ந்து இருபது வருடங்களாக அங்கேயே இருப்பவன். தீபாவளி, பொங்கல், சடங்கு வீடுகள் இப்படி எப்போதாவது அத்தி பூத்தாற்போல் முதலாளியார் தரும் விடுதலையில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தன்னுடைய வீட்டிற்குப் போய் விட்டு வருவான்.

நேரே இவவத்துறைக்குப்போய் இக்பாலை எழுப்பி மகாவலி கங்கையில் ஒரு தோய்ச்சல் போட்டுவிட்டு ஐந்தரை மணிக்குமுன்னர் திரும்பிட எண்ணிய வண்ணம் நடந்தான். அழுக்குப் படிந்த சாரமும் கிழிந்துபோய்விட்ட சேட்டும் அந்த அதிகாலைக் கூதலைப் போக்கிட உதவவில்லை.

பற்பொடி தீர்ந்தது. இக்பாலின் வீடும் வந்தது.

சாக்குத் தட்டிக்கு வெளியே நின்றவாறு இக்பாலுக்குக் குரல் கொடுத்தான். சற்றுத் தூரத்தில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த தெருவிளக்கு அவனது சிவந்த கண்களை கூசச் செய்தது.

சாக்குத் தட்டியை விலக்கிக் கொண்டு வந்தவள் இக் பாலின் தங்கை பாத்திமா. மேக முகிலிடை நிலவென சீலைத் தலைப்பின் முக்காட்டிடை தெரிந்தது அவளது முகம். அவள் ஓர் இளம் விதவை. இருபத்து மூன்றாம் வயதிலேயே கைம்மைக் கோலம். இரண்டே இரண்டு ஆண்டுகள் தான் சலீமின் மனைவியாக அவளால் வாழமுடிந்தது. எஸ்டேட் லொறிச் சாரதியான சலீம் றம்பொடைப் பள்ளத்தாக்கிலே வீழ்ந்து பிணமாகிப் போனவன். அடையாளச் சின்னமாக ஒரு குழந்தை கூடவாவது பிறக்கவில்லை. பாத்திமாவின் இளமை தன்னும் இன்னமும் மறையவில்லை.

“அஸ்ஸலாமு அலேய்க்கும்”

சின்னத்தம்பியை வரவேற்றாள். சின்னத்தம்பிக்கு இந்தச் சம்பிரதாயங்கள் பிடிக்காத போதும்.

“வாலேய்க்கும் ஸலாம்”

“நாணு இப்பத்தான் எழும்பிச்சது. தொழுகை செய்யிது இருங்கோ வந்திடும்.”

பாத்திமா சாக்குத்திரையுள் மறைந்தாள்.

“பிஸ்மில்லாஹ் ஈர் ரஹ்மான் ஈர் ரஹீம்”

— அரபு எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட பிரேம் ஒன்று வாசலில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

உளுத்துப்போன சுவரின் பூச்சுக் கழன்ற இடங்களின் ஊடாகச் செங்கட்டிகள் தலையைக் காட்டின. இக்பால் தோளிலே பழுப்பு நிறச் சால்வையைப் போட்ட வண்ணம் வெளியே வந்தான். குந்தியிருந்த சின்னத்தம்பி எழுந்து மௌனமாக அவனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

இக்பாலிற்கு இருபத்தாறு வயது இருக்கும். மிக நோஞ்சலான உருவம். சின்னத்தம்பி தொழில் புரிகின்ற அதே கடையில்தான் தொழில் செய்பவன். ஆயினும் சின்னத்தம்பியின் வேதனம் ஐம்பது ரூபாய். இக்பாலின் வேதனம்

அறுபத்தைந்து ரூபாய். இஃபால் தன்னுடைய உணவு விடயத்தை வீட்டோடு வைத்துக் கொள்ளுபவன். ஆதலாலே தான் இந்த வித்தியாசம்.

ரணசிங்கா இதுபற்றி ஒருநாள் கேலியாகவே சொன்னான்.

“நாய்க்குச் சாப்பாடு போடுவது போல நாங்கள் செத்துப் போகாமல் இருந்து முதலாளிக்கு மாத்திரம் ஊறுவதற்காகத்தான் மாசாமாசம் பதினைஞ்சு ரூபாய்ச் சாப்பாடு”

வெள்ளம்போல மகாவனிகங்கை ஒடிக்கொண்டிருந்தது: கௌபீனத்துடன் இருவருமாய் இறங்கித் தோய்ந்தார்கள்.

“சே! தபால் வேலை நிறுத்தத்தால எவ்வளவு பேருக்கு எவ்வளவு கஷ்டம்”

இஃபால் சொன்னான்.

“ஒவ்வொரு வேலை நிறுத்தங்களும் தான் வர்க்க முரண்பாடுகளை வளர்த்து உழைப்பாளிகளை ஐக்கியப்படுத்தி வலுவாக்கும்.”

சின்னத்தம்பி சொன்னான்.

“கண்டறியாத கதை கதையாதே! இந்த உலகத்தைப் படைச்ச அல்லாஹ்ஹில கூட நம்பிக்கையில்லாத கொம்பூனிஸ்டுகள் வேலை நிறுத்தம் எண்ணு முரட்டுப் பிடிவாதம் பிடிச்ச நாட்டை எல்லாங் குட்டிச் சுவராக்கிப் பிடுவாங்கள்”

“ஒவ்வொருநாளும் கஷ்டப்படறவனாய் இருந்து கூட உனக்கு உன்னைப்போல இருக்கிறவங்களின்ரை கஷ்டங்கள் தெரியவில்லையே”

“உனக்கு மட்டும் தெரியுதோ?”

“எனக்கு நல்லவழி — சத்தியவழி தான் நல்லாய்த் தெரியும்.”

“எதடா நல்ல வழி? இப்ப இங்கையுள்ள எல்லாரும் சுதந்திரமானவையள் தானே”

சின்னத்தம்பி பெரிதாகச் சிரித்தான். அவனுடைய சிரிப்பினிலே ஆயிரம் அர்த்தங்கள் பொதிந்திருந்தன. தண்ணீரை அள்ளி வாயிலே விட்டுக் கொப்பளித்தான். சற்றே ஆழமான பகுதியை நோக்கி எதிர்நீச்சலடித்து முன்னேறினான் சின்னத்தம்பி. இப்பால் கரையில் நின்று கொண்டே குளிக்கலானான். பழக்கமில்லாதவர்கள் அந்த விடிகாலை வேளையிலே குளித்தால் ஜலதோஷம் நிச்சயம்.

இப்பால் சாகிராக் கொலிஜ்ஜிலே எச்.எஸ்.ஸி. வரையில் படித்தவன். படித்தபின்னர் மூன்றரை வருடங்களாக வேலை தேடும் படலத்திலேயே போக்கினான். வாரந்தவருமல் வர்த்தக மானியில் வெளியாகும் வேலை விண்ணப்பங்களை எழுதித் தள்ளினான். 'இன்ஃபுளுவன்ஸு' பண்ணிக்கூடப் பார்த்தான். கொழும்பிலே பெரிய கைகளையெல்லாம் தெரிந்த தன்னுடைய மசீனாவோடு கூடபோய் நின்று முயற்சித்தான். பலன் எல்லாம் பூஜ்ஜியம். அவனுடைய உம்மாவும் வாப்பாவும் அவனுக்குச் சுயபிரக்ஞையை உண்டாக்கித் திட்டித் தீர்த்தனர். அதன் பின்னரே சொக்ஸ்கம் சப்பாத்தும் அவன் ஆசையுடன் போட்டுப் பார்த்த லோங்ஸூகரும் கழற்றப்பட்டன. சாரத்தை மாட்டினான். தவிர்க்க முடியாத நிலைமையை அவன் உணர்ந்ததன் பின்பே அவன் தனலட்சுமி ஸ்ரோர்ஸின் சிப்பந்தியாகினான். இத்தனைக்கும் அவனுடைய வாப்பா ஒரு ரயில்வே போட்டர்.

இரவு பத்தரை மணிக்கு ஜனதா ரீறாம்களிலேயிருந்து தேசிய கீதம் பாடிடும் வேளைகளில்தான் அவன் வீட்டிற்குப் போவான். காலையில் நாலரை மணிக்கெல்லாம் எழுந்து தொழுகை செய்வான். பின்னர் வழமையாய் சின்னத்தம்பியோடு சேர்ந்து குளிப்பான். மத்தியானம் ஒரு தடவையும் பின்னேரம் ஒரு தடவையும் வீடுபோய் உணவு உண்டு மீளுவான். இருப்பினும் இப்பாலிடம் அசைத்திட முடியாத இறைபக்தி இருந்தது. இது கண்ட கடை முதலாளியார் அவனுக்கு இரண்டு மணியேர வெள்ளிக்கிழமை வீவு' தந்தார். அவனுடைய இந்த வாய்ப்பைப் பார்த்து ரணசிங்கர்.

மயில்வாகனம், தேவராசா, சின்னத்தம்பி. யாவரும் வாயு
நினர். தேவராசாவிற்குத் தானும் கதிரேசன் கோவிலுக்
குப் போய்விட்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு ஊர் சுற்றி
வர மிக ஆசை.

இப்பாவின் மனோநிலை மிக விசித்திரமானது. கடை
யிலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து சினிமா பார்க்கப்
போனால் அவனுக்குக் கலரியிலே இருக்கக் கூட மனம் வரு
வதில்லை. அவன் சொல்லுவான்.

“படம் பார்க்க வந்தால் முதல் வகுப்பிலே போயி
ருந்து பார்க்கணும். இல்லாட்டிப் போனா படம் பார்க்காம
இருக்கணும்.”

அதற்குச் சற்றே உயர்வான கணக்கப்பிள்ளை அந்தஸ
துள்ள மயில்வாகனம் சொல்லுவான்:

“ஒரு படத்திற்கு முதல் வகுப்பிலே ரிக்கற எடுக்கிற
காசுக்கு நாலு படம் கலரியிலே பார்க்கலாமே”

“சே! நீ ஒரு நப்பி. நாலு படம் கலரியிலே இருந்து
பார்க்கிறதை விட ஒரு படம் முதல் வகுப்பிலே இருந்து
பார்க்கிறது தான் நல்லது.”

எல்லோரும் அவனுடைய பதில் கேட்டுச் சிரிப்பார்கள்.
உடனே இப்பாவின் முகம் கோபத்தால் வெளிறும்.

இப்பாவின் வாப்பா தன்னுடைய பொருளாதாரத்தை
யும் மீறி இப்பால் எஸ். எஸ். னி. சித்தியடைந்தமைக்கு
வாங்கித் தந்த ஸீக்கோ கடியாரம் இன்னமும் பளபளப்
புக் குன்றாமல் மினுங்கும். பசு தனது கன்றுக் குட்டியை
நாக்கால் நக்கி மிருதுவாக்குதல்போல் அவனும் தன்னுடைய
நாக்கால் நக்கிக் கைக்குட்டையால் மிருதுவாக்கிக் கொள்ளு
வான். அவன் சம்பளம் முழுவதையுமே மரீதந் தவறாமல்
உம்மா கையிலே கொண்டுபோய்க் கொடுப்பான். அப்படித்
கொடுப்பதிலே அவன் பெருமிதமும் அடைந்தான்.

குளித்துக் கொண்டிருந்த சின்னத்தம்பியைக் கூதல்
ஆக்கிரமித்தது. எழுந்து சென்று நதிக்கரையில் வைத்தி

ருந்த சட்டையால் மேனியைத் துடைத்துவிட்டு அதே சட்டையை ஆற்றிலே நனைத்து முறுக்கிப் பிழிந்தான். இப்பாலும் புறப்பட்டான்.

“சரியான குளிர்!”

“வீட்ல உம்மா கோப்பி வைச்சிருக்கும். வாயேன் குடிச்சிட்டுப் போகலாம்.”

“கடையிலே பெடியன் போனாப் பிறகு நான்தான் இப்ப சமையல். பாத்தியா எங்களின்ரை கஷ்டங்களை”

“மொதலாளி வேறே சமையல்காரப் பெடியனை ஏன் இன்னும் பிடிக்கவில்லை?”

“பிடிச்சா அவனுக்குச் சம்பளம் குடுக்கவேணும் தானே. சும்மாவே. அந்தக் காசு முதலாளின்ரை பெட்டிக்குள்ளே போறதுக்குத் தானே முதலாளிக்கு விருப்பங் கூடவாயிருக்கும்.”

“சை. அவர் நல்ல மனுஸன். எங்கிணையாச்சும் பெடியன் தேடிக் கொண்டு தான் இருப்பார். கிடைச்சால் பிடிப்பார்தானே.”

“உதெல்லாம் சும்மா ஒரு சாட்டு. அவருக்கு எங்களின்ரை வயித்தை விடத் தன்ரை காசுதான் பெரிசு”

“அப்பிடிக்க காசுதான் பெரிசு எண்டால் போனமுறை முத்துமாரியம்மன் கோவிலுக்கு தன்ரை செலவிலை யாப்பாணச் சப்பறம் மோளம் எல்லாம் பிடிச்சுவிட்டு திருவிழா செய்வாரே”

“கொள்ளையடிக்கிற காசிலை ஒரு சிறு பங்கைக் கடவுளின்ரை பேராலே தருமம் எண்டு செய்கினம். அதாலே எந்தப் பயனும் இல்லை. அது தருமமுமில்லைத்தான்”

“உனக்கு எதுவும் அரசியல் தான். உதுவில்லாம பேச உனக்குத் தெரியாதே”

“அரசியல் தான் எல்லாத்திற்கும் கொமான்டரடா”

“அரசியல் தான் போக்கிரிகளின்ரையும் காவாலிகளின்ரையும் புகலிடமாம் நீ உதைப் புரட்டிச் சொல்லுகிறாய்”

“புரட்சி வரும் வரைக்கும் அது உண்மைதான்”

“அது வந்தால் ஏதோ வெட்டி விழுத்திப் போடுவாங்களோ? இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை மாதிரித்தான்”

இக்பாலின் வீடும் வந்தது. சாக்குத் தட்டியை விலக்கிக் கொண்டு நுழைந்தான்.

மீண்டு வந்த போது இரண்டு கிளாசுள் கன்னங்கரே லென்ற கோப்பி நிறைந்த கையனாய் வந்தான். இருவரும் உறிஞ்சிக் குடித்தார்கள். சின்னத்தம்பியின் வாயில் குடேறியதும் உடலில் புதுத் தெம்பு பரிணமித்தது.

“நீ எப்ப இனி யாப்பாணம் போவாய் தம்பி?”

இக்பாலின் உம்மா கேட்டுக் கொண்டே வந்தான். இக்பாலின் உடம்பு அமைப்பு அப்படியே அவளிடமும் இருந்தது தலைமயிர் அரைப் பங்கிற்கு மேலாக வெண்மைபட நரைத்து வெளிறி விட்டது. வதனத்தில் இலேசான சுருக்கம் கண்டிருந்தது. பாத்திமாவின் சண்களைப் போலவே அவளது கண்களிலேயும் கவர்ச்சிக் கொடி.

“ஏன் கேக்கிறீயள்?”

கேட்ட பின்னரே மூளித்தனமான கேள்வியைக் கேட்டு விட்டதை உணர்ந்தான் சின்னத்தம்பி.

“உம்மாக்கு யாப்பாண மாம்பழம், முருங்கக்காய் எண்ணு உயிர். அதுதான் கேக்கிறு”

இக்பால் தகவல் தந்தான்.

“அதில்லை தம்பி உனக்கு முப்பதெட்டு வயசாச்சி. இன்னுங் கலியாணங் கட்டாமல் இப்படியே இருக்கிறாய். அங்க யாறாயின் சொந்தக்காறங்கள் பார்த்து முடிக்கிறது நல்லது. நெடுகப் பிரமச்சாரியாய் இருந்தா சீவியத்தில் வெறுப்புத் தான் வரும்.”

“ எல்லாப் பொம்பிளையரும் டாக்குத்தர் இஞ்சிவிய ரத்தான் கலியாணம் முடிக்க விரும்பினம். என்னை போலத் தரித்திரங்களை முடிக்க ஆர் விரும்பினம்? அப்பிடி முடிச்சாலும் ஐம்பது ரூபாய் சம்பளத்திலை எப்பிடிச் சீவிக்கிறது? கொஞ்ச நாள் செண்டாப் பிறகு உங்களைக்கட்டி என்ன சொத்துச் சுகத்தைக் கண்டன் எண்டு விளக்கு மாத்தாலை அடிப்பாள்.”

“ யா அல்லாஹ் ” என்ற பெருமூச்சுடன் தொடர்ந்தாள்; “ இப்படிக் கஸ்டங்கள் மனிச சீவியதல் இருக்கிறது தானே. அதுக்குப் பயந்து ஒதுங்கலாமே. வாழ்க்கை எண்டா அதில ஒரு பிடிப்பு வேணும் மவனே ”

“ எனக்கு அப்பிடி ஒரு பிடிப்பு இருக்கு ”

“ என்ன? ” — அவளது வதனத்திலே ஒரு வியப்புக் கொக்கி. “ யாராயினும் வடிவான பொம்பிளையாய்ப் பாத்து வளைச்சி வைச்சிருக்கீயா? இந்தக் கம்பனையில் எங்கை இருந்தாலும் சொல்லு. நான் எந்தப்பாடு பட்டெண்ணிலுங்கட்டி வைக்கறன்.”

எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்து எத்தனையோ வாழ்வுப் புனிப்பு அனுபவங்களுக்குள்ளான தன்விடம் அவள் காட்டிய தாய்மைக் கனிவு அவனைச்சிவிர்க்க வைத்தது.

“ எனக்கு பொம்பிளைப் பிடிப்புப் போய்ப் பல வருஷ மாச்சு.”

“ அப்பிடி யெண்டா? ”

“ இந்த நாத்தல் உலகத்தை மாத்த வேணும் எண்ட பிடிப்புத் தான் எனக்கு இருக்கிற ஒரேயொரு பிடிப்பு ”

“ உனக்கு எதுக்கு மவனே ஊரார் வேலை, நீயும் உன்ரை தொழிலும் இருக்கெண்ணு பேசாமே இருக்கிறத விட்டுப் போட்டு வம்புகள மாட்டிக்கொண்டா ஒரே பளாய் தான்.”

“ அதை நான் விடமாட்டன் ”

“ இப்படித் தான் நம்மோட மருமவன் பெடியனை எல்லாருக்கும் எதிராய்ப் போறான் எண்ணு சொல்லி பில்லி

செஞ்ஞாங்கள். குலைப்பன் காச்சல் வந்தமாதிரி அவன் குளறிக் குளறி மெளத்தாயிட்டான்”

சின்னத்தம்பியின் இதழ் ஓரத்தில் மென்நகை.

இக்பானிடமும் உம்மானிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டே நடந்தான்.

பூதம்போல் வியாபித்திருந்த அம்பகமுலா மலைச்சாரலின் கீழ்த் திசையில் செக்கச்செவெலென்ற சிகப்பு, சூரியனின் வருகைக்கு கட்டியும் கூறிக் கொண்டிருந்தது.

தெருவிளக்குகளை அணைத்த வண்ணம் வந்து கொண்டிருந்தான் ஆரியதாஸா.

“ஆரியதாஸா, கோலோராமத?”

“தவம இஸ்ஸரவாகே”

“நிக்கவறட்டியாக்கு நீ போயிட்டு வந்ததாய் கேள்விப்பட்டன். வீட்டிலே எல்லாருஞ் சுகம்தானே.”

சின்னத்தம்பி சிங்களத்திலேயே கேட்டான்.

“எல்லாரும் சுகம்தான். அங்கை இப்படிமெட்டு மாசமாய்த் துப்புரவாய் மழையில்லையாம். நிலத்தைக் கிண்டிப் பிரயோசனமே இல்லையாம். அதாலே எல்லாரும் கிண்டுறதை விட்டும் போட்டு ரவுண் பக்கமாய்ச் சின்னச் சின்னக் கடையள்தான் போட்டிருக்கினம். அதுக்குக்கூடக் காசில்லாமை பல கொயிகம ஆக்கள் கம்மா இருக்கினம்”

“திண்டாற மனிசர் எல்லாரும் ஒண்டு சேர்ந்தால் ஏது திண்டாட்டம். ஒவ்வொருவரும் தங்கடை தனிப்பட்டகவலையுடைய தீர்க்கத்தான் பாக்கினம்.”

“நாங்கள் அதை அனுபவிக்க மாட்டாது போனாலும் எங்கடை சந்ததியினர் எதிர் காலத்திலே சஷ்டம் இல்லாமல் சுதந்திரமாய் வாழத்தான் போகினம்.”

திட்டவட்டமான உறுதியோடு சொல்லிவிட்டு நீட்டுத் தண்டை எடுத்துக் கையிலேந்தி நடைபயின்றுள் ஆரியதாஸா.

அத்தியாயம் இரண்டு

யூனிவேசிற்றி நூலகத்தில் இருப்பதற்கே அரியரத்தினத் திற்குச் சலிப்பாயிருக்கும். “லெக்சருக்குக் கட்” போட்டு விட்டு கண்டிக்கு வந்து பிரிட்டிஷ் இன்ஃபோமேஸன் சென்டரில் இருந்தான். அப்போதும் சலிப்பாய்த்தான் இருந்தது எழுந்து வெளியே வந்தான். இதமான காலை வெயிலில் நிற்கவே குளுமையாத் தான் இருந்தது.

எதிரே தெரிந்த மாக்கெற்றில் ஏறும்புக் கூட்டம் போல் மக்கள் போவதும் வருவதுமாக இயங்குவது நின்றுவேடிக்கை பார்க்க உகந்தது. பஸ் ஸ்ராண்டில் பயணிகள் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஏறுவதும் வந்துநின்ற பஸ்ஸுகளிலிருந்து லொட லொட என்று ஒலியெழுப்பி இறங்குவதுமாக இருந்தனர். பஸ் ஸ்ராண்டின் கோடியில் அமைந்த மலஜலக் கூடத்திலிருந்து நுகரவியலாத துர்நாற்றம் வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் துர்நாற்றத்தை சகிக்கவியலாத ஒருவெள்ளைக்காரத் தம்பதிகள் சைக்குட்டைகளால் மூக்கை மூடிக்கொண்டே தங்களுக்குள் துர்நாற்றம் பற்றி கரிச்சக் கொட்டினார்கள்.

“யப்போவ்! இதென்ன பெரிசாருக்கு?”

“அதண்டா பெரிய உருளோசு!”

“உருளோசுவா?”

“ஆமாடா”

“நான் தொரை பங்களாவிலே உருளோஸ் பார்த்தனே. அது இம்புட்டுப் பெரிசா இல்லையே”

“அது சின்ன உருளோஸ்டா”

காற்று வாக்கிலே, பட்டணம் பார்க்க வந்த தோட்டக் கார அப்பன் — மகன் உரையாடல் அரியரத்தினத்தின் செவிகளில் வலோற்காரமாய் நுழைந்தது.

மில்க் போர்ட்டுக்குள்ளே போய் ஒரு பைந்துபால் வாங்கிக் குடித்தான். அந்தப் பாலின் சுவையைக் காட்டிலும் கெளண்டரிலே இருந்த பெண்தான் அவனுக்கு இனிப்பாயிருந்தாள். ஸ்ரோவால் அந்தப் போத்தலைக்காலி பண்ணுவதற்கு முன்னால் உறிஞ்சும் வேகத்துடன் அவளை விழுங்கி விடுவதுபோல் ஐந்தாறு தடவைகள் பார்த்து விட்டான்.

காலார போகம்பரைக் குளம் வரை நடந்துவர எண்ணிக் கொண்டே தெருவைக் கடந்தான். வங்கி வாசலிலே சின்னத் தம்பி வந்து கொண்டிருந்தான்.

கலைந்த கிராப்பு.

கசங்கிய சேட்டு.

தாய வேட்டி.

வெற்றுக் கால்கள்.

“ஓ சின்னத்தம்பி! கண்டு கனகாலம்”

“உன்னைத் தான் நான் கனநாளாய்க் காணேல்லை. முந்தியெல்லாம் பிறீபோயாவிலே அந்தப் பக்கம் வாறன். இப்ப ஏன் வாறேல்லை.”

“என்ன செய்யிறது வீட்டு விசயங்களாலை எனக்குப் பெருங்கவலை. படிக்கக் கூட முனம் இருகுதில்லை”

“ அப்பிடி உனக்கென்ன கவலை? பாத்தால் ராசா மாதிரி இருக்கிறாய். இன்னும் சேவ் எடுக்கத் தொடங்கேல்லை அதுக்குள்ளே கவலையே ”

“ சும்மா பகிடி பண்ணுதை ”

“ அதுசரி நீ இப்ப எங்கை போகிறாய் ”

“ ஒருடமுமில்லை. வாவன் உப்பிடிப் போய் நிண்டு கதைச்சுப் போட்டுப் போவம். நானும் உன்னோட பஸ்ஸிலை வாறன் ”

“ பெரதேனியா ஆக்களை ஏத்தான்களே ”

“ அதெல்லாம் ஏத்துவங்கள் ”

இருவரும் போகம்பரைக்குள நடைபாதையில் ஏறினார்கள். குயின்ஸ் ஹோற்றல் வாசலிலே வந்துநின்ற இம்பாலாவில் இருந்து இரு சீமான்கள் இறங்கி உள்ளே நுழைந்தனர். ஓரத்தில் புத்தம்புதிய ஜகுவார் நின்று கொண்டிருந்தது.

“ நீ ஏன் இப்ப பாங்குக்கு வந்தனீ? ”

“ முதலாளியார் ஏதோ குறஸ் செக்குத்தந்து டிப்பொஸிற் பண்ணச் சொன்னவர். ”

“ எட! உன்னிலை நல்ல நம்பிக்கைதான் ”

“ சீ அப்பிடியில்லை. கணக்குப்பிள்ளை மயில்வாகனத்தைத்தான் விரிவார். இண்டைக்கு அவனுக்கேதோ கனத்த வேலை. இன்கம்டாக்சுக்குக் கணக்குக் காட்ட வேணுமாம். அதால்தான் என்னை அனுப்பினவர். ”

“ அப்ப நீ இரண்டாம் கணக்குப்பிள்ளை. ”

“ உதுகளை விட்டுட்டு நீ என்ன பெருங்கவலை எண்டனி? கொப்பர் கோச்சி எல்லாம் சுகம் தானே? ”

“ நீ என்றை பெரியம்மாவின்றை மோன் எண்டிருக்கிறாய். அந்தப் பக்கம் வரேக்கை ஒருக்கால் எண்டாலும் ஏன் நாயனே இருக்கிறியனோ செத்துப் போனியனோ எண்டு எட்டிப் பார்த்தனியே. பிறகென் எங்கடை கதையை? ”

சின்னத்தம்பி பதிலின்றி நடந்தான்.

தல்தா மாளிகையைக் கடந்து தேக்குமர நிழலில் போட்டிருந்த சிமென்ட் பெஞ்சிலே இருவரும் அமர்ந்தார்கள். நகரச்சந்தடிகளிலிருந்து விடுபட்டு ஓரளவு அமைதியே அவ்விடத்தைச் சூழ்ந்திருந்தது.

“லெக்சரர் அங்கை வந்துஏதோ விழல்கள் எல்லாம் அலம்பிறார் எண்டு வெளிக்கிட்டு இங்கை வந்தால் இங்கை அதைவிடத் தலையிடயாய்க் கிடக்குடா”

“சரி இப்பவாவது உன்ரை வீட்டு விசயத்தை அவிழன்”

“அதையேன் கேட்பான்: அத்தான் ஆட்கள் இப்ப எங்களைக் கோட்டுக்கு இழுக்கினம்.”

“இப்ப உன்ரை கொத்தான் எங்கை வேலை? முந்தியப் போலை இப்பவும் அன்டாசபுரத்திலே பி. டபிள்யூ. டியிலே தானே”

“ஓமோம். அவருக்குத் தானே நாங்கள் குடியிருக்கிற வீட்டைச் சீதனமாய்க் கொடுத்தது. அவர் அக்காவையும் பிள்ளையையும் தன்னோடை அன்டாசபுரத்திலே கூட்டிக் கொண்டே வைச்சிருக்கிறார்?”

“அதுக்கு என்ன?”

“அதுதான் தனக்கு உருத்தான வீட்டிலிருந்து தனக்கு ஒண்டும் சுவறேல்லையெண்டு எங்கடை வீட்டுக்குத் தனக்கு வாடகை கட்டச் சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறார். அதுவும் பிறுக்கிறுகியரைக் கொண்டு மாசாமாசம் அறுபது ரூபாயாம் வாடகை. கட்டாமலிருந்தால் வழக்குப் போடுவராம்.”

“கொப்பர் மாசத்திலே எவளவுக்குச் சுத்திறவர்”

“என்ன சின்னத்தம்பி நீயே இப்படிக் கேட்கிறாய் அவரலை இப்ப என்பது ரூபாய்க்கு மேலை சுத்தேலாது. வயதும் போட்டுது பாவம் அந்தக் காசிலே அதுகள் சீவியம் விடுகிறதே எவ்வளவோ கஷ்டம். எனக்குத்தான் முக்கால் வாசியையும்

அனுப்புறவை. என்னைப் படிப்பிக்கிறதுக்காகத் தோட்டக் காணி வித்தினம். நகையனை அடைவு வைச்சிட்டினம். இன்னொரு தங்கச்சியும் இருக்கிறாள். அவளுக்குச் சீதணம் ஒரு வெள்ளைச் சல்லியும் இல்லை. என்னெண்டு அவளைக்கரை சேர்க்கிறது? இதுகள் எல்லாம் அத்தானுக்குத் தெரியாதோ? எனக்குவாற ஆத்திரத்திலை அத்தானைப் போய்க் கொலை செய்யவேணும் போலே கிடக்குது. அவ்வளவு கரிசினை இல்லாப் பிறப்புக்கள் இருந்துதான் என்னபலன்? ”

“வழக்கு எப்பவாம்?”

“வழக்கு கண்டறியாத வழக்கு. நீதியும் நியாயமும் இல்லாமலே நாங்கள் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுக் கடன் பட்டுக் கட்டின வீட்டை அவருக்குச் சீதணம் கொடுத்தவுடனே வாடகை கேட்கிறது சரியே? நாங்கள் வேறையீடு கட்டி வைச்சிருக்கிறமே இவையள் வாடகை கேட்டவுடனே எழும்ப? ஏலுமெண்டாப் பண்ணிப் பாக்கட்டும். கோட்டிலை அப்புடியென்ன நீதிநியாயம் இல்லையெண்டு நினைச்சினமாக்கும்”

“நிச்சயமாய் உன்னை கொத்தான் பக்கம்தான் வழக்குத் தீர்படும்”

“விசர்க் கதைகதையாதை. கோடு எண்டால் சட்டம் படிச்ச நீதிபதிதான் இருப்பார்.”

“உந்தச் சட்டங்களும் நீதிபதியளும் கோடுகளும் தனிச் சொத்தைப் பரதுகாக்கத் தானிருக்கே ஒழிய பொதுநீதிக்கும் நேர்மைக்கும் அவையள் மினக்கெட்டு இருக்கேல்லை.”

“அப்ப அத்தானின்னை பக்கம்தான் சட்டம் எண்டு சொல்லுறியா?”

“வேறா”

“ஏன்ரா அப்ப இப்புடிச் சொத்த அநியாயச் சட்டங்களை இயற்றினவங்கள்?”

“தங்கடை தங்கடை சொத்தெல்லாததையும் சொத்தில்லாதவனிட்டை இருந்து காக்கத் தான்”

“இதை மாற்றேலாதா?”

“ஏன் மாற்றேலாது?”

“அப்ப ஏன் வைச்சிருக்கிறார்கள்; மாற்றுறது நல்லம் தானே”

“முதலாளித்துவம் சாகும் வரையில் இந்த மாற்றம் இல்லை.”

“எங்களைப் போலேச் சொத்தில்லாதவை இப்புடி நெடுகக் கஷ்டப்படவேணுமே”

“சொத்தில்லாத ஏழையள் ஒண்டாய்த் திரண்டா இண்டைக்கே முதலாளித்துவத்தைச் சாக்காட்டி கஷ்டத்தை வெண்டெடுக்கலாம்”

“நீ அரசியலுக்குப் போட்டாய். நான் அத்தான்ரை கரைச்சலுக்கு ஒரு தீர்வை கேக்கிறன்”

“இதுதான் ஒரே வழி”

அரியரத்தினத்தின் மனம் சமாதானப்படவில்லை. சொந்தப் பிரச்சனைக்கு உடனடித் தீர்வு காண்பதற்கே மனம் அங்கலாய்த்தது.

“நேரம் போகுது. முதலாளியார் அங்கைதேடப் போறார். செக்குத் தந்து விட்டபடியால் என்னவேன் எல்லாம் அவர் நினைக்கிறதுக்கு முந்திப் போகவேணும். பஸ்ஸுக்கும் கணக்காய்த்தான் காசு தந்துவிட்டவர். காலமை கொண்கிரீடுப்புட்டுத் திண்டது. மினக்கெட்டால் இங்கை சாப்பிடவும் ஏலாது.”

சின்னத்தம்பி சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தான்.

“ஏழையளும் பணக்காரரும் ஆரும் பாவிமென்ருக்குப் போகலாம் தானே. சட்டம் இயற்றலாம் தானே. சனங்களுக்கு நல்லது செய்யத் தானே சட்டம் போடுவினம். இப்ப எல்லோருஞ் சோஷலிசத்தை ஆதரிக்கினம் எல்லே? நீ ஏன் இதை எதிர்க்கிறாய்?”

“பிள்ளையையும் கிள்ளிப் போட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டுறதுதான் முதலாளிமாற்றை பாலிமென்ருச் சோசலிசம்”

சின்னத்தம்பியுடன் விவாதிக்கத் தொடங்கினால் எல்லை யில்லாத வியாபகத்துள் இறக்கி விடும் போலிருந்தது. அரிய ரத்தினம் பேசவில்லை. அவனுடைய நெஞ்சில் சின்னத்தம்பி சொன்ன அனைத்தும் தர்க்கம் போட்டன. அவன் சொல்வதில் மாமூலான உண்மைகள் இருப்பது போலப்பட்டாலும் உள்ளம் ஏற்கமறுத்து தன் மாயபந்தத் தன்மையை வெளிக் காட்டிற்று.

ஒளிபாத நியோன் பல்பில் - ஆங்கிலத்தில் - பொறிக் கப்பட்டிருந்த ஓட்டல் போட் அரியரத்தினத்தின் சிந்தனைக்கு முற்றுப்புள்ளி போட்டது.

“வா டி குடிப்பம்”

“நான் உதுகளுக்குள்ளே போறேல்லை”

“நீ போகாட்டி எனக்காகவாயினும் வாவன்”

இருவரும் உள்ளே நுழைந்தனர். அரியரத்தினம் ஓடர் கொடுத்தான். சேர்வர் ‘டெக்காய்’ என்று கத்திக் கொண்டே போனான்.

அரியரத்தினம் அரசியலை மீண்டும் பேசினான்.

“ஜனநாயக ஆட்சி முறையள் கூடாதெண்டு சொல்லுறயே? சர்வாதிகாரம் வந்தால் நாங்கள் வாய் இருந்தும் ஊமையள் தானே”

“ஜனநாயகம் எண்டால் மக்கள் தங்களைத் தாங்கள் ஆளுறது. இங்கை ஏழுவிதமான முதலாளிமார் தொண்ணூற்றி மூண்டு விதமான பட்டாளியளை ஆளினம். இது சர்வாதிகாரம் ஒழிய ஜனநாயகமில்லை.”

“ஏன் இலக்கணிலை ஒன்பது பத்துக் கட்சியள் போட்டியிடும். நல்ல கொள்கையுள்ள கட்சியை இந்த முறைய

ளாலை தேர்ந்தெடுக்கலாம் தானே. அதுவும் ஆக ஐஞ்சு வரிஷம். அதுக்குப் பின்னாலே அந்தக் கட்சி கூடாதெண்டால் வேறே கட்சியா தெரியலாம் தானே. எலெக்ட்ரீ பண்ணிற சக்தி மனிசரிட்டைத் தானே. காசு குடுத்து வோட்கேட்கிறது கூடச் சட்டப்படி குற்றமெல்லே”

“எலக்சனிலை போட்டி போடுற எல்லாக் கட்சியனும் ஒரே மாவிலை செய்த இடியப்பம், பிட்டு, மோதகம், கொழுக்கட்டை.....”

“இதெல்லாம் இங்கேயில்லை தொரை. தோசைக்கடேல தான் இருக்கும்”

சப்பனையர் பகிடி விட்டுக் கொண்டே எழுபத்துநாலு சதத்திற்கு பில் தந்தாந் இரு மிடறு ரீயும், ஒரு கடி கடலெட்டும் ஒரு ருத்தல் சினியின் விலைக்கு சமனாகும் விநோதத்தை சின்னத்தம்பியின் சிந்தனை எடைபோட்டது.

“அடிப்படையிலை எல்லாக் கட்சியனும் இந்த முதலாளித்வ சமூக அமைப்பைப் பேணுது, அரியரத்தினம்”

“ஏன் எஸ். எல். எப். பி. யெல்லாம் நஷனலஸ் பண்ணிச்சுது தானே”

“கண் துடைப்பு நஷனலைஸேஸன் தான் அது. இப்படிக் கெசுத்த காரியங்களாலை எங்களைக் கிளர்ந்தெழுப் பண்ணாமல் எங்கனையும் எங்கடை ஆவேசத்தையும் மழுங்கடிக்கச் செய்யினம். உது வாயாது. புரட்சி வராமல் போகாது.”

“நசிந்த அடிமையளுக்கு எல்லாமாய் ஏப்பிரகாம்லிங்கன் பாடுபட்டவர் தானே. அவர் கொம்யூனிஸ்டே?”

“மார்க்ஸ் கண் டு பி டி ச் ச து கொம்யூனிஸம். அவர் அதுக்கு முந்தினவர். அவற்றை தத்துவங்களைச் சொல்விக் கொண்டுதானே இண்டைக்கு அமரிக்காவிலை நீகிரோக்களை அடிமைகளாய் வைச்சிருக்கிறார்கள்.”

“மகாத்மா காந்தியெல்லாம் தனக்குத்தானே தோட்டி வேலைசெய்தார். ஏழையைப் போலை சிவிச்சார். சத்தியம் அஹிம்சை போதிச்சார். அவரைப் பின்தொடர்ந்தால் என்ன?”

“அவரைப் பின்தொடருகிறம் எண்டு மேடை மேடையாய்க் கத்துறவங்களால் தானே பிஹாரில் பட்டினிச் சாவுகள் கூடுதெண்டு உனக்கு எங்கை தெரியப்போகுது?”

“அதுக்கென்ன செய்யறது. குறைபாடுகள் எங்கினையும் இருக்குந்தானே. எல்லாத்தையும் சரியாய்ச் செய்யேலுமே இங்கை சர்வாதிகாரம் வந்துதெண்டால் எலக்சன் இல்லை. பாஸிமென்ற இல்லை. பேப்பர் இல்லை. கடை இல்லை. கோயில் இல்லை. ஒண்டுமே இல்லை. நாங்கள் ஊமையள், குருடர்கள், செவிடர்கள் மாதிரி கண்டுங் காணாமல், பார்த்தும் பேசாமல் கேட்காமல் வாயை மூடிக்கொண்டே இருக்கவேணும். அவையள் செய்யிறதெல்லாம் சரி. பிழையெண்டு சொன்னால் உடனை கொலை”

“பிரீ போயாவிலை கம்பனைக்கு வா. உனக்கு நல்ல புஸ்தகங்கள் தாறன். அதுகளை வாசிச்செண்டாலும் உன்னை மூளைக்கு வேலை கொடுத்துப் பார்”

“நீயென்ன கொம்பூனிஸ்ட். புத்தகந் தானே தருவாய். அதுகளை வாசிற்றிக்கிள்ளை வைச்ச வாசிச்சா பெடியங்கள் நீயென்ன சோடியம் குறாப்போ பொற்றூஸியங் குறாப்போ எண்டு கேட்டு அவமானப் படுத்துவாங்கள்”

“என்ன?”

“பின்னையென்ன? கொம்பூனிஸம் பேசிறவை எல்லாரும் அந்த ஆக்கள் தானே. எங்கடை வெள்ளாளர் ஆரேன் உதைப்பற்றிப் பேசறவையளே”

“நீ சொல்லுற குறாப் விசியம் எனக்கு விளங்கலேலை”

“ஓஹோஹே. சோடியம் எண்டால் கொமிஸ்டிரியிலே
என். ஏ. எண்டு சிம்பள் பொற்றூலியம் எண்டால் கே.
எண்டு சிம்பள். என். ஏ. எண்டால் நளமாக்கள். கே.
எண்டால் கோவியர்.”

குமுறிய சின்னத்தம்பியின் நினைவலைகள் பால்யப் பள்
ளிப் பருவத்தை நோக்கி விரிந்தது.

அப்போது சின்னத்தம்பிக்கு பதின்மூன்றே வயதுதான்.
எட்டாவது வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனு
டைய நெருங்கிய நண்பர்களுள் வேலனும் ஒருவன். மிக
வும் சாது. எவருடனும் அதிகமாய்ப் பேசமாட்டான்.
வகுப்பில் கடைசி பெஞ்சிலே தான் இருப்பான். முன்னே
இருக்கின்ற பெஞ்சுகளில் இருந்து நன்றாக படிக்கவேண்
டும் என்று அவனுக்கு உள்ளூர ஆசை தான். ஆனாலும்
யாராயினும் அவனைத் தங்களுடன் சேர்த்து வைத்துக்
கொள்ள விரும்பவில்லை. மெரிக்கோரவுண்டில் இருப்பது
போன்ற பிரமையை உண்டாக்கி ஆட்டம் போட்டிடும்
கடைசி பெஞ்சிலே தான் சின்னத்தம்பியும் வேலனும் இருப்
பார்கள். வகுப்பு மொனிறற்ர் தங்கராசா ஊரிலேயுள்ள
பெரிய பணக்காரர், பீடிக் கொம்பனி முதலாளியாரின்
மகன். அவனது தந்தை ஒரு சமாதான நீதவான் கூட.
வர்ண வர்ணக் கதைப் புத்தகங்கள் கொண்டு வருவான்.
வேலன் அவற்றைப் பார்க்க வேண்டுமெனத் துடியாய்த்
துடிப்பான். ஆனால் தங்கராசா தன்னுடைய வட்டத்தின
ருக்குத் தான் காட்டுவான்.

அன்றைய நில் பாட வகுப்பிற்கு எல்லோரும் வெளியே
விளையாடப் போய் விட்டார்கள். அந்த விளையாட்டிலும்
வேலனைச் சேர்க்க மாட்டார்கள். தனியே இருந்தவேலன்
திருட்டுத்தனமாக தங்கராசாவின் அழகான சூற்கேஸைத்
திறந்து அந்த வர்ணப் படங்களை எடுத்துப் பார்த்தான்.
நேரம் போவது தெரியாமல் வர்ணப் படங்களின்
வர்ணக் கவர்ச்சிகளிலிருந்து விடுபடமுடியாமல் ஊறித்

தினைத்துப் பிரமித்தான். கையில் இருந்த அழகக் கெல்லாம் அந்த அமெரிக்கன் எம்பையர் கட்டிடத்திலும், வெஸ்ட் - மினிஸ்டிராலும், ரோக்கியோ கடை வீதிகளிலும் படிந்ததை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. வகுப்பு மாணவர்கள் திரும்பினார்கள். வேலனைக் கண்டவுடன் அவனுடைய திருட்டுதனத்தை உணர்ந்தவுடன் அவர்களுக்கு ஆவேசம் பீறிட்டது.

தங்கராசா அவனுடைய சேர்ட்டின் கொலரைப் பிடித்து அவனைத் தூக்கி உந்தித் தள்ளினான். உடையாரின் மகன் விக்கினராசர் உடனே அவனுடைய முதுகுப் புறத்தில் குத்தினான். அவனைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொருவராய் அவனை முகத்திலும் உடம்பிலுமாகக் குத்தினார்கள். சால்களால் உதைத்தார்கள். குனிந்து; கூனிக் குறுகிப்போன வேலனுக்கு அழகக் கூட நா எழவில்லை. வலியும் பொறுக்க முடியவில்லை. அந்தக் கூட்டத்தில் நுழைந்த சின்னத்தம்பி தன்னந் தனியாய் நின்று அனைவருக்கும் பதிலடி கொடுத்து வகுப்பறையை விட்டே விரட்டினான்.

பள்ளிக்கூடம் முடிந்து போகும்போது வேலன் கேட்டான்.

“ஏன் நீ வெள்ளாம் பெடியனோடை கொழுவினனி? என்னோடை நீ ஏன் சேர்றாய். நீயும் வெள்ளாமான் தானே. என்னோடை சேர்ந்தால் உன்னைக் கோயிலுக்கை கூட விடாங்கள்.”

“விடாட்டி அவையன் வைச்சக் கும்பிடட்டன்.”

“நீ அவங்களுக்கு ஏன் அடிச்சனி?”

“அடிச்சால் என்ன கரைஞ்சு போவாங்களே”

“அவங்கள் இக்கனம் தேப்பன்மாரை எல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு வரப் போறார்கள்”

“அவையளுக்கு என்ன கொம்பே”

“நளப் பெடியளுக்கு அடிச்சால் ஒரு தொந்தரவும் வராது. வெள்ளாம் பெடியளுக்கு அடிச்சால் பொலிகு கூட வரும்”

“நீ ஏன் உன்னை நளப்பெடியன் எண்டு நினைக்கிறாய். எல்லாரையும் போலே உனக்கும் ரண்டு கண், ரண்டு கை, ரண்டு கால், ஒரு வாய் தானே”

“ஆரிப்ப அதை இல்லை எண்டது”

“பின்னை என்ன கதை கதைக்கிறாய்”

“இல்லையடா. தங்கராசான்ரை தேப்பன் எல்லா ஆக்களுக்குந் தேள்வை. அவற்றை மோனோடை முண்டினால் பேந்து பிழைக்கேலாது”

“நீ பயப்பிடாதை. உன்ரை மேலிலை ஆர் எண்டாலும் கை வைச்சினமெண்டால் என்னட்டைச் சொல்லு. தங்க ராசாவோ தொங்கராசாவோ அவனை வெட்டிப் புதைச்சுப் போட்டுத் தான்வேறையே வேலை.”

நினைவுகள் நீர்க் குமிழிகளாயின.

சின்னத்தம்பியும் அரியரத்தினமும் கம்பனை பஸ்ஸிலே ஏறினார்கள். கொண்டக்டரிடம் அரியரத்தினம் பெரதேவியா ரிக்கற் கேட்டான். கடுகதி பஸ்ஸானாதால் ரிக்கற் மறுக்கப்படவே—

“எப்படி நான் அப்பவே சொன்னான் பெரதேவியா ஆட்களை ஏத்தான்கள் எண்டு”

“காரியமில்லை. நான் கடுகண்ணுவையிலே ஏறுறன். போட்டு வரட்டே”

“சரி. பேந்து சந்திப்பம்”

அரியரத்தினம் இறங்கினான்.

பஸ் புறப்பட்டது.

அத்தியாயம் மூன்று

புகைமூட்டம் கண்களிலிருந்து கண்ணீரை வரவழைத்தது. மழையிலே நனைந்து நைந்துபோயிருந்த விறகு கட்டைகளோ எரிய மறுத்தன. தேகம் பூராவும் வியர்த்துக் கொட்டியது. சின்னத்தம்பி அறுக்குளா மீன் துண்டுகளைச் சின்னஞ் சின்னதாக வெட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

லீக்ஸ் கறிக் குழம்புக்குள்ளே உப்பு போட்டானால் இல்லையா என்று தெரியாமல் கையைச் சட்டியுள் வைத்துச் சுவைத்தான். உப்புப் போட்ட மாதிரியும் இருந்தது. உப்புப் போடாத மாதிரியும் இருந்தது. ஆக இரண்டே கறிகளுள் உப்புக் கூடிய கறி லீக்ஸானால் எல்லோரும் சாப்பிட மாட்டார்கள், உப்பைப் பின்னர் போடலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டான். மீனைக் கழுவி எடுத்து அந்த நெளிவுகளிடு கண்ட பித்தளை பேசினுள் போட்டு விட்டுக் கை கழுவினான்.

ரணசிங்கா ஒளித்து வைத்திருந்த பீடிக்கட்டு தலையை வெளியே காட்டிற்று. இப்பாலினுடைய இரசம் இற்றுப் போன கண்ணாடியும் பற்கள் முறிந்து தலையின் அழுக்குப்

படிந்திருந்த சீப்பும் அங்குள்ள சாப்பாட்டு மேசையான சன்னிற்றுப் பெட்டியின் மேலே கிடந்தது. சின்னத்தம்பி அவற்றை எடுத்துக் கீழே வைத்தான். கடையின் ஒதுக்குப் புறமாய் அமைந்திருந்த அந்தச் சிறிய அறையினை தும்புத் துடைப்பனால் கூட்டிச் சுத்தமும் செய்தான். கடையில் ஜனசந்தடி குறைந்தது. தேவராசா அன்றைய பேப்பரை மடித்து வைத்துவிட்டு வெளியே போய்வர எத்தனித்தான்.

முதலாளி கடைக்கண்ணால் நோட்டம் விட்டபடி,
 "எங்கை தொரை வெளிக்கிடுறியள்?"

"கக்கூக்கு"

"ஓயாமல் கக்கூசு தான் உனக்கு கதி"

கணக்குப்பிள்ளை மயில்வாகனம் எதோ பெரிய நகைச் சுவையைக் கேட்டவன் போலச் சிரித்தான்.

"ஓயாமல் கக்கூசுக்குப் போனால் கடையிலே வேலை செய்யாமலிருந்தால் இனிச் சம்பளத்தைக் குறைக்கத்தான் வேணும் போலே கிடக்குது"

"புரர்"

தேவராசாவின் மலவாசலுக்கு சம்பளக் குறைவு பற்றிக் கவலையுண்டாகவில்லை. தேவராசா பொல்கும்பரையை நோக்கி மிக அவசரம் அவசரமாக நடந்தான். முதலாளியின் தத்துவம் அப்போது அவனுக்குத் துரும்பாய்ப் போய் விட்டது.

"சின்னத்தம்பியை முன்னுக்கு வந்து நிற்கச் சொல்லு"

சின்னத்தம்பி சாரத் தலைப்பினால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு வந்தான். முதலாளியுடைய மேசைக்குப் பக்கத்தில் மின்விசிறி சூரன் தலையைப் போலப் பக்க வாட்டிற்கு மாறிமாறி ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

பிளாஸ்திலிருந்து வெள்ளி டம்பளருள் ஊற்றிப் பாலின் ஆவி பறக்கப் பறக்க முதலாளியார் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தார். இரும்புப் பெட்டிக்கு மேலே தெரிந்த இலக்குமி

படத்திலே சாம்பிராணிக் குச்சிகள் செருகப்பட்டிருந்தன. இலக்குமியின் உள்ளங்கையிலிருந்து பொற்காசுகள் முடிபின்றி வீழ்ந்த வண்ணமிருந்தன. கொவ்வைச் செவ்வாய்க் குமிண் சிரிப்பும் குனித்த புருவமும் பனித்த சடையும் இனித்தமுடைய எடுத்த பொற் பாதமும் இரம்யமாய்த் தோற்றமளித்தது.

“கக்கூசுக்குக் கூடப் போகாமல் மலசலத்தை அடக்கிக் கொண்டு நிண்டு வேலை செய்யவேணும் போலை கிடக்குது”

சின்னத்தம்பி இக்பாலிற்கும் ரணசிங்காலிற்கும் சொல்வது போல் முதலாளியாருக்குக் குத்திக் கூறினான்.

“பொல்கும்பறையே கிடக்குது கக்கூசு. அங்கை போட்டு வர முக்கால் மணித்தியாலம் எடுக்கும்.”

“ஏன் இங்கையே ஒரு கக்கூசு கட்டினால் என்ன?”

“என்னட்டை ஏது காசு உதுகளுக்கெல்லாம் சில வழிக்க.”

“அம்மன் கோயிலுக்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எட்டுக் கூட்டம் மேளமும் லொறி லொறியாய் முத்துச் சப்பறமும் பிடிக்கக் காசு கிடக்குதாம்”

“அது சாமிக்கு”

“இது மனிசருக்கு”

“சுவாமியும் மனிசரும் ஒண்ணே. உனக்கு இப்ப வர வர வாய் முந்திக்கொண்டு வருகுது. முந்தி இங்கை வரேக்கை எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கமாய் நிண்டனி. இப்ப என்னடா எண்டா, வள்வள். சொள் சொள். இப்பிடிப் போனால் சீட்டுக் கிழிக்கத் தான் போறன்”

“உந்தக் கதை நரி காகத்தை ஏமாத்தின கதை. காலம் மலையேறிப் போட்டுது. இப்ப காரணமில்லாமல் சீட்டுக் கிழிக்கேலாது”

“என்னடா பெரிய சட்டம் படிச்சவன் மாதிரி அதட்டுறய்”

“சட்டம் எல்லாம் உங்கடை ஆக்கள்ன்ரை கையுக்கை தானே”

ஆரம்பத்திலிருந்தே இப்பாலும் ரணசிங்காவும் சின்னத்தம்பிக்கு சமீக்கை மூலம் நிறுத்தும்படி வேண்டினார்கள்.

சின்னத்தம்பி அவற்றை பொருட்படுத்தவில்லை.

“பாவம் பாவம் எண்டு விட்டால் பிள்ளை தலைக்கு மேலையெல்லே ஏறுறார்.”

முதலாளியார் மயில்வாகனத்திற்குச் சொன்னார்.

கடைக்குள் மேலும் சில வாடிக்கையாளர் வரவே பேச்சு நின்றது.

“மொணவத ஒணே”

“குளுக்கோஸ் பட்டியக் தெண்ட”

கண்ணாடி அலுமாரியைத் திறந்து நீலவர்ணப் பெட்டியை எடுத்தான். பெட்டியின் ஓரத்திலே குழுஉக்குறி தெரிந்தது. னர்ஸ் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

“றுப்பியல் தூணக் தெண்ட”

காசு பரிமாறப்பட்டது.

கடையிலேயுள்ள சகல சாமான்களிலேயும் கறுப்புடை கொண்டு வெளியாட்களுக்குப் புரியாத எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் கடைச் சிப்பந்திகளுக்கு அந்த எழுத்துக்கள் குறிக்கும் விலை தண்ணீர் பட்ட பாடம்: த என்றால் ஒன்று. ன என்றால் இரண்டு. ல என்றால் மூன்று. க் என்றால் நான்கு. க. என்றால் ஐந்து. மி என்றால் ஆறு. ஸ் என்றால் ஏழு. டோ என்றால் எட்டு. ர் என்றால் ஒன்பது. நா என்றால் சைபர். இதுவே தனலக்

சுமி ஸ்டோர்ஸ் மர்மக் குறியீடுகள். இந்தக் குறியீடு கட்டுப்பாடு விலை. ஆனால் ஐந்து ரூபாவிற்குள் பொருளானால் ஐந்து சதம் கூட்டியும் பத்து ரூபாவிற்குள் பொருளானால் பத்து சதம் கூட்டியும் ஆளின் தோற்றத்துக்கமைய விற்றல் வேண்டும் என்ற தந்திரோபாயம் அங்கு கடைபிடிக்கப்பட்டது.

அடுத்து வந்தவர் சீனி கேட்டார்.

“சும்மா இருக்கிற நேரத்தில் என்ன சொறியிறனியள்? சீனி எண்டு கேட்டவுடனே எடுத்துக் கொடுக்க கூடியதாய் கட்டி வைச்சால் என்ன?”

சின்னத்தம்பி சீனி கட்டும்போது முதலாளியார் தொண தொணத்தார்.

“இன்னுங் கொஞ்சத்தாலே அரிசி லொறி வரும். சின்னத்தம்பி இறக்க ஆயுத்தமாய் நில”

“ஏத்துற இறக்குற வேலைக்குச் சம்பளங் கூட்டித் தந்தால் தான் செய்யலாம்”

“நீ முற்பிறப்பிலே தவஞ் செய்த படியாலேதான் நீ சொல்லுறதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டும் உனக்கொண்டும் செய்யாமல் இருக்கிறன். தயவு செய்து வாய் காட்டாதை”

“என்னுலை மூட்டையள் தூக்கேலாது”

“ஏன் சதை கரைஞ்சு போமே”

“நீங்கள் மூட்டையள் தூக்கினால் சதை கரைஞ்சு போம் எண்டுதானே எங்களைக்கொண்டு தூக்கு விக்கிறியள்.”

முதலாளியார் விறைத்துப் பார்த்தார்.

“ரணசிங்கா நீ நல்ல பெடியன் எல்லேஅரிசி மூட்டையை இறக்கு; சரியே”

அவன் மெள்ளமாய் நின்றது சம்மதத்திற்கு அடையாளமானது. ராஜா பீடிக் கட்டொன்றைப் பரோபகார சிந்தையோடு வீசினார். அவனுக்குப் பொறுக்க மனம் வராத போதும் கைகள் பொறுக்கிய பீடிகளை பையுள் போடாமல் இருக்க அவனால் முடியவில்லை. சின்னத்தம்பியை பீடிகளால் அத்தனை எளிதாய் மயக்கிட முடியாது என்பது முதலாளியாருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

“இக்பால்! உனக்கும் ரணசிங்காவிற்கும் இண்டைக்குப் படம் பாக்கிறதுக்கு காசு தெல்லாம் கூடநாட நிண்டு மூட்டையை பீடிச்சு விடுறியா?”

“சரி முதலாளி”

மறுவார்த்தையின்றி இக்பால் ஒத்துக்கொண்டான்.

“முதலாளியோடே ஒத்துப் போனாக்கா எவ்வளவு நன்மையெண்ணு பாத்துக்க. எதித்து நின்னாக்கா ஒரு பயனுமில்லை”

இக்பால் வெகு இரகசியமாக சின்னத்தம்பியின் காதுக்குள் கிசு கிசுத்தான்.

“அவர்போடுற எலும்புத் துண்டுக்கு நாலூறற மடையன் நானில்லை”

“நாங்கள் எல்லாம் மடையர் நீதான் பெரிய புத்திசாலி”

முதலாளியாருடன் முரண்பாடு கொண்டு கடையை விட்டு விலகிய இம்மானுவேல், பொன்னுச்சாமி, ஜெயசிங்கா ஆகியோரின் நினைவுகள் அவன் நெஞ்சத்திரையில் சலனப்படலமாய் ஓடிற்று. அவர்களது வார்த்தைகள் காதிலே சில்வண்டாய் ரீங்காரித்தது.

“இம்மானுவேல் டே இம்மானுவேல்”

“எனக்குக் காது கேக்குது”

“ஆ அப்பிட்யே”

“ஏன் கூப்பிட்டனியள்?”

“நீ கசிப்புக் குடிக்கிறதாய்க் கேள்விப்பட்டன் உண்மை தானே?”

“ஓ!”

“கடையிலை இருக்கிறதெண்டால் நல்ல மரியாதையாய் பிழங்க வேணும். கசிப்புக் குடிக்கிறது கூடாது.”

“நீங்கள் வட் ஸிக்ஸ்டிநை குடிக்கிறதை விடுற தெண்டால் நானும் கசிப்புக் குடிக்கிறதை விட்டுவிடுறன்”

“எனக்கு டொக்டர் ஆப்டன் தான் குடிக்க வேணும் என்று சொன்னவர்”

“எங்களுக்கு டொக்டர் ஆப்டனிட்டு கார்ட்டக் கூடக் காசில்லை”

“சண்டித்தனம் விடுறது வேறையிடத்திலை. கசிப்புக் குடிக்காதை எண்டால் குடிக்காதை அவ்வளவுதான்”

“நீங்கள் எல்லாம் எழுவத்தைஞ்ச ரூபா பெறுமதியான போத்தல் குடிக்கிறியள். நாங்கள் எல்லாம் எழுவத்தைஞ்ச சதம் பெறுமதியானதைக் குடிக்கிறம்.”

“அதுக்கு என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்?”

“என்னுலை கசிப்புக் குடிக்காமலுக்கு இருக்கேலாது”

“பியர் விஸ்கியைப் போலையே கசிப்பும்.”

“கசிப்புத்தான் எங்கடை பியர் விஸ்கி.”

“பெரிய ஆக்களின்ரை விசயம் உனக்குத் தேள்வையிலலை. உன்ரை வாயிலை இனிக் கசிப்பு மணத்துதெண்டா கட்டாயமாய்க் கடையை விட்டு விலக்கிப் போடுவன்.”

“ஏலுமெண்டாப் பண்ணிப் பாருங்கோ”

“என்னடா ராத்துறாய்”

“நீங்கள் மட்டும் எதையும் குடிச்சுப் போட்டு கடைக்கே வரலாமெண்டா நாங்கள் மட்டும் ஏன் குடிக்கக் கூடாது. நாங்களும் உங்களைப் போலே மனிசர்தானே”

“வேலைக்காற நாயே என்றை உப்பைத் திண்டு போட்டுக் கதைக்கிற கதை”

“நான் ஒண்டும் உங்களின்றை நாயள் இல்லை. நாங்கள் செய்யிற வேலையை உறிஞ்சி உறிஞ்சிப் போட்டு உப்பு போடுறியள். நாங்கள் செத்துக்கித்துப் போகாமல் நெடுக உழைக்கிறதுக்குத் தான் நெடுக உப்புப் போடுறியள். உந்த உப்புத்தான் எங்கடை இரத்தத்தை கரைக்குது”

“கரையாரப் புத்தி விட்டுப் போகாது”

ஆவேசம் கொண்ட காளியம்மனே இம்மானுவேலோ என்று இனம் பிரிக்க முடியாதபடி முதலாளியார் மீது பாய்ந்தான்.

“ஆரடா கரையான். வேசமோனே”

அக்கம்பக்கத்துக் கடைச் சிப்பந்திகள் ஓடிவந்து இம்மானுவேலை இறுசப் பிடித்தார்கள். இம்மானுவேலின் உணர்ச்சி பீறிட்டுக் கொப்பளித்தது.

அதன் பின்னர் இம்மானுவேல் தனது ஊரில் மீன்பிடி தொழில் செய்வதாகச் செய்திகள் சின்னத்தம்பிக்கு எட்டியது.

“பொன்னுச்சாமி! உன்னை பெட்டிக்குள்ளை ஐஞ்சாறு முட்டைக் கோதுகள் கண்டனான். ஏன்ரா தறதறவெண்டு முழிக்கிறாய். களவெடுத்தனியோ இல்லையோ.”

“நாலேஞ்சு நாளாய்த் தடிமன் மொதலாளி”

“கேட்ட கேள்விக்குப் பதில்”

“எடுத்தேனுங்க”

“ஓ! துரை களவையும் எடுத்துப்போட்டு எவ்வளவு இறுங்கியாய் எடுத்தன் எண்டும் சொல்றார். தோட்டக் காட்டுக் கழிசறையனை எல்லாம் கடையிலை வைச்சிருந்தா

இதுக்குமேலை என்னைக் கூடக் களவு எடுத்துப் போடுவிய
எடா”

“தடுமலுக்கு முட்டைக் கோப்பி போட்டுக் குடிச்சா
போயிடும் எண்ணு சொல்லுங்க.....அதினலே தான்”

தலையைச் சொரிந்தான் பொன்னுச்சாமி.

“அதலை களவு எடுக்கலாம் எண்டு சொல்லுவாய்
போலை கிடக்குது. முட்டை வேணும் எண்டா உன்ரை
கணக்கிலை காசைப்போட்டு எடுக்கிறது தானே. அதை விட்
டுப்போட்டு களவு எடுக்கிறது சரி எண்டா உன்னை நான்
என்ன செய்யிறது.”

“அப்புறம் வீட்டுக்குச் சம்பளமனுப்பணும்”

“எர்ரூ சக்கை. பாலும் வேணும் மீசையும் வேணும்”

“அவனவன் தனிச்சொத்து சேக்கத் தொடங்கினதால
தான் களவு வந்துது. என்னிட்டை இருக்கிற சொத்தை
இழுக்கிறதுக்கு விரும்பாமே தனிச்சொத்து சேக்கிறதாலே
தான் களவுபோனதும் அழுவுறன். சொத்தை அபகரிச்ச
வன் தான் தனிச்சொத்துச் சேத்திட்ட படியால சிரிக்
கிறான்”

“இந்த இலட்சணத்தோடை கொம்பூனிசமும் பேசு
றியோ”

“ஓட்டிய வயித்தில இருந்துதான் கொம்பூனிசம் வரும்.
உங்களைப் போலப் பெரிய மனுஷங்களுக்கும் அதுக்கும் எட்
டாப் பொருத்தமுங்க.”

“விடுகாஸ் விடுறியோ”

“இல்லையங்க, உள்ளதைத்தான் சொன்னேங்க”

“களவெடுக்கிறவங்களையும் கொம்பூனிசம் பேசுறவங்
களையும் கடையிலை வைச்சிருக்கேலாது. காதையங்களுக்கு

கடையிலே இடமில்லை. பாம்புக்குப் பால் வைக்க நான் முட்டாளில்லை.”

பொன்னுச்சாமி சின்னத்தம்பியிடமிருந்து பிரியும் போது அவர்கள் கண்கள் துளிர்ந்துப் போயின.

ஜயசிங்கா அண்மையில் கடையை விட்டு விலகிய ஒரு வன். சின்னத்தம்பி வந்த சில வருடங்களுள் அவனும் வேலைக்கு வந்தவனே. ஊட்டுமஸ்தான உடம்பு. சின்னத்தம்பியை விட நாலைந்து ஆண்டுகள் வயதில் இளமையானவன்.

“நீ நெடுக நெடுக இக்பாவின்ரை வீட்டை ஏன் போறன்? அவன்ரை தங்கச்சியாரை லைன் பன்றியோ?” முதலாளியார் கேட்டார்.

“ஓம் மொதலாளி.”

ஜயசிங்காவின் பதில் கேட்டு முதலாளியார் அதிர்ந்து போனார்.

“பாத்திமாலை நாங் கல்யாணம் முடிக்கப் போறேங்” ஜயசிங்கா தொடர்ந்தான்.

“சிக். கேடுகெட்ட பிறப்புக்கள்.”

“என்ன மொதலாளி? இப்புடி சொல்றது. சீதணங் ஓண்டும் நாங் கேட்கல்லே. சும்மாதான் கட்டிறது. அதுகள் பாவந்தானே. நாங் எல்லாரும் ஏழை மனுஷங்கள் தானே.”

“ஏழை எண்டால் கொஞ்சம் தான் பணமுமில்லை. பணமில்லாட்டிப் புத்தியுமில்லையே. நீ என்ன சாதி? அவள் என்ன சாதி? நீ எண்டா எட்டியாந் தோட்டேலே பிறந்து வளர்ந்த சிங்களவன். அவள் எண்டா சோனகத்தி. இது எப்பிடிப் பொருந்தும்?”

“எல்லாம் மனசு தாங்”

“உந்த வினையாட் டெல்லாம் கடையில நீக்கிறவைய ஓக்கு ஒத்துவரா, சுழிகாரை அலுவல்கள்.”

சின்னத்தம்பி அப்போது இடைநுழைந்து கூறினான்:

“பெரிய பெரிய கிழட்டுப் பணக்காறர் எல்லாரும் இரண்டு மூண்டு பெண்சாதிமாரை முடிச்சிருக்கினம் ஒரு சாதத்திற்கும் வழியில்லாத நாங்க எண்டபடியா முப்பத் தைஞ்சு வயசுக்கு மேலை முடிக்கிறதுக்குக் கூடஏலாது”

“அவங்களிட்டை காசு கிடக்குது”

“எங்களிட்டை மனசு இருக்குது”

“அவங்கள் எத்தனை பெண்சா திகளையும் முடிச்சுக் கொண்டு நடத்தேலும். உங்களாலே உப்பிடிச் செய்யக் காசேது”

“அப்பஇது வெறும் காசு விளையாட்டுத் தான் ஒழிய வேறே ஒண்டும் இல்லை”

“ஓ! காசில்லாட்டி. எங்களை நாயள் தான் இழுத்துக் கொண்டு போகும்.”

“அப்பாடி! இது ஒண்டெண் டாலும் உங்களுக்குத் தெரியுதே. அதுவே போதும்”

“உதை விட்டுட்டு; ஜயசிங்கா! நீ ஏதேன் வேறே வேலைக்குப் போறதுதான் நல்லம். கடையெண்டா இங்கை நெடுக ஒண்டிரண்டு சனங்கள் வரும் போகும். இங்கை இப்புடிக்க கொத்த காரியம் நடந்து தெண்டால் அதுஎல்லாக்களுந் தெரியும். பேந்து எனக்குத் தான் பெருத்த அவமானம் முகத்தை வெளியிலே காட்டவும் ஏலாது. இன்ன கடையிலே நிண்ட சிங்களப் பொடியன் அதே கடையிலே நிண்ட சோன கன்ரை தங்கைச்சியோடை இப்புடிச் செய்து போட்டான் எண்டு எங்கும் கதை பரவும்.”

“மொதலாளி, எனக்கு வேறே வேலை செய்யத் தெரியாது.”

“அதுக்கென்னை என்ன செய்யச் சொல்லாய்? கடை போடன்.”

“மொதல் போட சல்லி.”

“பாவமாயும் கிடக்குது. ஒரு இருநூறு ரூபாய் தாறன். கையெழுத்துப் போட்டுட்டு வாங்கிக் கொண்டுபோ அங்கினைக்கை கடைபோடு, மாசாமாசம் என்றை கடனைகொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அடை.”

“இருநூறு ருவா மிச்சங் குறைச்சல்.”

“சரி பின்னை ஒருஐந்நூறு ரூபாய் தாறனே”

எப்படியோ தந்திரமாகப் பேசி ஜயசிங்காவை கடையை விட்டு விலக்கியாயிற்று. சின்னத்தம்பியின் தடை முயற்சிகள் தோல்வி கண்டது.

இப்பாவிற்கு ஜயசிங்கா பாத்திமாவும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகின்றார்கள் என்றவிடயமே மிகப்புகழாய் இருந்தது. தனக்குத் தெரியாமல் இந்தஉலகிலே ஏதோவெல்லாம் நடைபெறுவதற்காக மிகவும் ஆத்திரங் கொண்டான்.

பத்மாவின் நடத்தை மிகஇழிவாகப் போகுமென்று அவன் கனவுகள் கண்டதில்லை.

அன்றிரவு—

“உன்னைப் பத்தியும் ஜயசிங்காவைப் பத்தியும் வெளியில என்ன பேசுறாங்கன்னு உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்!”

அவளுடைய மிடுக்கான வாய்த் துடுக்கைக் கேட்டவுடன் அவள் வயது வந்தவள், மணமானவள், என்பதைக் கூடப் பொருட்படுத்தாது பளீரென அவள் கன்னத்திலே அறைந்தான்.

“இஸ்லாமிய தர்மத்திற்கு எதிராய் போறவங்களுக்கு நிச்சயம் அல்லாஹின்ரை தண்டனை கிடைக்கும் நெனைக்கவே அறுவறுப்பாயிக்கு. சலீமை நீ உத்தமப் புருஷனாய்க் கொள்ளாத பாவம் உன்னைச் சொம்ம விடாதுடி!”

அங்கே பிரளயம் நடந்தது.

அத்தியாயம் நான்கு

சாம்பிராணிக் குச்சிகளை இரும்புப் பெட்டியிலே குற்றி விட்டு இரும்புப் பெட்டியைப் பழைய துண்டால் துடைத்தான் மயில்வாகனம். இரும்புப் பெட்டியிலே பெயிண்டால் எழுதப்பட்டிருந்த “தனலக்கமி ஸ்ரோர்ஸ் கே பி. நாகவிங்கம்” என்ற எழுத்துக்கள் மழுங்கிப்போய் விட்டது அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து முடித்த சின்னத்தம்பி பக்கத்துத் தெருப் பைப்பிலிருந்து இரண்டு கைகளிலேயும் இரண்டு பெரிய வாளிகள் நிறைவான நீரைக் கொணர்ந்து வாசலில் அள்ளியள்ளி வீசித்தெளித்தான்.

ஒருநாளாமில்லாத திருநாளாக முதலாளியார் அன்றைக்கு அந்த ஆறரை மணி வேளையிலே வந்ததைக் கண்ட சின்னத்தம்பி பிரமித்துப் போனான்.

சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த சின்னத்தம்பியைக் கண்டதும் அவருக்குக் கருணை பிறந்தது கண்களிடையே அரும்பியிருந்த பூனையைத் துடைத்த வண்ணம் சொன்னார்

“நீ என்னட்டை வந்து பதினெட்டு வருசத்துக்கு மேலையாச்சு. நீ என்னோடை ஒத்து வாறவனாய் இருந்தால் உன்னை

நான் எப்போதைக்கோ ஒரு கணக்கப் பிள்ளையாய் ஆக்கியிருப்பன். இந்த அளவுக்கு நீகூட ஒரு முதலாளியாய் இருப்பாய். நீ நல்லவனாய் இருந்தால் நானே எங்கையேனும் உனக்காகக் கடைபோட்டு என்னை காசிலையே முதலும் விட்டு தந்திருப்பன்''

''எனக்குச் சுரண்டிச் சுரண்டிக் கொளுக்கிற முதலாளி ஆக வேண்டும் என்று விருப்பங் கிடையாது நான் என்னைக்கும் உழைக்கிற தொழிலாளி தான்''

''அப்ப உப்பிடியே தான் நெடுக இருப்பாய். உலக்கை தேய்ஞ்சு உழிப்பிடியாகும். பொங்கை பிடரியைப் பார். பிடரி மயிரெல்லாம் நரைக்கத் தொடங்குது. இனிக் கலியாணம் முடிக்க ஆர் உனக்கு கிழட்டுப் பொம்பிளையாய் தலை நரைச்சவளாய் வைச்சிருக்கினம். இப்புடியே நெடுகலும் இருந்தா உன்னை சீவியம் என்ன கதி? நாங்கள் பிறக்கிற துஞ் சாகிறதும் கடவுளின்னை கையிலே கிடக்குது கலியாணம் செய்கிறது ஒண்டுதான் எங்கடை கையிலே. அதையும் வேளாவேளைக்குச் செய்யாட்டிப் பேந்து என்ன சீவியம்?''

உள்ளே போய் ஏதோ சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பிப்போனார்.

அவருடைய தலை மறைந்ததும் கட்டியிருந்த சண்டிக் கட்டினை அவிழ்த்துக் கொண்டான். வேட்டியின் கரையில் இலேசாக அழுக்குப் படிந்தது.

அவனிடம் உள்ளதோ மூன்றே மூன்று வேட்டிகள் ஒன்று நட்டநடுவே கிழிந்து போய் றங்குப் பெட்டியின் அடியில் இருக்கிறது. மற்றது அநேகமாக யாழ்ப்பாணம் போகும்போது மட்டும் உடுத்திக் கொள்ளுகின்ற வேட்டி. இந்த வேட்டி சலவை கண்டு சுமார் ஐந்து மாதங்கள் ஆகின்றன. அதனால் அழுக்கடைவதற்காக மிக அவலப் பட்டான்.

''முதலாளி என்ன சாமான் எடுக்க வந்தவர்?''

தேவராசாவைக் கேட்டான்.

“அங்கை பெஞ்சாதி காலமை எழும்பினவுடனை தேத் தண்ணியிலை கலக்கிறதுக்குப் பால் வரேல்லை எண்டு கலைச் சிருக்கிறு போலை கிடக்குது. அதால்தான் நெஸ்ரோமோல்ற் வந்தெடுத்துக்கொண்டு போரூர்.”

தேவராசா நையாண்டிப் பதில் தந்தான்.

பக்கத்துக் கடையான லீபஷன் ஜுவலரி ஹவுஸுக்கு வெளியே போர்ட்டில் எரிந்து கொண்டிருந்த மெக்குரி பல்புகள் எல்லாம் பட்டென்று அணைந்தன. அதையடுத்து பூட்டுத் திராங்குகள் மொமொடவெனத் திறக்கின்ற சத்தமும் எழுந்தது. முதல் மரக்கதவுகளைத் திறந்து பின்னர் இரும்புச் சட்டங்களைக் கழற்றி வெளியில் வந்தான் ஜமால் இன்.

ஜமால் இன் கேட்டான்.

“என்னிக்குத் தான் நாம சங்கம் போடுறது? நம்மளுடைய குறைகளை யெல்லாம் நம்மைப் போலக் கஷ்டப்படுற தொழிலாளியருக்கு எல்லாம் உணத்திறது எண்ணிக்கு? அவங்களை எல்லாம் உணரச் செய்யிறதுதான் பெரியவேலை அவங்கள் உணர்ந்தெழுந்து ஆவேசப்பட்டாத் தான் எல்லாருக்கும் சேர்ந்த ஒரு விடிவு வரும். அது வரும் வரைக்கும் ஒருக்காலும் விடிவு இல்லை. உனக்குத்தான் ஆயிரமாயிரம் வேலைக்காரங்களை தெரியுமெல்ல, நீயாய்த் துணிந்து ஒரு சங்கம் அமைச்சா என்ன?”

“நாலும் உதைப்பத்திக் கனகாலமாய் யோசிச்சுக் கொண்டு தான் வந்தான். ஊக்குவிக்கத்தான் உன்னைப் போலப் பத்து இருபது பேரெண்டாலும் கூடநாட இல்லை. இப்ப நீயே வந்து சொல்லிப் போட்டாய்.”

“இந்த விசயத்திலை காலங் கடத்திறது சரியில்லை யெல்ல”

“அது உண்மைதான் ஆனால் எல்லாரும் எங்களோடே ஒத்து வருவினமே!”

“நாங்கள் நீதிக்காக உழைக்கும்போது அவங்கள் கரம் நீட்டாமப் போனா அவங்க அநீதிக்குத்தான் துணையாவங்கள்”

“அதை உணரவெல்லோ வேணும்.”

“நாங்க அதை உணர்த்தத் தான் வேணும். அவங்க உணரவில்லையென்று விட்டுப் பேசாம இருக்கக் கூடாது. பேசாம இருக்கிறது மனிசத் தன்மையும் இல்லை.”

“உந்தக் கொம்பாதி கொம்பு முதலாளிமார் இப்பவே நாங்கள் ஏதாவது சில்லறைச் சச்சரவுகளை எதிர்த்துக் கதைச்சவுடனே வேலையை விட்டு நீக்கிப் போடுவினம். இந்த இலட்சணத்திலே சங்கத்திலே அங்கத்தவராய் இருக்கிற தோழரை எவ்வளவு குறைச்ச நிறுத்துப் பாப்பாங்கள்.”

“உப்பிடியான விஷயங்களை கட்டுப்படுத்தத்தான் சங்கம் வேணும்.”

“காரணம் இல்லாமை ஒரு தொழிலாளியை நீக்கினால் அது பற்றி வாதாடச் சங்கம் வேணும்தான்.”

“அதோடை நாமள் ரண்டுமுண்டு பேர்வாயல சொன்னா ஒருத்தரும் கேட்க மாட்டாங்க. சங்கம் எண்டா அதுஎல்லாரின்ரை வாயும் சேர்ந்து சொன்னத்தான் அர்த்தமாய் இருக்கும்.”

“நீ சொல்றதிலே நியாயம் இருக்குது தான்”

“தொழிலாளியள் எல்லாரும் நியாயத்துக்குத் தான் போராடுறங்கள். இதை எதிக்கிற முதலாளியள் தான் அக்கிரமஞ் செய்கிறுங்க அநியாயத்தின்ரை பக்கம் நீக்கிறுங்க. அசுரரை அழிச்சாத் தான் அதர்மம் ஒழியும். அரக்கரைத் தொழுதால் அதர்மம் ஒருக்காலும் ஒழியாது. தர்மம் தாராய் தலை தூக்காது.”

கணக்கப்பிள்ளை மயில்வாகனம்தான் முதலாளி இல்லாத நேரத்தில் அக்ரிங் — முதலாளியாக நிற்பான்.

அவன் வெளியே வந்த வண்ணம் சொன்னான்:

“என்ன விடிஞ்சும் விடியாததுமாய் விளல் அலம்பத் தொடங்கியாச்சுதே!”

“அடிவருடியள் அடையிற சொகுசு எத்தனை நாளைக்குத் தானே”

பெருமூச்சு விட்டான் ஜமால்டன்.

சின்னத்தம்பி கடைக்குத் திரும்பினான்.

“முதலாளியார் சூ — ரண்டிற காசிலை ஒருபங்குதானே உங்களுக்குச் சம்பளமாய்க் கிடைக்குது. அப்ப நீங்களும் சுரண்டல் காறங்கள் தானே. முதலாளி சூ — ரண்டா விட்டால் உங்கடை சம்பளம் எங்கை ஆகாயத்திலை இருந்தே விழும்? இலா த்தைச் சுறண்டல் சுறண்டல் எண்டு சொல்லறியள். இந்த இலாபம் இல்லாட்டி இந்தக்கடை நடத்தக்கடை வாடகை, லயிற்றுக் கட்டிணம் கூடஎங்கை இருந்து வரும் எண்டு உங்கடை அவிஞ்ச மூனையிலை யோசிச்சு பாத்தியளா? இதுஇல்லாட்டி எந்த மினக்கெட்ட அம்பட்டன் கடை வைச்சுத் தொழில் பாப்பான்?..

“தொழிலாளியள் புத்தம்புதிய உலகத்தை ஆக்கிறதுக்குத் தான் விரும்பினம். அந்த உலகத்திலை மனிசனை மனிசன் எந்த ரூபத்திலையாவது சுரண்டிற முறை கிடையாது. சகலதும் சமூகத்திற்கே என்றது தான் லட்சியமாயிருக்கும். இப்ப இருக்கிற காசுக் கொடுமை இராது.”

“ஜமால்டன் போட்டான் எண்டவுடனை என்னைப் பிடிச்சு உன்ரை விழலை அலம்பத்தொடங்கி விட்டியே. உதுவாயாது. உன்ரை பம்மாத்தை ஜமால்டனோடை வைச்சுக் கொள். நான் உயிர்போகும் வரை காந்தியைத் தான் சப்போற் பண்ணுவன். உன்னைவிட எனக்குப் பொலிற்றிக்ஸ்கூடத் தெரியும்.”

“நீர் சாய்ஞ்சு நிற்கிற வர்க்கத்தின்ரை சுபாவம் எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். அதை இதிகிலும் குறைவாய் வெளிக் காட்டாதையும்.”

“கண்டறியாத வர்க்கமும் சொர்க்கமும். சமத்துவம் சமத்துவம் எண்டு குலைக்கிற நீங்களே மனிசரை வர்க்கங்களாய்ப் பிளிக்கிறது சரியே. எல்லாரும் மனிசர் தானே.”

“நீர் மாக்கியத்திலை அடிப்படைக் கொள்கையளை எண்டாலும் படிச்சுப் போட்டு என்னோடை இந்த விசயத்தை பற்றிக் கதைக்க வாரும்.”

சூறிக் கொண்டே வெற்று வாளிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றான் சின்னத்தம்பி. மயில்வாகனத்திற்கோ முகத்தில் அடித்தது போலிருந்தது. சின்னத்தம்பி பேசுகிற விடயத்தில் தனக்குள்ள அறிவுச் சூனியத்தை வெளிப்படுத்தி விட்டோமோ என்று சந்தேகித்தான் மயில்வாகனம்.

வெற்றுவாளியை பைப்படியில் வைத்துத் தண்ணீரைத் திரும்ப நிறைத்தான். ஜனதா ரீறாம் திறந்து விட்டிருந்தது. வாசலில் பொயிலரின் ஆவி பறந்து கொண்டிருந்தது. பொயிலரடியில் நின்று அப்புத்துரை சின்னத்தம்பியைச் சாடை காட்டி அழைத்தான். சின்னத்தம்பி தன்னுடைய கடையின் பக்கமாகக் கண்ணோட்டம் விட்டுக் கணக்கப்பிள்ளை மயில்வாகனம் நிற்கின்றனோ என்று பார்த்தான்.

“இந்தாவன் பிள்ளேன்”

கோப்பையை நீட்டினான் அப்புத்துரை.

“ஓ. உன்ரை முதலாளி கண்டார் எண்டா பேந்து பேசத்தேள்வையில்லை”

“நீ பயப்பிடாதை இதையெல்லாம் என்றை கணக்கிலை தான் போடுறான். சம்பளத்திலை பிடிச்சுக் கொள்ளாமல் அவர் விடமாட்டார்”

“எங்கை திரும்பினாலும் முதலாளித்துவத்தின்ரை ஈவி ரக்கமற்ற அகோரக் கொடுமையன் தான். இது எத்தனை நாளைக்குத் தான் எண்டு பாப்பம்.”

“சொன்னுப்போலை தேவராசாவை வீ. ம. கிள்ளிக் குள்ளை கண்டனான். என்ன விஷயம்.”

“மெய் தானே! எனக்குத் தெரியாது.”

“உதெல்லாம் பருவக் கோளாறு. இக்பாலின்ரை தங்கச்சிக்காறியை தேவராசாக்கு கட்டிவிடலாம். ஆனால் இக்பால் சம்மதிப்பானே இல்லையோ?”

“எனக்கும் உப்பிடி ஒரு யோசனை இருக்குதுதான். இக்பால் சரியான பிற்போக்கு. முந்தி எங்களோடே நிண்ட ஜெயசிங்காவைத் தெரியுமெல்லே”

“ஓமோம்.”

“அவன் பாத்திமாலை விரும்பினான் என்று தெரிஞ்சு ஷடனை அங்கை போய்த் தன்ரை தங்கச்சியாரை அடிச்சானும். அப்பிடிக் கொத்தவன் தேவராசாவை, அதுவும் வீ. ம. பிடிச்ச தேவராசாவைக் கட்டச் சம்மதிக்கான். அவன்ரை தாய் தேப்பன் ஒருவேளை சம்மதிப்பினம். அவன் சம்மதியான் அதுக்கும் மேலாலை பாத்திமா சம்மதிப்பாளோ?”

“எதெப்புடி இருந்துது எண்டாலும் நீ இதிலை ஒரு முயற்சி எடுத்துப் பார்”

சிந்தனை அப்புத்துரை சொன்னதை எடைபோட்டது.

“நீ யாப்பாணம் போய் வரேக்கை தேவராசா வின்ரை தாய் தேப்பனைக் கண்டு பார்”

அப்புத்துரை மீண்டும் வற்புறுத்தினான்.

“சரி”

“இண்டை பேப்பர் பாத்திட்டியே”

“ஏன்”

“மட்டுவில்லை பள்ளர் பறையர் உள்ளூக்கை நுழைய விடாமல் முள்ளூக்கம்பி போட்டுக் கொயிலைச் சுத்தி அடைச் சப் போட்டாங்களாம்”

சின்னத்தம்பி புன்னகை புரிந்தான். அதனிடே ஏதோ மிக ஆழமான பொருள் இருப்பது அப்புத்துரையால் உணர முடியாதது.

“என்ன பேசாமலிருக்கிறாய்”

“உதிலை பேச என்ன இருக்குது. உக்கிப்போய் உளுத்துக் கொண்டு வர்ற விஷயம்”

“என்ன சின்னத்தம்பி, திரும்ப நெடுக நெடுக அங்கை நிண்டு கதை?”

உரத்த குரல் கொடுத்தான் மயில்வாகனம்.

குரல் கேட்டவுடன் சின்னத்தம்பி அப்புத்துரையின் காதினுள் கிசுகிசுத்தான். வாளியைத் தூக்கினான். சின்னத்தம்பியின் கிசுகிசுப்பைக் கேட்ட அப்புத்துரை மயில்வாகனத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தான். மயில்வாகனத்திற்குக் கோபம் பொத்திக் கொண்டு வந்தது. வந்த கோப வேகத்தோடு சரக்கென நுழைந்தான் மயில்வாகனம். சின்னத்தம்பி வாளியோடு உள்ளே நுழைந்தான்.

“கெதியிலை தேத்தண்ணி போடு”

“ஏன் சும்மா இருக்கிற நேரத்திலை தேத்தண்ணியை நீரே போட்டிருக்கலாமே”

“சும்மா நாய் போலை வாய் காட்டாதை சொல்லுற வேலையளைச் செய்”

“மட்டுமரியாதையில்லாம கதையாதையும். நாய் பேய் எண்டால் உம்மடை தலைதான் போகும்.”

“சரி சரி மன்னியுங்கோ அய்யா”

மயில்வாகனம் பதட்டத்தோடு சமாளித்தான்.

சீனி கட்டிக் கொண்டு நின்ற தேவராசாவிிற்குக் கொடுப்புக்குள் சிரிப்பு வந்தது. வந்தது போல் காட்டிக் கொள்ளாது வேலையில் முனைப்பானான்.

செங்கதிரர்கள் பரவின.

அத்தியாயம் ஐந்து

மகாவலிகங்கை சலசலத்துப் பாய்ந்த வண்ணமிருந்தது. பின்னிரவுப் பிறைச் சந்திரன் இன்னமும் மறையவில்லை. இன்று இக்பால் வராததால், நிசப்தம் உருவாக்கிய சிந்தனையில் முகிழ்ந்து நீருள்ளம் முகிழ்ந்து எழுந்தான் சின்னத்தம்பி. வஞ்சிக்கப்பட்ட மக்களது கொடுமைகள் தீர்ப்போகும் நன்னாளுக்கான கட்டியத்தை அவனுடைய சிந்தனையிலே அசை போட்டது மனம்.

'கொடுமை. கொடுமை. கொடுமை.'

'பண்மே நீ உலகினை விட்டே போக மாட்டாயா' என மயாவாதம் புரிந்தது மனம்.

'மயிலே மயிலே இறகு போடு என்றால் இறகு போட்டு விடுமா' எனப் பிரதிவாதம் புரிந்தது அதே மனம்.

வாதங்கள் அவனுள் வளர்ந்தன.

குழப்பமும் தெளிவின்மையும் அவனுள் அவனைச் சிக்கலின்மேல் சிக்கலாக்கி சித்திரவதை செய்தது. "உயிருள்ளவை எவை? உயிரற்றவை எவை? ஒளியே இருளா? மெய்யே

பொய்யா?" அவனது மனக்கேள்வி கேள்வியாகவே இருந்தது. விடை எங்கோ.

ஆயினும் 'சிக்கலைத்' கூர்மைப் படுத்தி உள்ளியல்பினை பகுத்துணர்ந்து கொண்டான்.

அதனால்; அவனுக்குக் கொடுமையின் சார்புடமை தெரிந்தது. அக்கிரமத்துக்குத் துணை போகாத மனம் விரிவடைகிறது.

அம்மன் கோவில் பண்டாரி குளிக்க வந்தான். அவன் இடையில் சொன்னான்.

"உன்னை முதலாளியாற்றை பொம்பினை நல்ல வடிவெல்லே. அவள் வெள்ளிக்கிழமை தவறாமெக் கோயிலுக்கு வாரவள். நீ எப்பாலும் வளைச்சுப் பாக்கேல்லையா?"

பண்டாரி ஓதிய புதிய தாரக மந்திரம் அவன் உடலினுள் நுழைந்து அவனுடைய திருப்தியற்ற ஆசைகளைத் தூண்டி வேடிக்கை காட்டிற்று.

'சொத்துடமை பேணுவதற்காக உயர் வர்க்கத்தினரால் தெய்வீகமாக்கப்பட்ட காதல் இதுவா? இல்லை! இது காதல் இல்லை! இது தாய்மையான அன்பு!'

'குழப்பம் குழப்பம்' 'இதுவும் காதலா?' 'காதல் பொய்மையானதா?' 'இல்லையா?'

'நான் பால் உணர்வின் வயப்படுகிறேனா? பால் உணர்வினை வசப்படுத்துகின்றேனா?'

மனிதனின் பிரமை உணர்வுகள் ஏற்படுத்திய சிலந்தி வலையிலிருந்து விடுபட முடியாது தவித்தான். தனித்து விடுபட முடியாது என உணர்ந்தான். தவிப்பே தவறான அடிப்படை கொண்டது எனத் துணிந்தான்.

கரையோரம் நின்று கொண்டிருந்த மங்குஸ்ரான் மரத்திலிருந்த காக்கை கரைந்தது. எழுந்துவந்து மேனியைத் துடைத்தான்.

இக்பால் வீடு போனான்.

இக்பாலின் வாப்பாவும் உம்மாவும் மன்னூரிலுள்ள உறவினரின் வீட்டுக்குப் போய்வர விரும்பினதால் இக்பால் கூட்டிச் சென்றிருந்தான். பாத்திமா மட்டும் பக்கத்து வீட்டுப் பையன் வகாப்புடன் இருந்தான்.

செங்கட்டிச் சுவரிடையே சார்ந்து நின்றபடி சின்னத்தம்பி குரல் கொடுத்தான்.

பாத்திமா வெளியே வந்து உள்ளே வந்து இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு மறுபடி மறைந்தாள். தரையில் படுத்திருந்த வகாப்பு குரல் அரவம் கேட்டு எழுந்து பாயை வாரிச் சுருட்டினான்.

இக்பால் போடும் பெரிய - டப்பா பெளடர் வதனத்தில் ஏறிய எண்ணமாய்த் திரும்பி வந்தான் பாத்திமா. அதற்கிடையிலே தலையை மிக ஒழுங்காகச் சீவியதுடன் வெகு லாவண்யமான இரட்டைப் பின்னல் பின்னி விட்டிருந்தான்.

“உம்மா போய்ச் சேர்ந்தது பத்திக் கடிதம் போட்டாலா?”

சின்னத்தம்பி கேட்டான்.

“ஆமா சொகம்மா போயிட்டாங்களாம். சனிக்கிழமை திரும்பி வருவாங்களாம்.”

பாத்திமா சொன்னாள்.

“உங்களுக்கு ஆரையேன் கறியாணம் முடிச்சுச் சீவிக்க விரும்பம் இல்லையே”

“.....”

மௌனம் அவளை ஊமைப் பிறவியாக்கியது.

“வெட்கப்பட்டாமை சொல்லலாம்”

“விருப்பம்”

“மெத்தச் சந்தோஷம். ஆரைப் போலை ஆளைக்கட்டலாம் எண்டு நினைக்கிறியன்”

“உங்களையே”

“நீங்கள் பசிடி விடாதையுங்கோ”

“அல்லாவாளை”

சின்னத்தம்பி அதிர்ச்சியடைந்தான். இவன் என்ன அமுசடக்கிப் பூனையா? மளமளவென்ற திகைப்புத் தன்மை அவனுடைய நரம்புகளை எல்லாம் வெகுவாகத் தாக்கிக் கொண்டது. பொய்ம்மைக்கும் மெய்ம்மைக்கும் இடைநடு விலான சூன்யத்தில் தவித்தான். நனவிற்கும் கனவிற்கும் நடுவிடை வெறுமையில் வரண்டான்.

“நீங்கள் சொல்றது உண்மையா?”

“ஆமா”

“அப்ப நீங்கள் முந்தி ஜயசிங்காவை நேசிச்சது எல்லாம் பொய்யோ”

“பொய்தான். நாணாக்குக் காட்டத்தான் அப்படி மெய்யா நடிச்சன்”

“விளங்கேல்லை”

“எனக்கு உங்களளை தான் விருப்பம்”

“பெரிய பிழை விட்டியள். நான் கலியாணம் கட்டிற்ற தில்லையெண்டு பிரமச்சாரியாய்க் காலங் கடத்தி வாறவன். என்னை விரும்பிறது மோட்டுத்தனம்”

பாத்திமா தலையைக் குனிந்து தரையை நோக்கிச் கால் களால் ஏதோ வரைந்தாள்.

“கடையிலை நிற்கிற தேவராசாவிலை இஷ்டம் இருக்கே”

பாத்திமா இல்லை என்பதன் பொருளாய்த் தலை ஆட்டினான்

“அவனைக் கட்டிக் கொண்டு சுகமாய் சீவிக்கிறதுதான் நல்லது. அவன் நல்ல இளந்தாரிப் பெடியன். என்னைவிட வடிவானான் தான். நான் எப்பதன்னும் ஆரைத்தன்னும் கவியாணம் கட்டப்போறதில்லை. என்னுலை கொண்டு நடத்தேலாது எண்டு பயப்பிடேல்லை. ஆனால் என்றை போக்குக்கு அது தடை. கட்டிறதாயிருந்தால் இவ்வளவுக்கு நாலு ஐஞ்சு எண்டு பெத்திருப்பேன்.

சின்னத்தம்பி சொன்னான்.

பாத்திமா உள்ளே ஓடிப்போய் கோவிக்கோவி விசம்பலோடு அழுதாள்.

விசித்திரமான மனோவியல்புகளை அவளது ஒவ்வொரு விசம்பலும் அவனுக்கு உணர்த்திக் கொண்டே இருந்தது.

அத்தியாயம் ஆறு

வா டிக்கைக்கார மல்லவராச்சி வீட்டிற்குச் சாமான் கொண்டு போய்க் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. சின்னத்தம்பி சாமான்களைச் சுமந்து கொண்டு புறப்பட்டான்.

முதலாளியார் சொன்னார் :

“அங்கையே போய் இருந்திடாதை. சுறுக்கெனத் திரும்பி வா. கனவேலை கிடக்குது.”

சின்னத்தம்பி மௌனமாய்ப் போகவே மீண்டும் முதலாளியார் உரத்த குரலில் வற்புறுத்தினார் :

“என்ன கேட்டுதே. உதலை கிடக்கிற சுறுட்டப்பிட்டிக்கு போய்வர நாலு நிமிஷம் காணும்.”

இப்போது சின்னத்தம்பி சாமான்களை எல்லாம் நிலத்திலே வைத்தான். அவனது முகம் சுறுத்தது.

“சுறுட்டப்பிட்டியா சரியாய்ப் போய்வர ஒண்டரைக் கட்டை, நடந்து போய்வர இருவது நிமிஷம் செல்லும். நாலு நிமிஷத்திலே போட்டு வாறதெண்டால் ஒரு ஏறப்பினேன் பிடிச்ச விடுங்கோ.”

இப்போது முதலாளி மௌன - ஆளியானார்.

திரும்பவும் தூக்கிக் கொண்டு சின்னத்தம்பி நடந்தான். மயில்வாகனம் சிரித்தான்.

“ பிவெயர் ஒஃப் டோக்ஸ் ”

பிரூஸோ போட்டு மினுக்கிய பித்தனைத்தட்டு வலது பக்கம்.

“ எஃ. எம். டி. மல்லவராச்சி ”

அதுவும் பிரூஸோ போட்டு மினுக்கி விட்ட பித்தனைத்தட்டு. அது இடப் பக்கம்.

வெளியே நின்றவாறு —

“ சிரிசேனா, விஜயட்ட எண்ட கோ ”

குரல் கொடுத்தான் சின்னத்தம்பி.

வாசலில் ஆளின் அரைப்பங்கு உயரத்திற்கு வளர்ந்து நின்ற அல்சேசியன் நாய் தான் தின்ற எலும்புத் துண்டு களுக்கு நன்றிக்கடனாக நாலேந்து தடவைகள் குரைத்துக் கொட்டியது. அன்தூறியம், பிக்காட்லி, மக்காதி, ஃபைனேல், உவின்சென்ற் சேச்சில், நியோ ஹனிமூன் வகையறு ரோசாப் பூஞ்செடிகள் வெகு அழகாக சிமென்துத் தொட்டிகளுள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. கொம்பவுண்ட் மதிலைத்தாண்டி வெளியிலே பற்றை பற்றையாகச் சூரியகாந்திப் பூக்கள் கொள்ளைகொள்ளையாகப் பூத்திருந்தன. அமெரிக்கன் மொடல் வீடு. ரேயிங் றூமின் கவர்ச்சி பிளேயின் கண்ணாடியிட்ட வாசலால் தெரிந்தது. நிலத்திலே போட்டிருந்த ரேல் கார்பெட்டில் பல வகையான டிசைன்கள், வெள்ளி எவர் சில்வர்ப் பாத்திரங்களின் மினுமினுப்பை கபினெற் பறைசாற்றியது. நீலக் குஷன் போட்ட செற்றிகள். சின்னஞ்சிறு ஸ்டூல்களிலே வைக்கப்பட்டிருந்த சிகரெட் தூள்த் தட்டு அழகுக்காக வைக்கப்பட்டதா அல்லது சிகரெட் துகளைக் கொட்டத் தான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பது சின்னத்தம்பிக்குப் புரியு

வில்லை. சிறகுகளை அகல விரித்த மூன்று சோடிப் பறவைகளும் சுவரின் வண்ணக் கவர்ச்சிக்கு மெருகூட்டிற்று. வண்ணப் பீங்கான் பல்ப் சேடுகள் மேலே தொங்கிய வண்ண மிருந்தன. வாயிலோரம் கோவிங் பெல்.

இத்தனைக்கும் மல்லவராச்சியிடம் இருப்பது வெறும் வயல் காணிகள் தான்.

“ சிரிசேனா! ”

“ கௌத ஏ, யக்கடயாகே கறதெர? ”

உள்ளே யாரோ பெண் குரவின் நச்சரிப்பு.

சிரிசேனா கரூஜ் ஓரமாக எட்டிப் பார்த்து உள்ளே வரும் படி சைகை கொடுத்தான். சிரிசேனாவின் சைகையைக் கவனித்த நாய் அதிகப்படியாக அவட்டிக் கொள்ளாது தலையை முன்னங்கால்களின் இடையே போட்டுக் கொண்டு படுத்தது. சின்னத்தம்பி கேட்டைத் திறந்து பின்பக்கம் போனான்.

வெளியே கருங்கல்லும் தாரும் குத்தக்குத்த நடந்தவனுக்கு உள்ளேயிருந்த பச்சைப் புற்றரை இதமளித்தது. சூமந்து வந்த டாரத்தை சிரிசேனா ஓடிப்போய்த் தாங்கிக் கொண்டான்.

“ பொட்டாக் இண்ட ஓயாலங்கத் டிக்கக் காதாக் கரண்ட ஒனே ”

“ பா மட்ட ஹுங்கக் வட தீயெனுவா . ”

“ மொண வட ஓய் இண்ட கோ . ”

“ ஹரி விகஹாட்ட எண்ட . ”

சாமான்களைக் கொடுத்து விட்டு நின்றான்.

சிரிசேனா திரும்பி வந்து சின்னத்தம்பியின் காதுள் குசுகுசுத்தான்.

“ஏறேனம் உம்ப லேபர் சுந்தோறுவட்ட வியண்ட”

“மொணவ ஓய். மட்ட லிபினயக் வியண்ட தன்னுலா நம் மம மே யக்கடயா வட்ட ஆவ நதிம ஹிட்டிண்ட புளுவங் நேயத.”

இருவர்களது உரையாட்டையும் கேட்டு விட்ட லாண்ட் லேடி வெளியேவந்து இருவரையும் முறைத்துப் பார்த்தாள்.

சிரிசேனாவைப் பார்த்து அவள் கேட்டாள்

“உம்பட்ட, கள்ளத்தோணி மினிஹா லங்க மொண கதாவா?”

“கௌத கள்ளத்தோணி?”

சின்னத்தம்பியின் கேள்வியிலே அனல்.

“உம்ப தமாய்!”

லாண்ட் லேடியின் பதிலிலே இறுமாப்பு.

வீறு கொண்டவரையே லேடியின் முகத்திலே சுளீரென்று அறைந்தாள். மறு தடவை அடிக்கும் முன்னர் சிரிசேனா அவன் கைகளைக் தடுத்து மடித்துக்கொண்டாள். சின்னத்தம்பியோ திமிறினான். லாண்ட் லேடி குளறினாள்.

வீட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் வெளியே வந்து லாண்ட் லேடியைத் தாங்கிக் கொண்டனர். லாண்ட் லேடிக்குப் பட்ட அடி தமக்குப்பட்ட அடியாகவே அந்தக்கும்பலுக்குப் பட்டது.

‘இவனுக்கு எத்தனை திமிர்’

அவளது ஆணவ விமர்சனம் கண்களிலே தொக்கி யிருந்தது.

நிலைமை விபரீதமாகும் என்றெண்ணி நடுநடுங்கிய சிரிசேனா விறுவிறென சின்னத்தம்பியைக் கேட்டண்டை தள்ளிக் கொண்டு வந்தாள். படுத்திருந்த நாய் மறுபடியும் வீரியத் தோடு குரைக்கவே செய்தது. அவ்வீட்டுக் குழந்தைப்

பெய்ச்சி ஒருக்தி கல்லொன்றைக் தூக்கிச் சின்னத்தம்பியின் மண்டையிலே போட்டாள்.

“ங்ணக்”

சின்னத்தம்பியின் தலை சுரீரெனச் சுற்றிற்று.

கல்லெறி விழுந்த இடத்திலே கைவைத்துப் பார்த்தான். இரத்தம் பீறிட்டது. ஆவேசப்பட்டு அக்சமரியைப் பதில் தாக்குதல் போடக் கல்லெடுத்தான். சிரிசேனா பலங் கொண்டு தடுத்தான்.

தன்னுடைய கழுத்தோரத்தில் வைத்திருந்த அழுக்கேறிய கைக்குட்டையைக் சுழற்றிச் சின்னத்தம்பியினுடைய மண்டையில் கட்டினான். அக் கட்டையும் கடந்து சிவப்பு வட்டம் போட்டது.

முதலாளியார் கேட்டார்.

“என்றா தலையிலே கட்டு.”

“அந்த வீட்டுப் பெட்டை கல்லெறிஞ்சுது.”

“ஏன் உன்னை விசர் நாயெண்டு நினைச்சாளோ?”
வழமை போலப் பெரிய நகைச்சுவையைக் கேட்டவனாய்ச் சிரித்தான் மயில்வாகனம்.

பதில் பேசாது பின்சட்டுப் பக்கம் சென்று அமர்ந்து தலைக்கட்டை அவிழ்த்தான். சூரிய வட்டம் போட்டிருந்த இரத்த அச்ச அந்த அழுக்கேறிய துப்பட்டியில் தென்பட்டது.

அத்தியாயம் ஏழு

அலங்கட்டிகள் வீழ்வதைப் போலச் சளசளவென மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. ஆயினும் சூரியன் மறையவில்லை. முகிவிடையே துல்லியமாய்த் தெரிந்தது. நான்கு தடவைகளாக மரியாவத்தை டிஸ்பென்சரிக்குச் சென்று மருந்து போட்டதால் கல்லெறிபட்ட ரணம் ஆறிப் போயிருந்தது.

சின்னத்தம்பி மழைக்காக மைக்கலின் கருணில் ஒதுங்கி நின்றான். பழைய கால மடுவத்தில் ஆக்கிய கருஜ். சில தண்டவாளங்களை முண்டு கொடுத்து உயர்த்தப்பட்ட கூரையிலே துருப்பிடித்த தகரத் தட்டுகள், நிலத்திலே கன்னங்கரேலென்ற ஓயில் திட்டுகள், பார்க்கின்ற இடங்கள் எல்லாமே நைந்து போய்த் துருப்பிடித்த இயந்திர உதிரிப்பாகங்கள் தான். இயேசுநாதரின் திருவுருவச்சிலை ஒன்று மூலையிலிருந்த கம்பி வலையிட்ட அறைக்குள்ளேயிருந்தது. அதன் கீழே ஸீரோ வட்பல்ப் அழுது தொழுத வண்ணம் ஒளிர்ந்தது. அந்தக் கம்பிவலை அறையினுள்ளே சிறைமேசை சகிதம் ஓர் பழைய பீரோவும் இருந்தது.

நீகல் தியேட்டர் மனேஜரும் அவரோடு இன்டிரை வரூமாகக் குடை பிடித்தபடி நனைந்தும் நனையாமலுமாய் கருஜுள் வந்தனர்.

இருவரும் வெகு ஆடம்பரமான உடை உடுத்திருந்தனர். கறாஜுள் வேலை செய்பவர்களின் உடைகளிலே மிகுந்த அழுக்குப் படிந்திருந்தது.

“கார் வேலை முடிஞ்சுதோ?”

“ இல்ல தொரை. நேடியேற்றரில லீக் ”

“ இப்ப கார் தந்து ரண்டு கிழமையாய்ப் போச்சு. எங்களுக்கு எத்தினை வேலையளுக்குக் கார் தேள்வையெண்டு தெரியுமெல்லே. தெரிஞ்சு கொண்டும் இப்புடிக் கடத்திறியே. சீக் நடந்து நடந்து கால்லை உளுக்கு வந்திட்டுது ”

“டோன்றர் குவாறல் வித் கூனிஸ். தே ஆர் நவ் ரிபெல்ஸ்”

மனேஜரேரடு கூடவந்தவர் சொன்னார்.

“ யேஸ் மென். நவ் ஏ டேயிஸ் திஸ் டோக்ஸ் நெவர் வென்சர் ரு டீ புறப்பொ வேக் பற் தே வான்ற் ஸ்டுபென்டஸ் வேஜஸ் ”

இவர்களது குழுவிக்குறி மைக்கலிற் கு விளங்கிய போதும் விளங்கியது போலக் காட்டிக் கொள்ளாமல் சின்னத்தம்பியைப் பார்த்துச் சாடைசெய்து சிரித்தான். சின்னத்தம்பிக்குப் பேசியது புரியவில்லை.

“சேர் அட்டுவான்ஸ் காசு தந்திட்டா நல்லது”

“ என்ன அட்டுவான்ஸ் ”

“ புது நேடியேற்றார் கண்மல இருந்துதான் வாங்கிய ரணம் ”

“ அதெல்லாம் வேலை முடிஞ்சாப் பிறகு ”

“ காசில்லாம எப்பிடி நேடியேற்றார் வாங்கிறது. வேலை செய்யிறது ”

“ அட்டுவான்ஸ் எல்லாவு வேஜம் ”

“ நூறு நூவா ”

“ நூறு ரூவாய் என்னட்டை ஏது? பத்துப் பதினைஞ்சு எண்டாத தாமன் ”

“ பத்து நூவாக்கு ரேடியேற்றரில்லை தொரை ”

“ நக்கலடிக்கிறியே ”

“ நான் ஏன் தொரை நக்கலடிக்கிறன் ”

“ பின்னை என்றை மாசச் சம்பளத்தில அரைவாசி கேட்டால்; நான் எனன செய்ற ”

“ இவ்வளவு சம்பளத்தில ஏன் கார் ஓடவேணும்? ”

மனேஜருக்குப் பெருத்த அவமானமாகப் போய்விட்டது. நிர்வாகக் கோலத்தாடு நிற்பது போன்ற உணர்வு பிறக்கக் கூனிக் குறுகினார். முகமும் சிவந்தது.

“ நான் கார் ஓடுறதைப் பத்திக்கேட்க நீ ஆர் ”

பதிலளிக்க முடியாத கேள்வியைக் கேட்டு விட்ட பெருமிதம் அவர் முகத்திலே தொக்கி நின்றது.

சின்னத்தம்பியின் பார்வை மனேஜரை எடைபோட்டது.

“ உங்கடை நன்மைக்குத்தான் சொன்னன். ”

“ நன்மை தீன்மை பத்தி எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ ஒண்டும் காது குத்தவேண்டாம். ”

மனேஜரோடு கூட வந்தவர் திடீரெனத் தன்னுடைய ஸிப் போட்ட பெர்சிவிருந்து ஒரு நூறு ரூபாய்த் தானை எடுத்து மைக்கலிடம் நீட்டினார்.

“ வட் இஸ் த மீனிங் ஒஃப் திஸ்? ”

“ இற் ட்ரீயின்ப மட்டர். யூ குட் ரிட்டேன் இற் அற் என்னி கொன்வீனியன்ப் செக்கமஸ்டன்ஸ். வீ கான்புன் ஒன். ”

இருவரும் வெளியேறினார்கள்.

சின்னத்தம்பியின் சிந்தனை இருவரையும் இரைமீட்டது. மைக்கல் வலைபோட்ட அறையைத் திறந்து நூறுபாய்த்த தானை பீரோவுள் வைத்தான்.

அந்த பீரோவின் மேலே துகிலுரியப்பட்ட இயேசு நாதரை சிலுவையில் அறைந்திருந்தார்கள். ஆணி பாய்ந்த மேனியில் கட்டி கட்டியாக இரத்தம் உறைந்திருந்தது. இயேசுவின் தலையிலே முட்கிரீடம். கண்களிலே சோர்வு கலந்த கருணையின் கீற்று.

“ ஏய் லமயா ”

கார் வந்த வேகத்திலேயே குரலும் வந்தது. தெரு முழுவதும் சகதியை அள்ளித் தெளித்து விட்ட கம்பீரம் காரின் வேகத்திலிருந்தது.

மைக்கல் அவசரம் அவசரமாக வாசலண்டை மழையில் நனைந்த வண்ணம் ஓடினான்.

உள்ளேயிருந்தவர் காரின் கண்ணாடிகளைக் கீழே இறக்கினார்.

கழுத்திலே நீலநிறப் பட்டி. உடலிலே சுத்தமான வெள்ளை வெளேரென்ற நஷனல் வேட்டி. மணிக்கட்டில் ஜொலிப்பான கைக்கடிகாரம்.

உள்ளிருந்த அந்த மனிதர் ஏதோவெல்லாம் உரத்த குரலில் சொன்னார்.

உடனே மைக்கல் காரின் முன்புறமாக ஓடிச் சென்று பனெட்டைத் திறந்து உள்ளே தலையை விட்டு ஏதோவெல்லாம் தட்டிக் கொட்டினான்.

“ ஹரி ”

பனெட்டை மைக்கல் மூடியதும் கார் பறந்து மறைந்தது.

“ ஏயா கவுத ”

சின்னத்தம்பி கேட்டான்.

“ தன்னிந்த. ஏயா தமாய் அபே மந்திறிதுமா ”

சின்னத்தம்பி சிரித்தான்.

“ மொக்கத ஹிஹெனவா? ”

“ ஹிஹென்ன நதிம இன்டபரி நிசா ஹிஹெனவா ”

இப்போது மைக்கலும் சேர்ந்து சிரித்தான்.

மழை ஓய்ந்தது. ஆயினும் துவானம் விடவில்லை. ஓட்டமும் நடையுமாக சின்னத்தம்பி கடையை நோக்கி விரைந்தான்.

அத்தியாயம் எட்டு

சைக்கிளின் சக்கரங்கள் வேகமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தன. பின்பக்கக் கரியரிலே கட்டப்பட்டிருந்த சோடாப் பெட்டியிலிருந்த பலரக வர்ணச் சோடாப் போதல்கள் ஒன்றோடொன்று உரசி ஒசையெழுப்பிற்று பெடல்கள் நிலையற்றுச் சுழன்றன.

சின்னத்தம்பி தொளஸ்பாகை ரூட்டில் சைக்கிள் ஓடிய வண்ணமிருந்தான். சோமசெற் எஸ்டெட்டில் உள்ள கடைகளுக்குச் சோடா விநியோகித்துத் திரும்பும்படி முதலாளியார் கட்டளையிட்டிருந்தார்.

தெருவின் இருமருங்கிலும் தேயிலைச் செடிகள் பச்சைப் பசேலெனக் குளுமை ததும்ப நின்று அழகு காட்டின. சுற்றியுள்ள தேயிலை மலைகளும் பக்ரரிகளும் மிக இரம்மியுமான காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. வரிசை வரிசையாகத் தேயிலைக் கொழுந்து கிள்ளும் கருப்பு முகங்கள் பச்சைச் செடிகளுடன் கலந்திருந்தன. கண் பராக்கிலே ஈடுபட்டாலும் சுறுசுறுப்புக் குறையாத கைகள்.

அன்று காலை கடையில் நடந்த உரையாடல் அவனுடைய சிந்தனையில் மீண்டும் எதிரொலித்தது.

புசல்லாவைத் தமிழாசிரியர் திரு. கணபதிப்பிள்ளை வந்திருந்தார்.

“மாஸ்டர். என்றை ரேட் உங்களுக்குத் தெரியும் தானே. நான் நூற்றுக்கு இருபது வாங்கிறன். அதுவும் கொண்டிசன் ரூன்ஸ்வோ மேசனில்தான். ஒரு வரிய வட்டியை முதலிலே பிடிச்சுப் கொண்டு தர்றம். அதுக்கு முந்தித் தந்தால் ரண்டாம் வரிய வட்டி கட்டத் தேள்வையில்லை. சம்மதமே.

“என்ன நீங்கள் இப்புடிச் சொல்லுறியள்”

முதலாளியார் வாயிடை கைகளை வைத்தார்.

“பின்னை எப்படிச் சொல்லுற”

“நானும் யாப்பாணம். நீங்களும் யாப்பாணம். என்னுடைய முடியக் கூடிய கெதியிலே உங்கடை காசிலே ஒரு சதம் எண்டால் தன்னும் மிச்சம் விடாமெத் தருவன். தயவுசெய்து வட்டியில்லாக் கடனாய்த் தாருங்கோ.”

“உலகத்திலே என்ன நடக்குது எண்டு தெரியாமல் பேசுறியள்”

“இல்லைப் பாருங்கோ. ஈடு வைச்ச காணீ முழிறதுக்கு முன்னாலே மீட்காட்டி என்றை பிள்ளை குட்டியள் நடுத்தெருவிலே தான் நிற்குங்கள். வட்டியும் முதலுமாய் இப்ப ஐஞ்சுக்குக் கிட்ட வளர்ந்திட்டிடுது. வைச்சது இரண்டுக்குத்தான்.”

“உந்தக் கதை எனக்கு என்னத்துக்கு”

“ஈடு பிடிச்சவன் பத்துப் பதினைஞ்சு தரம் காயுதங்கள் போட்டுட்டான். இனியும் மீளாட்டி சோலி சுறட்டுத் தான் வருமாம். வழக்காடப் பணமிருந்தா நான் ஏன் குடுக்காமலிருப்பன். நீங்கள் எப்பன் எண்டாலும் இரக்கம் காட்டுங்கோ”

“உங்களின்ரை கதையிலே ஒரு உப்புமில்லை புளியு மில்லை.”

“நீங்கள் ஒரு ஐஞ்சை வட்டியில்லாக் கடனாய்த் தந்தால் சரி”

“இங்கினேக்கை கடை வைச்சிருக்கிற ஆர் எண்டாலுஞ் சரி காசு தட்டுப்படுகுது எண்டால் உடனை என்னைச் சந்திப் பினம். ஆயிரமாய் வாங்கிப் போட்டு விரல் விட்டு ஐஞ்சு நாள் என்றதுக்கு இடையிலே ஆயிரத்து இருநூறாய் திருப்பித் தருவினம். ஐஞ்சுநாளுக்கு மேற்பற்ற ஒவ்வொரு மணித்தி யாலத்திற்கும் இருநூறு; மாஸ்டர். அப்பிடிக்காசு புரளுற இடத்திலே வட்டியில்லாமைக் கடன் குடுக்கியது எண்டா அரோகரா தான்”

“புசல்லாவையிலே இருந்து உங்களைத்தான் நம்பி தந்த னான். நீங்கள் கொஞ்சம் பாவம் எண்டாலும் காட்டுங்கோ.”

“மாஸ்டர். தயவு செய்து தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டாம். நான் சொன்னா ஒரே சொல்தான்.”

“கொண்டிசனிலே ஈடுமுத என்றை மாமிக்காறி விட மாட்டா. அதாலை தான் நெஞ்சிடி.”

கொண்டிசனிலே ஈடு பிடிக்காமை இந்தக் காலத்திலே ஒருத்தன் எண்டாலும் ஒரு சதம் தன்னும் தருவானே.”

“நீங்கள் என்னிலே நல்லாய் நம்பலாம். என்றை வீடு கூட உங்களுக்குத் தெரியுமெல்லே”

“நம்பிக்கை வேறை மாஸ்டர். காசு விசயத்திலே கணக் கும் எழுத்தும் தான் நம்பிக்கை. அப்பிடி வடிவாய்க் கணக் கெழுதினாக் கூட அடிபிடி சண்டையிலே தான் முடியுது. வீடில்லாத பள்ளருக்குப் பாவங்கள் எண்டு காணியைக் குடுத்தால் காசும் தந்து குத்தகை முடிக்காமல் காணியையும் விடாமல் வைக்கோல் பட்டடை நாயள் மாதிரி நாட் டாண்மை விடிற காலம் இந்தக் காலம். பள்ளரை எழுப் பேலாமல் எத்தனை பேர் அங்கை அந்தரப்படுகினம் எண்டு

எனக்குத் தெரியும். குத்தகைக்கு ஐம்பது நூறு ரூபாக்கு விட்டே இந்தக் கரைச்சல் எண்டால் நாலு ஐஞ்சுக்குத் தரேக்கை எவ்வளவு கரைச்சல் எண்டு சொல்லுங்கோ பாப்பம்.”

“பள்ளர் ஒரு சாத்திற்கும் வழியில்லாதவை. அவங்களும் நானும் ஒண்டே”

“நான் உங்களைக் சொல்லேலை மாஸ்டர். ஊரிலே நடக்கிறதைச் சொல்றன்.”

“ஊரிலே உலகத்திலே நடக்கிற விசயத்தை எங்களுக்கேன். உங்களுக்கு என் லிலே நம்பிக்கை இருக்கோ இல்லையோ?”

“நிறைய நம்பிக்கை இருக்கு”

“அப்ப பேந்தென்ன”

“நம்பிக்கை கோட்டுக்குச் சாட்சி சொல்ல வருமே!”

“உதிலும் பாக்க நம்பிக்கை இல்லையெண்டு சொல்லுங்கோவன்”

கணபதிப்பிள்ளையர் விருட்டென எழுந்து வெளியேறினார். அவர் கொண்டு வந்த பையொன்று மேசையிலே கிடந்தது. மயில்வாகனம் அதைத் தூக்கி உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்று பார்த்த பின்னர் இப்பாலை ஏவிக் கொடுத்து விட்டு வரும்படி சொன்னான்.

“உந்த மனிசனுக்கு மீசைக்கும் ஆசை. கூழுக்கும் ஆசை”

மயில்வாகனம் விமரிசித்தான்.

“நோகாமல் நரைச்ச மயிர் பிடுங்கிக்கத் திரியிரார். நாங்கள் ஏதோ மினக்கெட்ட அம்பட்டன்கள் எண்டு நினைச்சிருக்கிறாக்கும்”

முதலாளியார் சொன்னார்.

தொடர்ச்சியாக ஐந்தரை மைல்கள் தூரம் சைக்கிள் உள்கீய உடல் இளைத்தது. சேட் கொலரை சற்று மேலே தூக்கி விட்டான். வெயில் மிக அகோரமாய் இல்லாமல் சற்றே இதமாய்த் தான் இருந்தது. வேர்வையும் இல்லை.

மூன்று மொழிகளிலேயும் 'அம்பாள் கபே' என்று போடப்பட்ட போட் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கடையின் ஓரத்தில் ஸ்ராண்டை மடக்கிச் சைக்கிளை நிறுத்தினான்.

வாசலில் ரீமேக்கர் மூக்கையா வாயெல்லாம் பல்லாக வரவேற்றான். சின்னத்தம்பியும் பதிலுக்குச் சிரித்துக் கொண்டான்.

உள்ளே றூக்கியில் அடுக்கப் பட்டிருந்த வெற்றுப் போத்தல்கள் பதினெட்டையும் இரண்டு கை - விரல் இடுக்குகளிடையில் அலக்காகத் தூக்கிக் கொண்டு போய்ப் பெட்டியில் விட்டுப் பதிலாகச் சோடாவுள்ள போத்தல்களைத் தூக்கினான்

வர்ணப் பானங்கள் றூக்கியில் அணிவகுத்தன.

“ஆ முதலாளி! பதினெட்டிலே ஆறு பொடலோ ரண்டு நெக்ரோ மிச்சம் பார்ளி.”

“அப்புறம் ஒண்ணு ரண்ணுயினும் பிளேன் குடுப்பா”

“போத்தல்”

“அதுக்குத் தான் சல்லியாக் குடுத்துப்பிறனே”

“சரி”

மேலும் பானங்கள் றூக்கியில் ஏறின. முதலாளி தந்த பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

பொன்னுச்சாமி வந்து கொண்டிருந்தான்.

“பொன்னுச்சாமி எப்பிடிப் போகுது? இப்ப என்ன வேலை நடக்குது?”

“புல்லு வெட்டுறன். கடையில் எல்லாரும் சொகமா”

“ஓமோம்”

“இம்புட்டுத் தொரம் வந்திட்டாய் தானே. பணியக் கணக்கில நம்மோடை காம்பருவுக்கு வந்திட்டுப்போயேன்”

“அதுக்கென்ன வாறன்”

சைக்கிளைக் கடையின் உட்புறத் தாழ்வாரத்தில் விட்டு விட்டுப் பொன்னுச்சாமியோடு நடந்தான்.

முதலாளியாருடன் முண்டிக் கொண்டு கடையை விட்டு வெளியேறிய பொன்னுச்சாமியின் நினைவுகள் அவனது மனத்திரையில் மின்னி மறைந்தது. உடைப் பெட்டியுள் முட்டைக் கோதுகள் இருந்தமையால் வெளியேற்றப்பட்ட வேடிக் கையை எண்ணி மனத்துள் நகைப்புக் கொண்டான்.

செம்மண் பாதை வளைந்தும் நெளிந்தும் போய்க் கொண்டிருந்தது.. ஒரே சீரில் கப்பாத்துப் பண்ணி வெட்டிய தேயிலைச் செடிகள் பசுமையாக நிலத்தினை மூடியிருந்தன. தேயிலைச் செடிகளின் இடையில் மிக நீண்டு வளர்ந்த மரங்கள் மெலிந்து தனித்து நின்றன. மேல் கணக்கிலே யுள்ள லயங்கள் செம்மண் பாதையில் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது மெல்ல மெல்ல உயர்ந்தது. எனினும்; அந்தக் கணக்கிலுள்ள கோபுரச் சிகரம் உயர்வாகவே இருக்கவில்லை. நடுக்கணக்கின் லயங்களையும் பக்டரியையும் மலையில் காணவில்லை. வெள்ளை வெளேரென்ற நுரையும் சலசலவென்ற சத்தமுமாய் ஒரு சிற்றூறு.

“உன்ரை கொப்பர் கொம்மாவும் இங்கான் வேலையா?”

“அப்பர் புல்லு வெட்டார். அம்மாவும் ரெண்ணு தங்கச்சியனும் கொளுந்தெடுக்கிறாங்க”

“பெரிய தொரையர் இப்பவும் வெள்ளைக்காரன் தானே”

“ஆமா”

“ஸ்ரோரில் வேலைக்குப் பதிஞ்சியா?”

“பதிஞ்சு எம்புட்டு நாளாச்சு. இன்னும் ஒண்ணுமே கிடைக்கல”

வயத்தின் ஓரத்திலே உள்ள ஓடையிலே, எலும்புருக்கி நோயால் பிணிக்கப்பட்டுள்ள சிறுவன் ஒருவன் மலங் சழித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்திலே கன்னங்கரே லென்ற கருப்பு நிறமான, ஆந்தை விழியான நாயொன்று சிறுவன் கழிக்கப் போகும் மலத்தை ஏப்பம் விடுவதற்காகக் காத்துக்கொண்டு நின்றது. அந்தக் கறுப்புநிற நாய் தனது குட்டிகளை எல்லாம் உறுமிக் கலைத்திருக்கக் கூடும். அதனாலே தான் அந்தக் குட்டிகள் தூரத்திலே நின்று கொண்டே நாலைத் தொங்க விட்டு வாயூறின. முலைகள் எல்லாம் தொய்ந்து போய் தனது கன்னிமைப் பெருமையை முற்றாக இழந்து கொண்ட அந்தப் பெட்டை நாய்க்கும் ஒரு தவிப்பு. வேறு யாதாயினும் கடுவன் நாய்கள் வந்திட்டால் தன் வயிற்றுக்கும் அடியாச்சே.

பள்ளிக்குச் செல்லாத சிறுர் கூட்டம் ஒன்று நின்று கொண்டு கோலி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. குழி பறித்த இடத்தை மெய்த்துக் கொண்டு முழு நிர்வாணச் சிறுவர்கள் குழுமியிருந்தார்கள். கோடு கீறிய இடத்திலிருந்து ஒவ்வொருவருமாய் குண்டுகளை உருட்டினர்.

“டே வீரய்யா! எனக்கு நாலு குண்டு கடன் குடுடா”

“எல்லாத்தையும் தோத்துப் புட்டு எங்கிட்ட கடன் கேக்கிறியா”

“பாரு இந்தத் தடவை நிச்சயமா ஜெயிச்சப்பிடுவன்”

“சொம்மா போ ஓய்”

சின்னத்தம்பியும் பொன்னுச்சாமியும் அந்தச் சிறுர் கூட்டத்தைத் தாண்டி நடக்கவும் அந்த உரையாடலின் எச்சம் செவியுள் விழாமற் போய் விடுகின்றது.

சில காம்பருக்களின் முன்புறத்தில் தேயிலைக் கொழுந்து சேர்க்கும் ஆரூயரக் கூடைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன.

ஒரு காம்பரூவின் சுவரிலே சிவப்பு நிறத்தில் கத்தியும், சுத்தியும் தீட்டப்பட்டிருந்தது. அநேகமான காம்பரூக்களின் கதவங்கள் மூடப்பட்டே கிடந்தன. இன்னொரு காம்பரூவின் வாயிலோரம் ஒரு கிழவர் கிடந்தார். அவரது உடம்பினைத் தடித்த கருப்புத் துணி மூடி மறைத்திருந்தது. பாயில் கிடந்த வண்ணமே மிகவும் எரிச்சலோடு இருமித் துப்பிக் கொண்டார்.

சாறு பிழிந்து விட்டுத் தூக்கி எறியப்பட்ட சக்கை.

“இந்தத் தாத்தா தான் நம்மோட அப்பரை வளத்தாரு”

பொன்னுச்சாமி சொன்னான்.

“உவருக்கென்ன வருத்தம்?”

“ரி. பி.”

“எஸ்ரேற் டிஸ்பென்ஸரியிலே மருந்து கொடுத்தாங்களா?”

“டிஸ்பென்சருக்கு லஞ்சம் கொடுக்க சல்லியில்லை. மிச்சம் நல்லா மருந்து வாங்கச் சல்லியேது”

இன்னொரு காம்பரூவின் உள்ளே பகாவன் ஸ்ரீ சத்தியசாயிபாபாவின் படம் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. அந்தக் காம்பரூவின் உள்ளே வாறொவியும் இருக்க வேண்டும். அதனாலே தான் மேலே இணைக்கப்பட்ட கம்பிகள் கூரையின் ஊடுகீழே இறங்கியிருந்தது. ஒரு வேளை உணவைத் திருப்தியாக உண்ண இயலாத இலட்சணத்திலே, லயவாசிகளின் வாட்டத்திலே, வாறொவி வேறு. எல்லாம் பகவானின் அருள் சுரக்கும் கருணைதான். அந்தக் காம்பரூவினிருந்து வெளிவந்த பஞ்சைத்தலைக் கிழவி அரிசியைப் புடைத்தாள். தவிடும், குறுணியும் தரையில் வீழ்ந்து சிதறவும் காக்கையும் கரைந்து வந்து கொறித்தது. இந்த லயத்துக் காம்பரூக்களில் இதை விட ஆடம்பரமான காம்பரூ இருக்க முடியாது. அரிசி புடைக்கும் அளவுக்கு ஆடம்பரம்.

கரிக்கோச்சி வண்டி தூங்கி விழுந்து அசைவது போல காம்பரூக்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து சின்னத்தம்பியின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அந்த அசத்தமய லயங்களிடையே யும் ஓர் அழகுத்தன்மை துயில் பயின்றது.

குப்பைமேனியும் செவ்வரத்தையும் குரோட்டன் செடிகளும் லயங்களிடையே நின்றன. ஓரியன் மரத்தின் மீதிருந்த குருவியொன்று பழுத்த பழம் ஒன்றினைக் கொத்தித் தின்றது.

“ ஏன் உந்தப் பழங்களைப் பிடுங்கேல்லை ”

“ அது தொரை பங்களாவுக்கு ”

“ நீங்கள் பிடுங்கினால் என்ன ”

“ அப்புறம் லயின விட்டே காவி பண்ணிட வேண்டியது தான். ”

பொன்னுச்சாமி தனது காம்பரூவின் கதவுகளைத் தள்ளித் திறந்தான். உக்கித் தேய்ந்து போன கதவுகளின் அழுக்குமட்டும் ஒரு கதவாய் உருவம் தந்தது. சுண்ணக்காவியைக் கண்டே வெகுகாலமாகி விட்ட தாகம் சுவருக்கு. அந்தச் சுவரில் லட்சுமி, முருகன் படங்கள் இரண்டும் தோட்டத் துரையின் படமும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஓரமாகப் போட்டிருந்த தும்புச் சாக்குக் கட்டிலிலே உட்காரவும் அந்தக் கட்டில் கிரீச்சிடுகிறது. சுவரிவிருந்த பல்லியொன்று பறந்து கொண்டிருந்த வண்டை லபக்கடிக்க குறிபார்த்து நாவில் உரமேற்றியது.

“ இதாற்றை புத்தகங்கள் ”

“ தம்பிக்காறனோது. ஸ்கூல்ல எஸ். எஸ். ஸி. படிக்கிறான். ”

“ எப்பிடிப் படிக்கிறானே ”

“ அவனும் புல்லு வெட்டத் தான் வருவான் ”

“ ஏன் ”

“ மேலபடிக்கிறதுன்னு எத்தினை பொஸ்த்தகம் செலவு. சல்லி நெறைய வேணும். தொரை வீட்டுப் பையங்களாச் சினும் மூடன்களும் பெரிய படிப்பாளியாவாங்க. ஏண்ணடா அவங்ககிட்ட சல்லியிருக்கு. நம்மளைப் பத்தி யாரு பாக்கிறுங்க? எல்லாமே சல்லி தான். அதில்லேன்னு ஒண்ணு மில்ல.”

“ உங்களளை எத்தினை பேர் வேலை செயறியள் ”

“ வாரத்தில ரெண்ணு நாள் வேலை. மூணு ரூபா சம்பளம். நாலு பேரும் வேலை செய்யிறுங்கதான். ஆனா நாலு வயிறு இருக்கே ”

“ உங்களின்றை ஒருநாள் சம்பளத்தை விட தொரை வீட்டு மகன் போட்டிருக்கிற கால் சப்பாத்துப் பொலிஷ் விலை கூட ”

பொன்னுச்சாமி எழுந்து சென்று கேத்திலைக் கழுவினான்.

“ தேயிலை தர்றன். கொண்டு போய்க் கடைல வைச்சுக் குடிச்சுக்க.”

“ சீ வேண்டாம். உந்தத் தேயிலையைக் கொண்டு போய் என்றை பெட்டிக்கை வைச்சிருந்தன் எண்டால் பேந்து முதலாளியார் சோதிக்கேக்கை எங்கடை பெட்டியனைக் கட்டாயம் பார்ப்பார் பிறகு !களவு எடுத்த நான் எண்டு நினைப்பர். தொந்தரவு தான் வரும். சமாளிச்சாலும் என்றை சம்பளக் காசிலை பிடிப்பார்.”

“ நீ பயப்பிடுகிராய் ”

“ உவக்குப் பயந்தால் நான் எப்பவோ செத்திருப்பன் ”

பொன்னுச்சாமி நொடிப் பொழுதில் தேநீர் வைத்துத் தந்தான்.

“ இந்தா கொய்யாக்கா ”

“ ஏது ”

“ பணிய மரமிருக்கு ”

சின்னத்தம்பி கொய்யாக் கனிகளை பற்களிடையே நொறுக்கிக் கடித்தான். பலகாலத்தின் பின்னர் சுவைபட்ட கொய்யாக்கனி இனிக்கவே இனித்தது. சில விதைகள் சூத்தைப் பல்விடை அடைபட்டுக் கொண்டது. கீழே குனிந்து ஒரு குச்சியைத் தேடிச் சூத்தைப் பற்களிடையே குச்சியைச் செலுத்தி அடைபட்ட விதைகளை விடுவித்துத் துப்பினான்.

“ உங்கடை எஸ்ரேற்றிலை செங்கொடிச் சங்கம் இல்லையா? ”

“ எப்பாலும் யாராச்சும் கூட்டம் போடுவாங்க ”

“ நீ போறேல்லையா ”

பொன்னுச்சாமி மௌனமாகச் சிரித்தான்.

“ ஏன் சிரிக்கிறாய் ”

“ செங்கொடிச் சங்கம்னா கேட்கத் தேவையில்லை. அந்தக் கூட்டத்தில் பேசிறவங்க, கூட்டத்துக்குப் போறவங்க எல்லோரையுந் தொரை ஆள்வைச்சு நோட் பண்ணுவார். அப்புறம் ஏதாயினும் குற்றம் கொறை சொல்லி வேலையை விட்டே நீக்கிப் புடுவாரு. அதனாலே யாராச்சும் போறதிக்கு இஷ்டப்படுறதில்லை ”

“ இந்த முரண்பாட்டைப் பாவிச்சு நாங்கள் வெல்ல வேணும் ”

சின்னத்தம்பி முணுமுணுத்தான்.

அப்போது லயத்து ஓடை வழியாக நடந்துவந்த கந்தசாமி சின்னத்தம்பியைக் கண்டு வியப்புற்றவராய் நின்றான்.

“ எங்கை இந்தப் பக்கத்தாலே ”

சின்னத்தம்பி கேட்டான்.

“என்ரை பெண்சாதியின்ரை தம்பிக்காறப் பொடியன் இந்த எஸ்ரேற்றிலை கிளார்க் வேலை செய்யிறான். அவனைப் பாத்திட்டுப் போறதுக்கு வந்தான்”

கந்தசாமி பதிலளித்தான்.

“நீ இப்ப பெரிய குடும்பகாறன் எல்லே. எப்பிடிப் பெண்டில் பாடு”

“கடையிலை உழைக்கிற சம்பளம் ஒண்டுக்கும் பத்தாது. அதுதான் ஏதாவது வயித்தைக் கழுவுறதுக்கு ஏத்த உத்தி யோகமாய்த் தேடுறன். நல்ல வேலையள் ஒண்டு தன்னும் இந்தப் பிறப்பிலை கிடைக்காது போலான் இருக்குது. என்ன, அரசியல் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாயாக்கும்”

“எங்கடை சனமெல்லாம் உண்மையனை உணர்ற வரைக்கும் எல்லாம் கஷ்டங்கள் தான்.”

“உன்னட்டை கனநாளாய் ஒருவிஷயம் கேட்க வேணும் கேட்கவேணும் எண்டிருந்த நான்”

கந்தசாமி தயங்கினான்.

“என்ன விஷயம் கேள்”

சின்னத்தம்பி கிண்டினான்.

“நீ ஏன் கொம்பூனிஸ்டாய் இருக்கிறாய்?”

“உலகத்திலையுள்ள சனங்களிலை எல்லாரையும் ஏழை பணக்காறர் எண்டு பிரிக்கலாமோ இல்லையோ”

“ஓம் பிரிக்கலாம்”

“ஏழையள் எண்டா அவையள் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறவையாயும் பணக்காறர் எண்டா அந்த உழைப்பை நடத்திக்கிறவையாயும் அந்த உற்பத்திச் சாதனங்களை எல்லாம் உடமையாய் வைச்சிருக்கிறவையாளாயும் இருக்கினம்.

இந்த ஆளும் பணக்கார வர்க்கம் பாராளும் பாட்டாளியளின்ரை உழைப்பை நேரடியாயும் மறைமுகமாயும் சுரண்டுது. தொழிலாளியள் தங்கடை உரிமையனைக் கேட்டவுடனே பொலிஸ் மில்றிரி நேவி ஆயுதபலங் கொண்டு அடக்குது''

''என்னெண்டு இது நடக்குது''

''அந்தப் பணக்காறக் கும்பல் தன்ரை அரசு இயந்திரம் ஒண்டைக் கட்டி வைச்சுச் சுரண்டல், பலவந்தத்தைத் தன்ரை எதிர் வர்க்கமான தொழிலாளியளனை திணிக்குது. கொடுமையைத் தங்கேலாதவை குமுறிக் கொந்தளிச்சு அரசு இயந்திரத்தோடை முட்டினால் அவையளின்ரை உயிரையும் பொலிஸைக் கொண்டு எடுப்பிக்குது. பொலிசிட்டை துவக்கில்லாட்டி சுரண்டல் ஒரு செக்கனுக்கும் நடக்காது''

''முதலாளிமார் கொஞ்சப்பேர் தானே. தொழிலாளியள் தானே கூட''

''அது மட்டுமில்லை. தொழிலாளியளின்ரை பக்கம்தான் நூற்றுக்கு நூறு நீதியும் நேர்மையும் சத்தியமும் இருக்குது. எங்கனை அடக்கி ஒடுக்கிற அரசு இயந்திரத்தைப் பலத்காரத்தாலே சுக்கு நூறுக்கி அது இருந்தவிடத்திலே பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரத்தை வைச்சால் தான் ஏழைச் சனத்துக்கு நீதியும் நல்ல சீவியமும் கிடைக்கும். புரட்சியாலே முதலாளிமாற்றை சர்வாதிகாரத்தை தொழிலாளியளின்ரை சர்வாதிகாரம் ஆக்கினுத்தான் விடிவு.''

''இலச்சனிலே கொம்யூனிஸ்டுகளை அனுப்பிப் புரட்சியைச் சாதிக்கேலாதா''

''சட்டக்குள்ளை கடலைக் கொண்டர முடியுமே''

''முடியாது''

''அது போலே தான் வெள்ளைக்காறத்துரைமார் போட்டுத் தந்த அரசியல் தண்டவாளத்தை மாத்தாமல் சுரண்டலை ஒழிக்கேலாது.''

“சுரண்டல் சுரண்டல் எண்டு சொல்லுறாய் சுரண்டல் எண்டால் என்ன? உண்மையிலே சுரண்டல் எண்டால் என்ன வெண்டு எனக்குத் தெரியாது”

“பொங்கை பார்!”

சின்னத்தம்பி தன்னுடைய சுட்டுவிரவினைக் காம்பரூவின் வாயிலூடு சுட்டிக் காட்டினான்.

அவனுடைய விரலுக்கு நேராகத் துரையின் பங்களா. காம்பரூவிவிருந்து பார்க்கவே பங்களாவிலே கொலுவிருந்த சொகுசின் அழகு புலனாயிற்று. இம்பாலா கார்ஒன்று பங்களாவின் போர்ட்டிக்கோவை நிறைத்துக் கொண்டு நின்றது. இன் கேட்டிவிருந்து அவுட்கேட்வரை உள்ளேயிருந்த ரஸ்தாவின் வளைவிலே அழகுபதிய வெட்டப்பட்டிருந்த பச்சைப் பூட்டிக்கா மரக் கொடிகள் படர்ந்திருந்தன. ஒவ்வொரு செடி கொடிகளிலும் மலர்த்தலைகள். ‘குட்டி’ ஹக்கலைப் பூந்தோட்டம். பூன்சல் கதவுகளிலும் வாசல் கதவுகளிலும் பிளாஸ்டிக் திரைவிரிப்புக்கள் சளசளத்தது. சம்மர் ஹவுஸில் பஷன் புரூட் மரம் படர்ந்து தூண்களைக் கூட மறைத்தது.

“அது துரைமார் இருக்கிற பங்களா.”

கந்தசாமியின் பதிலில் பக்தியுமிருந்தது.

“உந்த பங்களாவையும் இந்த லயின் காம்பரூவையும் ஒப்பிட்டுப்பார் இரண்டு பேரும் மனிசர் தான். இவையள் சுரண்டப்பட்ட படியால்தான் இப்புடிப் புறக்கூண்டுகள்ளை அடைபட்டுக் கிடக்கினம். அவன்சுரண்டின படியால்தான் அப்புடி மாளிகையிலே இருக்கிறான். உற்பத்திச் சாதனங்கள் அவன்ரை உடமை எண்டபடியாத் தான் இந்தபேதம். அதை எங்கடை யாக்கினாப் பேதமில்லை.”

“ஏன் நாங்கள் எல்லாரும் சேந்து கேட்டாத் தந்திடுவங்கள் தானே”

கந்தசாமி அப்பாவிதாகக் கேட்டான்.

“நல்ல கதை நீளமில்லை. உவ்வளவு சொகுசாய் பஞ்சு மெத்தையில் ஸ்பிறிங் கட்டிலிலே புரளுறதை அவை லேசிலே விடுவாங்களோ”

பொன்னுச்சாமி இருவரது உரையாடலையும் கேட்டுக் கொண்டு நின்றான்.

கந்தசாமி பேச்சைத் திசை திருப்பினான்.

“எனக்குப் போகப்போகவெல்லே ஒரு சங்கதி தெரிய வருகுது.”

“என்ன சங்கதி”

“என்றை மனிசி எங்களைவிட இளக்கமானவை. கோவியர் அதால்தான் கட்டியடிச்சவை”

சின்னத்தம்பி வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“நீ ஏமாந்திட்டாய்”

“ஆர் ஏமாந்ததெண்டு பாப்பம். சீதனக்காசுக்கு வட்டியும் பொறுப்பும் தந்த காணிக்கு இப்பவே அரிப்பட்டிசெய்யத் தொடங்கப் போறன்.”

வஞ்சினமும் நபஞ்சகமும் கந்தசாமியின் வார்த்தையில் கலந்திருந்தன.

சின்னத்தம்பி மீண்டும் சிரித்தான்.

“உனக்கு விசர்”

கந்தசாமியே சொன்னான்.

அத்தியாயம் ஒன்பது

முன் பக்கத்துக் கதவுகளையும் அடைத்து விட்டிருந்த காரணத்தால் காற்றோட்டம் முற்றாகத் தடைபட்டிருந்தது. இரவு எட்டரை மணி இருக்கலாம்.

தேவராசாவும் ரணசிங்காவும் புதிதாக வந்திருந்த கேஸுகளை ஆணிகழற்றிக் திறந்த வண்ண மிருந்தனர்.

பெட்டிகளின் உள்ளேயிருந்த மீன்ரின்ன்கள், பால்மா பவுடர் டின்கள் முகப்பெளடர் டின்கள் முதலியவற்றுக்கும் கறுப்பு நிறச்சாயத்தால் விலைகுறித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் இப்பாலும் சின்னத்தம்பியும்.

சிறிய குச்சியைக் கொண்டு அந்தக் குப்பியில் நிறைந்து கறுத்திருந்த சாயத்திலே தேய்த்துத் தேய்த்துத் தனலட்சுமி ஸ்டோர்ஸ்சின் விலையடையாளத்தை ஒவ்வொரு ரின்களிலேயும் ஓரமாக எழுதிக் கொண்டனர். தரையெங்கும் பரவியிருந்த புதுரின்ன்களின் வாசனை கடையெங்கும் பரவியது.

கணக்கப்பிள்ளை மயில்வாகனம் ஃபில்றர் ரிப்சிகறெட்டை ஊதிய வண்ணம் ஏதோ சுவாரசியமான மர்மக்கதையில்

மூழ்கிப்போயிருந்தான். எனினும் இடைக்கிடை இவர்கள் செய்து கொள்ளுகின்ற வேலைஒழுங்கு நடவடிக்கைகளையும் கவனிப்பான்.

ரின்களின் கவர்ச்சிகரமான லேபல்கள் தரையில் சிதறுண்டு கிடந்தமை பல்வகைப் பூக்களைக் குவித்துக் கொட்டியமை போலிருந்தது. தேவராசாவிடற்கு ஓடிப்போய் அந்த முதலாளியார் மேசையருகேயிருந்த சூழல் மின்விசிறியைச் சூழல விடவேண்டும் போலத் தோன்றியது. அத்தனை தூரம் மூச்சுத் திணறியது, வேர்வை கொட்டியது. ரணசிங்கா சற்று முன் மின்விசிறியைப் போட்டதற்காக மயில்வாகனம் பேசிய தூஷணம் தேவராசாவின் கையைக் கட்டிப்போட்டு விட்டது. சின்னத்தம்பி, நுதலில் அரும்பிய முத்தான வியர்வைத்துளிகளை வழித்தெறிந்து கொண்டான் இப்பால் வாயிலே மென்று கொண்டிருந்த லேசியம் சுற்றூடலையே மறக்க வைத்தது.

“ஏன் உந்தக் கதவுகளைத் திறந்தால் என்ன. புழுங்கி அவிபுது”

தேவராசா மயில்வாகனத்தை விளித்தான்

“சொப் — அக்ட் சட்டத்திற்கு மாறாய்த் திறக்கக் கூடாது.”

மயில்வாகனம் பதிலளித்தான்.

“பெருஞ் சுத்தக்காறர். இங்கை வெக்கையுக்கை கிடந்து நாங்கள் அவிபுறம். சிகறப்புறையும் ஊதிவிடுறியள். காத்து வாறதுக்கும் சட்டம் காத்துப் போறதுக்கும் சட்டம்.”

தேவராசா சொல்லிக் கொண்டே நழுவினான்.

“எங்கை போறாய்”

“எனக்கு வேர்க்குது. வெளியிலே போய் காத்துப்பட நிண்டு போட்டுவாறன்,,

தேவராசா மறைந்தான்.

மயில்வாகனம் ஆத்திரத்தோடு எச்சரித்தான்.

“ரின் ஸ்ரொக் எல்லாம் நாளைக்கு விக்கிறதுக்கு வேணும். உந்த வேலையனை இப்பவே முடிக்காட்டி நாளைக்கு முதலாளி யாரிட்டைத் தப்ப மாட்டியள்”

மீண்டும் மர்மக்கதையுள் நுழைந்து விட்டான் மயில் வாகனம்.

“உன்ரை தங்கச்சியாரை நெடுக இப்புடியே விதவை யாய்த்தான் வைச்சிருக்கப் போகிறியா?”

சின்னத்தம்பி இக்பாலைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

அக்கேள்விக்குப் பதிலாக இக்பால் பார்த்த பார்வையிலே ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்கள் கொழுவியிருந்தன. உனக்கு ஏன் அனாவசியமான தலையீடு என்று கேட்பதைப் போலிருந்தது இக்பாலின் நயனங்கள். கேள்வி பிறந்த கூணத்திலேயே இக்பால் வேலையிலிருந்து ஸ்தம்பித்தான். சிந்தனையாழத்தில் இருப்பவன் போல் மகரிஷியின் பாவனை அவனிடமிருந்தது.

சின்னத்தம்பி முதற்கேள்வி பிறப்பித்த சூட்டோடு இரண்டாவது கேள்வியையும் பிறப்பித்தான்.

“தேவராசாவை அவளுக்குக் கட்டினால் என்ன”

சின்னத்தம்பியின் கைகள் வேலையிலேயே முனைந்திருந்தது.

“மெய்ய சொல்லன்”

சின்னத்தம்பி சீண்டினான்.

கெந்தகித்துக் கொந்தளித்தது இக்பாலின் மனோநிலை.

“சீ அவனுக்கா, அவனையா? கூடாது. கூடவே கூடாது”

இக்பாலின் உணர்வுகள் வார்த்தைகளாயின.

“ஏன்?”

“அப்படித்தான். இதுக்குமேல இதைப்பத்தி கேட்டி யெண்ணு வீண் கஜால்”

சின்னத்தம்பி மௌனமான புன்னகையோடு ரின்களை எடுத்து ருக்கியிலே அடுக்கினான். இக்பால் திருதிப்பென அரசியலுக்கு தாவினான். அப்படித் தாவினால் சின்னத்தம்பி யின் சிந்தனையைப் புரட்டிவிடலாம் என்று எண்ணினான்.

“அப்பலோ பதினெண்டு போட்டுவந்திட்டுது. இப்ப பாத்தியா அமெரிக்கன் மூனையை? சீனாவில அப்பேலோ சந்திரனுக்குப் போட்டுவந்ததைப் பத்திரேதேனும் சிறுகுறிப் பெண்டாலும் சொன்னாங்களா?”

“இண்டைக்கு எங்களுக்கு ஒருபிடி சோறு வேணுமோ? ஒருபிடி மண் சந்திரனிலையிருந்து வேணுமோ? எதுமுக்கியம்?”

“எத்தனை பெரிய சாதனை உனக்கு எப்பவும் வயிறு தான் முக்கியம்.”

“சந்திரனைக் கடவுள் எண்டு கும்பிட்டவங்கள் இப்ப அங்கை போயிருந்து கொண்டு பூமியையும் கடவுள் எண்டு கும்பிடப் போறாங்கள்”

கடவுள் என்ற சொல்லைக் கேட்டதுமே இக்பால் வெற்றி கரமாகப் பின்வாங்கினான். சந்திர யாத்திரைப் பேச்சுக்கே அந்தளவில் முற்றுப்புள்ளி கிடைத்தது.

இக்பால் வேறு மார்க்கத்தில் தாக்கினான்.

“இந்தோனீசியாவில உள்ள கொம்பூனிஸ்ற் எல்லாரையும் சுட்டது போல உலகத்தில உள்ள எல்லாக் கொம்பூனிஸ்ற்களையும் சுட்டாத்தான் சதந்திரமும் ஜனநாயகமும் நிலைக்கும். அப்படியோ! கொம்பூனிஸம் எண்டா எவ்வளவு சர்வாதிகாரம்? பேசக் கூடாது. எழுதக் கூடாது. நினைச்சாலே பயங்கரம். ஜனநாயகம் எண்ணை அன்பு.”

“என்றை தங்கமூளைக் குஞ்சு இக்பாலே. மெய்லேய் எண்ட வியட்னாம் ஊரிலே உலக - ஜனநாயகக் காவலர்கள் எண்டு சொல்லுற அமெரிக்கர் வெறிவிசர் நாயன் மாதிரி கண்ட கிண்ட எல்லாரையும் சுட்டுப் பொசுக்கினார்கள். நீ தலைக்குமேலை தூக்கிக் கொண்டாடின அமெரிக்கங்கள் சுர்ப்

பிணை மனுஷி ஒருத்தின்ரை வயித்தைக் கிழிச்சுப் பிள்ளையை வெளியாலை எடுத்து நசிச்சாங்களாம். அப்பிடிப் பட்டது உன்ரை அமெரிக்கன்ரை அன்படா”

“கொம்யூனிசப் பயங்கரம் பரவவிடாமத் தடுக்கிறதுக் குத் தானே இவ்வளவு சண்டை”

“எங்கையேயுள்ள அமெரிக்கனுக்கு வியட்னாமிலை என்ன வேலை?”

“மற்ற நாடு கஷ்டப்படுக்கை கைகட்டிக் கொண்டு பேசாமலிருக்கிறது ஜனநாயகமில்ல அது கொம்யூனிஸம்”

“ஏறப்பிள்ளை இருந்து சீழே வியட்னாம் மகனை தள்ளுறதுக்குத் தான் ஆயிரக்கணக்கான மைலைத் தாண்டி வந்தவங்களே. ஒரு வியட்னாமியனைக் கொல்லுறதுக்கு அமெரிக்கா ஒன்பது கோடி சிலவழிக்குதாம். அப்பிடி யிருந்தும் இப்ப ஐஞ்சடிமனிசன் ஏழடிமிருகங்களுக்கு போட்ட அடிதான் அது களைக் கம்போடியாக்கும் தாவ வைச்சது”

“பிரிட்டினும் ஒஸ்ரேலியாவும் தென்வியட்னாம் அரசுக்குச் சப்போற் பன்ற மாதிரி சீனாவும் ரஷ்யாவும் வியட்னாமிலைக் கொறில்லாக்களுக்கு சப்போற் பண்ணுது தானே.”

“ஓம்”

“அது பிழையில்லியா?”

“நீதியும் நியாயமும் சத்தியமும் எந்தப் பக்கத்திலே இருக்குது?”

“ஜனநாயகம் தான் நீதி. கொம்யூனிசம் தான் அநீதி”

குடேறும் வாதத்தால் வேலையைக் கண்ணோட்டம் விட்ட மயில்வாகனம்; அவர்கள் இருவரதும் கைகள் வேலையைச் செய்து கொண்டிருப்பதுடன் வாய் மட்டுமே பேசிக் கொண்டிருப்பதால் வாளாதிருந்து கொண்டான்.

“முதலாளித்துவத்தை நீ ஜனநாயகம் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டு மயங்குகிறாய். ஜனநாயகம் இதில்லை. இதுக்குப் பேர் பணநாயகம். பொதுவுடமையிலே தான் புதிய ஜனநாயகம் வரப்போகுது.”

“ஜனநாயகத்தில் புதிசம் பழசம் எண்டில்லை. சர்வாதி காரம் ஒருநாளும் ஜனநாயகமாகாது. பொய்யை மெய்யெண்ணு சொல்லி கொம்பூனிஸத்தை ஜனநாயகம் எண்டு நீங்கள் தான் மயக்கிறீங்க. மக்களிடையே சமய நம்பிக்கை எல்லாத்தையுமே மழுங்கடிக்கிறீங்களப்பா. காலேல பூத்து மாலேல வாடிற பூக்கூட நல்ல வாசம் தரணும் எண்டு பூக்குது பாத்தியா. சமயம் இல்லாட்டிப் போன மனிஷ ஜீவியமும் மணயில்லாப் பூத்தான். ஒட்டுறவு இல்லாத ஜீவியமாயிடும். அது நமக்கேன்”

இப்பால் தத்துவ விசாரத்தில் இறங்கினான்.

“எல்லாச் சமயங்களும் சொல்ற முழுவிஷயத்தையும் சாராம்சமாக்கி அதை நடைமுறைப்படுத்த கொம்பூனிஸத் தாலை தான் முடியும்.”

பக்கத்து ஜஸீமா ஜுவலரி மார்ட்டிவிருந்து ஜமால்டன் இவர்களது உரையாட்டினை இரசித்துக் கொண்டே பின்புறக் கதவிடுக்கால் உள்ளே வந்தான்.

அவன் பொடி போட்டான்.

“நல்லாச் சொல்லு இப்பாலினர் காதைக் குடைஞ்சு சொல்லு.”

சின்னத்தம்பி சிரித்தபடி சொன்னான் ;

“உதெல்லாம் கழுதைக்கு உபதேசம். கல்லிலை நார் பிடுங்கிற வேலை.”

ஜமால்டனும் சேர்ந்து சிரித்தான். அவன் சிரித்தது மயில்வாகனத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை.

“சங்க விஷயமா இன்னும் யோசிக்கலையா?”

ஜமால்டன் தன்னுடைய வழமையான வாஞ்சையை வெளியிட்டான்.

“கடையுக்கை காரணம் இல்லாமை ஒருத்தரும் வரக் குடாதெண்டு முதலாளியார் கடும் உத்தரவு போட்டிருக்கிறார். ஜமால்டன் நீ கோவியாமை வெளியாலை போ. கதைக்கிற விஷயங்களைப் பகல்லை ஓய்வாய் நிக்கிற நேரங்களை பாத்துக் கதைக்கலாம். இப்ப இவங்களுக்கு எல்லாம் வேலை குடுத்திருக்குது. அண்டைக்கொரு நாள் ராவிலை கடைக்கே வந்து நிண்டிட்டு போன அப்புத்துரை அருளாமல் நாலு பாக்கர் கோல்ட்கப் பேனையனை எடுத்துக்கொண்டு போட்டான். இந்த ஊரிலையே நாங்கள் தான் இந்தப் பேனைக்கு ஏஜன்ட் என்டபடியால் தான் அப்புத்துரையின்ரை முதலாளியார் அவன்ரை பெட்டிக்கை கண்டு சமுசியப்பட்டு என்னட்டைச் சொன்னார். அதுக்குப் பிறகு பில் புத்தகங்களை புரட்டிப் பாக்கேக்கை தான் நாலு பேனையளுக்குக் கணக்கைக் காணம். முதலாளியார் விஷயத்தைக் கேள்விப் படுறதுக்கு முன்னர் அப்புத்துரை பேனையனைத் திருப்பித் தந்திட்டான். இல்லாட்டி என்ரை வேலை பறந்திருக்கும. அப்புத்துரையன் தான் எடுத்தது பத்தாதெண்டு சும்மா பகிடிக்குத் தான் நான் எடுத்தன் எண்டு கேந்தி மூட்டுகிறான். அப்ப எப்பிடிக்கொத்த காலம், ஆய்!”

மயில்வாவனம் லெச்சரை நிறுத்தினான்.

“பனங்கொட்டை சூப்பி வேசமோன்”

முனுமுனுத்த வண்ணம் கேட்டும் கேளாதவன் போல் வந்த வழியே திரும்பினான் ஜமால்டன்.

ரணசிங்கா உடைத்த பெட்டிகளை தைத்த போது ஆணியில் படவேண்டிய சுத்தியல் கையில் பட்டுக் கொண்டது. சுத்தியல் பட்ட இடம் பூராவும் கட்டியான இரத்தத்தால் சிவந்து போனது.

“என்ன சுத்தியலாலை அடிச்சுப் போட்டியே. உனக் கொரு நிதானமில்லை”

சின்னத்தம்பி அனுதாபத்தைத் தெரிவித்தான்.

ரணசிங்கா கையைத் தூக்கிப் பிடித்தான்.

மயில்வாகனத்துக்கு மருமக்கதை சலித்துப் போய் விட்டதோ என்னமோ அந்த ஐம்பதுசத அட்டைப்படக் கவர்ச்சியைத் தூக்கி வீசிஞன். அன்றைய தினசரிப் பத்திரிகையுட்தலையை விட்டான்.

“என்ன சின்னத்தம்பி! சங்கானையிலே நளவங்கள் தேத்தண்ணிக் கடைக்குள்ளே புகுந்து தேத்தண்ணியும் குடிக்கிறதாய்ப் படம் போட்டிருக்குது? உன்னைப்போல அலுகோசுகள் தாளும் புத்தி சொல்லுகினம். உந்தக் கொழுப்புக்கு எல்லாமாய்க் கடவுளினர் தீர்வை நிச்சயமாக் கிடைக்கும்.”

“எண்டாலும் அடுத்த லெக்சனிலே எங்கடை தமிழரசு சீற்றுகளை இடதுசாரி ஆட்கள் உவையள் ஒருத்தராலையும் ஒண்டும் செய்யேலாது.”

இடைநுழைந்தான் தேவராசா.

“கொங்கிறசுக்கு இந்த முறை மூண்டு நாலு எண்டாலுங் கூடக்கிடைக்கும். தமிழரசு நல்லாய் விழும்.”

மயில்வாகனம் அனுசூலித்தான்.

“உதிலே வேலையில்லை”

தேவராசா பிரதிவாதித்தான்.

“தமிழரசு என்னத்தைச் சாதிச்சுது? மூண்டரை வரியமாய் கவுண்மேன்றோடை சேர்ந்திருந்து மாவட்ட சபை இந்தா வருகுது பொந்தா வருகுது எண்டு தமிழர் எல்லாரையும் பேக்காட்டு பேக்காட்டெண்டு பேக்காட்டிப் போட்டுது. வழக்கல் மண்டை மந்திரியார் தன்னோடை மோளுக்கு இந்தியாக்காரனை கட்டிறதுக்குத் தான் ஒருக்காத் தமிழாராச்சி மாநாட்டுக்கும் போட்டு வந்தார். இதை விட வேறே என்னத்தைச் சாதிச்சார்? ஆனையிறவுக்கு அங்காலை வந்து

தமிழ் தமிழ் எண்டு கத்துவினம். பேந்து கருவாக்காட்டிலை சிங்களம் சிங்களம் எண்டு கொண்டாடுவினம்.”

“உவ்வளவாவது பொன்னர் கட்சி செய்துதா”

“நீ வோட்டைப் போட்டுப் பார். ஓராள் ரண்டானை மட்டும் வைச்சுக் கொண்டு என்னத்தைப் பிடுங்கலாம்?”

“அரைச் சபாநாயகர் பதவி பிடுங்கலாம்.”

“தமிழ்ச் சாதி எல்லாம் ஒண்டு சேந்து கொங்கிறவை அனுப்பிச்சினம் எண்டால் தான் தமிழுக்கும் நல்ல காலம் வரும். சமஷ்டி எண்டால் சிங்களவர்கள் ஒருநாள் எண்டாலும் ஒத்து வராயினம்.”

“சமஷ்டியாலே தான் தமிழன் தலை நிமிர்ந்து வாழலாம். ஒற்றையாட்சி ஒரு குப்பைக் கூடை. தமிழன் அதிலே அடிமை”

“நாட்டைக் கூறு போட்டுப் பிரிக்கிறது சரியான தேசத்துரோகம்.”

“ஒரு நாட்டிலே வாழுற தேசிய இனத்தை இரண்டாந்தரப் பிரசைகளாய் நடத்திறதும் எவ்வளவு பெரிய துரோகம்.”

“நாட்டைப் பிரிச்சால் இன ஒற்றுமை குலையும். இன வேற்றுமையெல்லா வரும்?”

“நாங்கள் ஒண்டும் நாட்டைப் பிரிக்கேல்லை. மத்திய அரசாங்கம் ஒண்டாயே இருக்கும். சமஷ்டி எண்டா என்ன வெண்டு தெரியாதவை தான் உப்புடிக் கொத்த கதைகள் பேசினம். தமிழ் இன விடுதலை உணர்ச்சி என்ற சாமான் இருந்தா உந்த எண்ணம் வராது.”

“தனிச்சு நிண்டதாலேதான் தமிழன் இவ்வளவு சீரழிஞ்சு போனவன் எண்ட உண்மை தெரியாமைத் தான் சமஷ்டி எண்டு கமுதை போலக் கத்துகினம். ஒன்றுபட்டாத் தான் உண்டு வாழ்வு.”

“பௌத்த சிங்களவனோடே தமிழனுஞ் சேர்ந்து சிங்கள வனாகிப் பேந்து புத்த சமயமாகினால் எங்களின்ரை இனம் எண்ட ஒண்டு வருங்காலத்திலே இல்லையெண்டு நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம். இலங்கை முழுவதும் ஒரே சிங்கள பௌத்த மயமாயிடும். தமிழ் எண்டோ சிறுபான்மையின்ரை சமய மெண்டோ ஒண்டிராது.”

“இனத்தை அழிக்காமைப் பாதுகாக்கிறதுக்குத் தான் அவையளோடை நாங்கள் சேருகிறது. ஒற்றுமையாய் நிண்டால் எல்லாஞ் செய்யலாம்”

“பாலையும் வெறுந் தண்ணியையும் கலந்து போட்டு பால் வேறை வெறுந் தண்ணி வேறை எண்டு சொல்ல எலுமே. தமிழன் எண்டால் ஒரு தனியான இனம். அது உரோசமில்லாதவைக்கு பொன்னற்றை வால்ப்பிடியனுக்கு ஏனிந்தப் பாடு?”

“அவரைப் போலைப் பெரிய மூளை சாலி ஆர் இருக்கிறாங்கள்?”

“ஓ அது சரி! அவ்வளவு மூளைசாலி எண்ட படியாலே தான் நாச்சிமாகோயிலடியிலே போட்ட அறுபத்தைஞ்சு பவுண் சங்கிவியையும் வயித்துக்கை அழக்கினவர். இருபது இலட்சத்திற்குத் தன்ரை மோளுக்குச் சீதனம் கொடுத்தவர்”

“தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பற்றி நீ ஏன் கதைக்கிறாய்?”

“பின்னை நீங்கள் ஏன் அவற்றை தனிப்பட்ட மூளையைப் பற்றிக் கதைக்கிறியள்.”

“சரி சரி. வாய் காட்டினது போதும். வேலையைச் செய்யன்.”

சின்னத்தம்பி இருவரது போராட்டத்தையும் கூர்மை யாகக் கேட்டு விட்டுத் தேவராசாவைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

தேவராசா முகத்தை உம்மென்று வைத்துக்கொண்டான்.

அவ்வேளை பூட்டப்பட்டிருந்த முன்புறக் கதவுகளின் ஊடாக கனகசபை மாஸ்டர் குரல் வந்தது.

“சின்னத்தம்பி ஒரு ருத்தல் பட்டர் தா”

சின்னத்தம்பி எழுந்து சென்று குளிருட்டும் பெட்டியைத் திறந்து ஒரு ருத்தல் பட்டரைப் பையுள் போட்டுப் பிற்புறக் கதவால் தெருவோரம் வந்தான்.

“பட்டர் பூசாட்டி பாண் வயித்துக்குள்ளை இறங்காதோ”

சின்னத்தம்பி கேலி பண்ணிக் கேட்டான்.

“நான் பழங்குழம்போடையும் தொட்டுத் திண்டு போடுவன். மனுஷி குழந்தையளுக்கு பட்டர் இல்லையெண்டால் உலகமில்லை என்று பட்டினி கிடந்து விடுவினம். இந்தா காசு”

சின்னத்தம்பி பணத்தை வாங்கி வைத்துக் கொண்டான். கனகசபை மாஸ்டர் சாம்பல் வர்ணத்தில் ரௌசரும் நீல நிறத்தில் புல்-சேட்டும் போட்டிருந்தார். அரை மீசை.

“என்ன உங்கடை ரொக்ஸீயவாதிகள் எல்லாரும் இப்ப நிரந்தரப் புரட்சி பற்றி வாயலை எண்டாலும் பேசிறதை விட்டிட்டினமா? ஒரு சிலவளையும் பேப்பரிலை காணவில்லை”

சின்னத்தம்பி கேட்டான்.

“உண்மையிலே ரொக்ஸீயவாதி தான் சரியான மார்க்ஸீயவாதி. உன்னைப் போல மார்க்ஸீய நுணுக்கங்களைப் படித்துணராத மிலேச்சப் புத்திசீவியள் பொய்யை உண்மையாய் நினைக்கிறவையள்.”

கனகசபை மாஸ்டரின் விளக்கத்தைக் கேட்டதுமே சின்னத்தம்பி மென்றகை செய்தான்.

“நூறு மலர்களை மலர விட்டால் தான் நல்ல பிரகாசமுள்ள மலரின் பெருமை புலப்படுமோ?”

அவனுடைய உள்ளம் கேட்டது.

யாரோ மாமேதையின் மேற்கோள் நினைவில் அலை மோதியது.

“என்ன சிரிக்கிறாய்? பொருள்முதல் வாதத்திலே மந்த புத்தி இருக்கிறதாலை தான் உனக்கு உந்தச் சிரிப்பு வருகுது.”

சின்னத்தம்பி இப்போது வெடிச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“இந்தப் பட்டரைப் பார். ஒஸ்றேவியாவிலே செய்து இங்கை தரகு முதலாளியலாலை இறக்கப்பட்டு உன்ரை குட்டி முதலாளியாலை என்னிலே சுரண்டப்படுகுது. உலகம் முழுக்க இப்புடித் தான் சர்வதேச முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம் இருக்குது இதை சர்வதேச தொழிலாளப் புரட்சி எண்ட ஒண்டாலை தான் சுக்கு நூறுக்கலாம் ஒருசில நாட்டிலே மட்டும் புரட்சி வந்தாப் போலே முதலாளியம் சாகப்போற தில்லை. அது வெட்ட வெட்டத் தளைக்கிறது. அதாலை தான் இண்டைக்கு ரஷ்யாவிலே பியட் கொம்பனி எழும்புது. உலகப் புரட்சி நடந்தால் தான் நிச்சயமாய் எல்லாப் பிற்போக்கும் தவிடு பொடியாகும்”

கனகசபை மாஸ்டர் சொன்னார்.

“எந்த மார்க்ஸீயவாதி உலகப் புரட்சியை எதிக்கிறான்? ஒருவருமில்லையே”

சின்னத்தம்பி கேட்டான்.

“உதட்டளவிலே தான் எல்லா நாட்டிலேயுமுள்ள தொழிலாளியலை ரெக்ஸியத்துக்குக் கீழை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டாத் தான் உலகப்புரட்சி வரும்.”

“இல்லாட்டி?”

“உலகப் புரட்சியும் இல்லை”

“அப்ப சீனாவிலையும் ரஷ்யாவிலையும் நடந்த புரட்சி யெல்லாம் என்ன?”

“அதெல்லாம் வெறுங் சலகத்தாலே ஏற்பட்ட அரசு மாற்றம். குறுகிய; மலையாலையும் கடலாலையும் பிரிக்கப்பட்ட நாடுகளை தொழிலாளி நாடு அல்லது பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகார நாடு என்று கூடச் சொல்றது பிழையானது. பாட்டாளி வர்க்கம் முழுப் பாராளும் வர்க்கம் என்பது தான் சரியான மார்க்ஸியச் சிந்தனை. உலகப் புரட்சிக்குப் பிறகு தான் பாட்டாளி வர்க்க ஜனநாயகம் வரும்.”

“உதெல்லாம் கற்பனா வாதம்”

“எது கற்பனா வாதம் எண்டதைக் காலம் பதில் சொல்லத் தான் போகுது.”

“அதிமாய் நினைச்சுக் கொண்டு ஆகாயத்தில இருந்து புரட்சி வா எண்டா வருமே”

“உதெல்லாம் எதிர்ப் புரட்சி வாதம்”

“ஒவ்வொருதரும் ஒவ்வொரு மாதிரியாய் இருக்கிறது போலேத் தெரிந்தாலும் எல்லாததுக்கும் பின்னாலே வர்க்கம் இருக்குது மாஸ்டர்”

உறுத்தினான் சின்னத்தம்பி.

“உது உன்ரை சித்தாந்தம். பார் ஒவ்வொரு தனி நாடு களையும். இப்பவும் வியட்னாம் வேறை. சீனா வேறை கொரியா வேறை.”

“ஏகாதிபத்ய நாடுகளும்; ஜப்பான் வேறை அமெரிக்கா வேறைதானே”

“அவங்கள் வேறை எண்டாய் போலே நாங்களும் வேறையே”

“ ரொக்ஸீயம் எண்டர் அது தொழிலாளியளின்ரை
பரதைக்கை வந்திட்டுப் பெற்றி - பூஷ்வாப்பதை தான்
மாஸ்டர் ”

விவாதிக்க வலுவில்லாத படியால் மிகச் சுருக்கமாய்
எங்களைப் பெற்றி - பூஷ்வா எண்டு சொல்லித் தப்புங்கோ ”

“ ஏன் எங்கடை ஆளும் பாலிமென்ரலை தேசீய முத
லாளியளோடை உங்கடை வர்க்க நிலைப்பாடு வெளிச்சமா
யிட்டுத்தானே ”

பிற்புறக் கதவுகளால் எட்டிப் பார்த்துக் குரல் கொடுத்
தான். மயில்வாகனம்.

“ நெடுக அங்கை கதைச்சால் இங்கை வேலை இல்லையோ ”

“ சரி பேந்து சந்திப்பம் ”

விடை பெற்று இருளினுள் மறைந்தார் கனகசபை
மாஸ்டர்.

அத்தியாயம் பத்து

வேலைகள் எல்லாம் ஓய்ந்தன.

இப்பாலும் வீட்டிற்குப் போய் ஒரு மணித்தியாலத்திற்கும் மேலானது. தேவராசாவும் ரணசிங்காவும் மாட்டுத்தாள் விரிப்பிலே அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். மயில்வாகனம் கல்லாமேசையிலே குப்புறப்படுத்து விட்டான். நள்ளிரவு மெயில் வண்டியின் வருகையும் நடந்து முடிந்தது.

குப்பி மண்ணெய் விளக்கினை எடுத்துச் சென்று தன்னுடைய துருப்பிடித்த சின்னஞ்சிறிதான றங்குப்பெட்டியைத் திறந்தான். றங்குப் பெட்டியின் உட்புற மூடியில் அந்தச் சதைப் பிடிப்பான பெரியவரின் படம். உதட்டுக்குக் கீழே சுண்டங்காய் அளவுவீக்கம். போட்டிருந்த தலையணியிலே சிகப்பு நட்சத்திரம். உடுப்புகளின் அடியில் கையை விட்டுத் தடவினான். தட்டுப்பட்ட பொருளை மெல்லமெல்ல வெளியே எடுத்தான்.

எடுத்தபோது சுழன்று நெளிந்து அவன் அங்கலாய்த்த விதம் அவனை சந்தேகப் பிராணிபோலக் காட்டியது. அரவமில்லாமையை ஊர்ஜிதம் செய்துவிட்ட அவன் கண்கள் அந்தப் பொருள் வெகுவாக ஆகர்ஷித்தது.

சொரசொரப்பான கொழுத்த மரப்பிடியிடையில் பொருத்தியிருந்தது நெளிவு பட்ட உருக்கு வளைவு. 'இந்தக் கிறிஸை இரண்டு கிழமைக்குக் கவனமாய் வைச்சிருந்து விட்டுத் தா' உலப்பனை விவசாயி பொடிஹாமி அந்தப் பொருளைச் சுருட்டிய கடுதாசியில் போட்டுத் தந்த போது சொன்ன சொற்கள் காதில் ரீங்காரித்தன.

அந்தக் கிறிசைக் கைகளில் எடுத்து ஒருபிடி பிடித்துப் பார்த்தான். அவனுள் ஏதோ வெறிபிறந்தது அவனைச் சிப்பினியாட்டம் செய்தது. பைத்தியக்காரனைப் போல ஒங்கிக் குத்தும் பாவனையில் கைகளை பயிற்சிசெய்து பார்த்தான்.

கல்லா மேசையடியிலிருந்து ஏதோ அரவம் கேட்பது போலிருந்தது. ஆனாலும் அவனுள் பிரவகித்த புத்துணர்வு புறவுலகினையே மறக்க வைத்துவிட்டது. அந்தக் கிறிசை ஆவல் தீரத் தீரப் பிடித்துப் பார்த்தான். கேவலமான, இழிவான, கொலை வெறி உணர்வுக்கு முற்றிலும் மாறான ஒரு உணர்வில் மிதக்கின்றேன் என்ற ஒன்றில் மட்டும் அவனுக்கு அணுவளவுச் சந்தேகம் கூடவில்லை.

மாமேதை லெனின் சொன்ன வார்த்தைகள் அவனுக்கு நினைவில் வந்தது: ஆயுதங்களின் உபயோகங்களை அறிந்து கொள்ள ஆயுதங்களினைப் பெற்றுக்கொள்ள முயற்சிக்காத ஒரு அடக்கியொடுக்கப்பட்ட வர்க்கம் அடிமையளாக நடத்தப்படுவதற்கு மாத்திரம் தகுதியானது.

அடுத்தநாட் காலையில் முதலாளியார் துருவினர்.

“உன்ரை பெட்டி க்கை கிறிஸ் கிடந்துதாம். உண்மையோ பொய்யோ. ஆரைக் கொலை செய்யப் போறாய். கொலை செய்யக் கூடியனீ எண்டெனக்குத் தெரியும். ஆனாக் கொலை செய்ய முந்தி கடையை விட்டு விலகினாய் எண்டா பேந்து எனக்குப் பொலிஸ் கோடு எண்டலைய வேண்டி வராது”

உடனே சின்னத்தம்பி பதிவின்றித் தன்னுடைய றங்குப் பெட்டியை எடுத்து வந்து எல்லாவற்றையும் தரையில்

கொட்டிக் காண்பித்தான். நான்கு வேட்டிகளும் இரண்டு சேட்டுகளும் குலைந்தன. கிகப்புப் பிளாஸ்டிக் கவரிட்ட ஒரு புத்தகம் அடியிலிருந்தது.

“அதுக்கிடையிலே ஆரிட்டையோ ஒளிச்சுமறைச்சுக் குடுத்திட்டான்”

மயில்வாகனம் சொன்னான்.

“ரணசிங்காவும் தேவராசாவும் உங்களுங்கடை பெட்டியைக் கொண்டாங்கோ.”

அவர்களும் தங்களுடைய பெட்டிகளைக் கொண்டு வந்து கொட்டினார்கள்.

ரணசிங்கா பெட்ரோமக்ஸ் மான்ரில் பெட்டிக்குள் தன்னுடைய திறைசேரியைச் சேகரித்து வைத்திருந்தான். அத்தனை விசேஷமாக எதுவும் தேறவில்லை. ஒரு குப்பி நிரம்பிய தேங்காய் எண்ணெய்.

தேவராசாவின் பெட்டிக்குள் ஒரு வாழைநார்ப்பட்டு வேட்டி. அவனது பக்கத்து வீட்டுக்காரர் இந்தியா போய் வந்த போது காசு கொடுப்பித்து அவன் வாங்கிய ஒரு வேட்டி. அது தவிர டெரவின் சேட்டு இரண்டு.

“ஒரு வேளை பக்கத்துக் கடையிலே உவன்ரை தோழன் ஜமால்டனிட்டை குத்திருப்பானோ? நீங்கள் கேட்டுப் பாருங்கோ.”

மயில்வாகனம் யூகித்தான்.

“தேவராசா! நான் சொன்னதெண்டு ஜஸீமா ஜுவலரி முதலாளியிட்டை சொல்லி ஜமால்டனைக் கூட்டியா”

ஆக்கையும் பிறந்தது.

“பொலிசுக்கு றிப்போட் பண்ணக்கு முந்தியாயே உண்மையைச் சொல்லிப் போடுங்கோ. ஆர் கிறிஸ் வைச்சிருக்கிறது?”

ஐமால்ஹன் வந்ததும் எல்லாரையுமாகச் சேர்த்து முதலாளியார் கேட்டார். ஐமால்ஹன் ஏற்கனவே தேவராசா விடமிருந்து விடயத்தைப் பிடுங்கி விட்டான்.

“கிறிஸ் மட்டுமா தொவக்கு, கத்தி, கோடாரி, எல்லாம் உங்களைப் போலே முதலாளிமாரிட உறிஞ்சல இருந்து தற்காப்புச் செய்யிறதிக்கு வேணும்”

ஐமால்ஹனின் அசாதாரண பதில் முதலாளியாரின் கோபத்தை மூட்டிற்று.

அதே கோபவேகத்தோடு ரெவிபோன் டயலைச் சுழற்றிப் பொலிசுக்குத் தகவலும் கொடுத்தார். ஒருசில நிமிஷங்களுள் ஜீப் உறுமலுடன் தனலக்கமி ஸ்ரோர்ஸ் வாசலண்டை வந்து நின்றது. முன்னால் றைவருக்குப் பக்கத்தேயிருந்து இன்ஸ்பெக்டர் இரங்கினான். சினிமாப் போஸ்டர்களில் உள்ள ஸ்ரோர்களின் வதனத்தை ஒத்த முகம். அரும்பியிருந்த மீசையை மிகஅழகாக நறுக்கி விட்டிருந்தான். புடைத்துத் திரண்டிருந்த தசைக்கோளங்கள் காக்கி உடையின் அடக்கத்திலும் தன்னுடைய வலிமையை வெளிகாட்டின அவனைத் தொடர்ந்து நான்கு ஐந்து ஏவல் உருவங்கள் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கின. பூட்ஸுகளும் ரீங்காரித்தன.

இன்ஸ்பெக்டர் கடையினுள் நுழைந்ததும் நுழையாதது மாக நாகலிங்கம் எழுந்து நின்று வாயெல்லாம் பல்லாக வரவேற்றார். உபசரித்தார் குளிருட்டும் பெட்டியிலிருந்து ஐந்தாறு கொக்காகோலா சோடாப் புட்டிகளை எடுத்து நிதானமின்றி உடைத்தான் மயில்வாகனம். கொக்காகோலா நுரை தள்ளியது.

ஒவ்வொருபொலிஸ் மகனுக்கும் ஒவ்வொரு போத்தலாகக் கையளித்தான். பொலிஸார் முறுவலோடு வாங்கித் திரும்பி நின்று கொண்டு குடித்தனர். இன்ஸ்பெக்டர் மயில்வாகனத்தின் திணிப்பைத் தவிடு பொடியாக்கித் தன்னை வளைத்தோடு நெளித்தோ மாற்ற முடியாது என்ற ரீதியிலே உரங்காட்டி ஃபஸ் பண்ணினான்.

“யாரிலே உங்களுக்குச் சந்தேகம்?”

இன்ஸ்பெக்டர் கேள்வி கேட்டான்.

நாகலிங்கத்தார் சின்னத்தம்பியையே முதன்முதலில் சுட்டிக் காட்டினார்.

“இவன் முரட்டுச் சிங்களவன்”

முதலாளியாரின் உள்ளம் சொன்னது. இன்ஸ்பெக்டரின் நோட்டத்தின் விளைவாகவே முந்தியிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் சனூன் எத்துணை அன்னியோன்னியமாக என்னோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தார்? ஆஃகா! அவர் மட்டும் இடமாற்றலாகிப் போயிராவிட்டால் எனக்கு எத்துணை உதவி தருவார்? இவன் பேசுகிற புஸ்புஸ் சிங்களமே புரியுதில்லையே!

அந்த விடிகாலைச் சூரியகதிர்கள் உறைந்திருந்த பனிப்படலத்தைக் குலைத்து ஆவியாக்கிக் கொண்டிருந்தது. கூதலுக்காக மஃபிளரைத் தலையிலே சுற்றிக்கொண்டு பேக்கரியில் வாங்கிய சுடுபானை அணைத்த வண்ணமுமாய் அங்கொன்றும் இங்கென்றுமாகச் சிதறிய தலைகள் தவிர ஜனநடமாட்டம் குறிப்பிடும் படியாகஇல்லை. தொலைவிலுள்ள கண்டிப் பாடசாலைகளுக்குப் போகப் புறப்பட்ட மாணவியரின் யூனிஃபோம் வெளிறுவின் கீறல்கள் வெண்மைப் பனிப்படலத்தைக் கிழித்தது. மண் மண்டிக் கிடந்த வெட்டுக்களில் ஒன்றிரு கடைப்பலகைகளே விலக்கப்பட்டிருந்தன.

“நல்ல பிள்ளையாய் உண்மையைச் சொல்லு உனக்கேது கிறிஸ்?”

சிங்களத்திலே இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டான்.

உங்களைப் போலைப் பக்கபலமாய் பொலிசை வைச்சிருக்கிற முதலாளியள் கூட வேலைக்காறரை அடிக்கிறதுக்கு பிரம்பு வைச்சிருக்கேக்கை; எங்களடை உயிரைத் தற்காப்புச் செய்யிறதுக்கு எண்டாலும் எங்களிட்டை என்னைப் போலத் தொழிலாளி விவசாயி யளிட்டை என்னதான் இருக்கு? பொங்கை றுக்கியிலே பிரம்பைப் பாருங்கோ”

“அடே! வாய்மூடு கனக்கக் கதைக்க வேண்டாம். தெரிந்துதா?”

இன்ஸ்பெக்டர் வெருட்டினான்.

தேவராசாவுக்கு பொலிசின் பிரவேசத்தைக் கண்டு வயிற்றில் புளி கரைத்துவிட்டதைப் போலிருந்தது.

“உன்னட்டை கிறிஸ் இருக்கா?”

திரும்பவும் இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டான்.

“இருந்தால் கைமாட்சோடை என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம்”

சின்னத்தம்பி உரமாகச் சென்னான்.

இன்ஸ்பெக்டர் இதுவேதோ போவியான தகவல் என்றே நினைத்தான். தன்னுடைய சகாக்களை கடைபூராவும் பரிசோதனை போடும்படி பணித்தான்.

கடை பூராவும் சீர்குலைவது கண்ட நாகவிங்கத்தார் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டவர் போலானார்.

“இந்தச் சிவப்புச் சேட்டுக்காரானையும் வெருட்டிப் பாருங்கோ”

முதலாளியார் இன்ஸ்பெக்டரின் காதினுள்ளே ஒதினார். அவருக்கு ஜமால்உன் மேலுள்ள சந்தேகத்தை தெரிவித்தார்.

“உன்னை முழுப் பெயரென்ன?”

“எம். எச். எம். ஜமால்உன்”

“எங்கை இருக்கிறாய்?”

“பக்கத்திலுள்ள ஜஸீமா ஜுவலரியில்”

“இங்கை கிறிஸ் வைச்சிருந்ததைக் கண்டியா அல்லது நீயேதன் வைச்சிருக்கிறாயா?”

“இல்லை”

வாய்த்துடுக்கான பதில்கள் எதுவுமே ஜமால்இனிமும் இருந்து வராததைக் கண்ட முதலாளியார் ஜமால்இன் நன்றாகப் பயந்து விட்டான் என்றே நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால் அவரது நினைப்போ அடுத்த கணமே துகள் துகளாய்க் கொண்டிருந்தது. ஜமால்இன் சின்னத்தம்பிக்குத் தமிழிலே சொன்னான். இன்ஸ்பெக்டருக்கு தமிழ் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அதனால் அவன் இப்போது செவிடன்.

“உப்பிடிப்பட்ட ஆயுதங்கள் நாங்க வைச்சிருக்கிறபடியாத் தான் எங்கட உயிராவது எங்கட கையிலயிருக்கும். உதுவும் இல்லாக்காட்டி நமக்கெண்ணு ஒண்ணுமேயீக்காது. எங்கட மனச்சாட்சி தான் எங்கட ஆயுதம்.”

மயில்வாகனம் உடனேயே ஜமால்இன் சொன்னதை சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்து இன்ஸ்பெக்டருக்குப் புரியும்படி சொன்னான்.

“நீ என்ன கொம்பூனிஸ்ரோ”

இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டான்.

“கனக்கக் கதைக்க வேண்டாமெண்டு சொல்லி போட்டு ஏன் கேள்வி கேட்கிறீங்கள்”

ஜமால்இன் பதில் சொன்னான்.

“கதையிலிருந்து தெரியுது”

இன்ஸ்பெக்டர் நுணுக்கமான தனது கண்டுபிடிப்பை வெளியிட்டான்.

“ஏதோ காவலிக் கழிசறை ரௌடியன் தான் கொம்பூனிஸ்ட்கள் எண்டது உங்கடை நினைப்பு. உது இப்ப வெற்றியடைஞ்சாலும் நிரந்தர வெற்றியாய் இருக்காது எண்டது மட்டும் உறுதி”

“நிரந்தர வெற்றியைப் பற்றி அவங்களுக்கு என்ன கவலை?”

சின்னத்தம்பி நக்கலடிக்க ஜமால்டன் முலாம் பூசிான்.

“நொன்சென்ஸ்”

இன்ஸ்பெக்டர் சீறிான்.

“சூரியனைப் பார்த்து நாய் குரைக்குது.”

ஜமால்டன் தொடர்ந்தான்.

“கீப் யுவர் மெளத் ஷ்சட்”

இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஆவேசம் வந்துவிட்டது.

மயில்வாகனம்புதிய கோல்ட்லீஃப் பைக்கட்டை உடைத்து கொஸ்ராக்களுக்கு நீட்டினான். அவர்கள் சிகறெட்டை எடுத்து பற்றவைத்தபோது தங்களுடைய தொப்பிகளை எல்லாம் கழற்றி விட்டார்கள்.

அதற்கிடையில் ஒருவன் இன்ஸ்பெக்டருக்கு சல்யூற் அடித்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“சேர் தேயர் இஸ் நோ இவிடன்ஸ் அற் ஓல்”

இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்ரூவிலே அமர்ந்து கொண்டு தன்னுடைய டையரியில் ஏதோ சில குறிப்புகளை எழுதினான். ஒவ்வொருவரதும் முழுப் பெயர் சொந்த வீட்டு விலாசங்களை எல்லாம் கேட்டான். அதற்கப்புறம் அவன் பார்வை கண்ணாடி அலமாரியில் அடுக்கப்பட்டிருந்த புதியரக மின் எண்ணெய்ப் போத்தலிலே லயித்தது. தன்னுடைய கண்களுக்கே இது நாள் வரை அகப்படாத புதியரகமாக இருக்கிறதே; என்ற வியப்பும் புதுமையும் ததும்பப் பார்த்தான்.

“மன்னிக்கவும். உங்களுக்குத் தேள்வையில்லாமைக்கரைச்சல் தந்திட்டம்.”

முதலானியார் குழைந்தார்.

“பரவாயில்லை. இந்த கொடிலிவர் ஓயில் என்ன பிராண்ட்? எவ்வளவு காசு?”

இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டான்.

“பிரிட்டிஷ் மேட். வேனுமெண்டா கொண்டுபோங்கோ மயில்வாகனம் மூண்டு போத்திலைப் பாக் பண்ணிக் குடு”

இன்ஸ்பெக்டர் தன்னுடைய சட்டைப் பையுள் கைவிட்டு மணிப்பேர்சை எடுப்பது போலப் பாசாங்கு செய்தான்.

“ஐய்யய்யோ காசு என்னத்துக்கு? எல்லாம் சந்தோஷ மாய்த் தான் ஐயா”

முதலாளியாரின் மொழி கேட்டு இன்ஸ்பெக்டர் புன் நகை பூத்தான்.

“மாத்தயாகே நம மொக்கதே?”

தலையைச் சொறிந்தபடி முதலாளியார் கேட்டார்.

“ஏட்றன் ட சொயிசா. ஹரி அபி யமு”

“ஆ! போமஸ் துதி”

இன்ஸ்பெக்டரும் அவனுடைய சகாக்களும் கிளம்பினார்கள் அதன் முன்னரே மயில்வாகனம் மூன்று போத்தல்களையும் அழகாகக் கட்டி எடுத்துச் சென்று ஜீப்பின் முன்பக்க சீற்றில் வைத்திருந்தான்.

“மட்டத் எக்கக் தெண்ட”

“மட்டத் போத்தலய எக்கக்”

மயில்வாகனத்தை வேறு இரு பொலிசார் சுரண்டிக் கேட்டார்கள். ஆனால் ஜீப் புறப்பட்டது.

“இது முதல் முறை எண்டபடியா சின்னத்தம்பிக்கு மன்னிப்புத் தாறன். இனிமேல் கேள்விப்பட்டன் எண்டால் நீ ஊருக்கு வெளிக்கிடுவாய்.”

ஜமரால்டன் வெளியேறினான். ரணசிங்கா பின் பக்கமாகச் சென்று பீடி பற்ற வைத்தான். தேவராசா ஓட்டமும் நடையுமாய் வாளிக்கிணற்றடிக்குப் போனான் அவனுடைய

கையிலே இருந்த வாளிக்குள் மாற்றுச் சாரமும் வெட்டுப் பட்ட சவர்க்காரமும் இருந்தது. சின்னத்தம்பி பின்பக்கச் சுவரோடையில் சாரத்தை உயர்த்தி சலங்கழித்து விட்டு ரணசிங்காவுக்குப் பக்கத்திலே வந்து குந்தினான்.

உள்ளேயிருந்து முதலாளியார் மயில்வாகனத்தைக் கேட்டார்:

“நீ என்ன கனவா கண்டனீ?”

“இல்லை. உண்மையாய் என்றை இரண்டு கண்ணாலையும் கண்டனான்”

“அப்ப எங்கை வைச்சிருப்பன்?”

“கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்.”

“ஆரேன் அவன்ரை கூட்டாளியளிட்டைக் குடுத்திருப்பான்”

“ஆர் அவன்ரை கூட்டாளியள்?”

“கொம்யூனிஸ்ட் ஆக்களாய் இருப்பினம். அவையளுக்கெல்லாம் கத்தி - கிறிஸ் - துவக்கு - எல்லாம் விளையாட்டுச் சாமன் தானே”

“நீ உண்மையாய்க் கண்டியா?”

“ஓம்”

“சின்னப்பெடியளாய் இருந்தால் பிரம்பாலை நாலு ஐந்து அடி போட தன்பாள்ளை கக்கிப் போடுவாங்கள், இவன் தலைக்கு மேலாலை வளர்ந்திட்டான். இப்புடி வருவான் எண்டு தெரிஞ்சிருந்தா உவனைக் கடையிலே கூட சேர்த்திருக்க மாட்டன்.”

“உவன் முந்தியே கொம்யூனிஸ்ட் ஆள்தான். ஆனால் அப்ப பேசிறதில்லையாக்கும்.”

“ஓ!”

“ஓ!”

“உனக்கு எப்பிடித் தெரியும்த?”

“நான் விசாரிச்சு அறிஞ்சனான்.”

“எங்கை விசாரிச்சனீ?”

“எங்களின்ரை ஊரிலே செம்பாட்டுப் பள்ளன் ஒருத்தன் நான் கம்பனையில நிற்கிறன் எண்டறிஞ்சு எனக்குச் சின்னத் தம்பியைத் தெரியுமே எண்டு கேட்டான். அவனோட கதைச் சாப் பிறகு தான் விஷியம் தெரிஞ்சது.”

“அப்ப ஆள் மிச்சம் தடிப்புத்தான்”

“பின்னே?”

“உவ்வளவு தடிப்பானவன் எண்டு நான் கனவிலே கூட நினைக்கேல்லை”

முதலாளியார் பின்புறமாய் வந்து எங்காவது குழி தோண்டி கிறிஸைப் புதைத்திருக்கிறானே என்று நோட்டம் விட்டார்.

“புளுத்த முத்திர நாத்தம் அடிக்குது. வெளியிலே போயிருந்தால் என்ன குறைஞ்சு போமே”

“உங்களின்ர வீட்டிலே மட்டும் யூரோப்பியன் ரெயினேஜ் இருக்கலாம். நாங்கள் தான் ரோட்டிலே போயிருக்க வேணும். அப்பிடித்தானே”

சின்னத்தம்பி பதிலடி தந்தான்.

“ஓம் அப்புடித் தான்.”

முலதனத்தின் அம்மணமான சர்வாதிகாரத் தொனி முதலாளியாரின் இறுமாப்புப் பேச்சிலே அத்துவிதமாய்க் கலந்திருந்தது.

“எங்கடை எரிமலை வெடிக்கேக்குள்ளை உங்களின்ற யூரோப்பியன் றெயினேஜ் எல்லாம் சேர்ந்து வெடிக்கும் என்பதை மட்டும் மறக்காதையுங்கோ”

“என்ன டைனமற் வைப்பியே”

“ஒருகோடி டைனமற் செய்யக்கூடிய காசை நீங்கள் தான் முடக்கியி நக்கிறியளே. பேந்து என்ன எண்டு நாங்கள் டைனமற் செய்யிறது?”

“காணும் காணும். நல்ல காலமாய் கிறிஸ் சங்கதியாலை பொலிசிட்டை ஆப்பிட்டுச் சப்பாத்தாலை உதை வாங்காமைத் தப்பிட்டாய். அம்மன் கோவிலிலை போய் ஒரு பால் அபிஷேகம் செய்”

கூறிக்கொண்டே சின்னத்தம்பியின் தோலிடை கைபோட்டார் முதலாளியார். இந்த விநோதத்தைக் கண்டு முறுவ வித்தான் ரணசிங்கா.

“என்னட்டை மறைக்காம கிறிஸ் எங்கையிருந்து, என்னத்துக்கு வாங்கினி, இப்ப எங்கை கிடக்குது எண்ட விஷயங்களைச் சொன்னீ எண்டா சத்தியாமாய் உனக்கொரு கணக்கப்பிள்ளை வேலை தருவன். மயில்வாகனத்தை பண்டாறவளையிலுள்ள கடைக்கு விட்டிட்டு உன்னை அவன்ரை இடத்துக்குப் போடுறன். பேந்து உனக்குச் சம்பளம் நூற்றி இருபத்தைஞ்சு. மாசாமாசம் உன்ரை இஷ்டப்படி சிலவழிக்கலாம். கொழும்பிலை எனக்குப் பங்காயிருக்கிற சிப்பிங் ஏஜண்ட் கொம்பனியிலை கவுண்மேந்து உத்தியோக காரர்ச் சம்பளத்தில வேலை.”

“வடை கட்டி எலி பிடிக்கிற போறி விளையாட்டு என்னிலை வாய்க்காது”

முதலாளியாருக்கு முகத்திலே அறைந்தமை போன்றிருந்தது. முகம் இருள சின்னத்தம்பியை அணைத்திருந்த இறுக்கமும் தளர்ந்தது.

“இன்கொம்டாக்ஸுக்கு ஒரு கணக்கும் எங்களுக்கு இன்னொரு கணக்கிலை சம்பளமும் தாறனியளா சின்னத்தம் பிக்குக் கணக்கப்பிள்ளை வேலை போட்டுக் குடுக்கப்போறியள்”

ரணசிங்கா சமயமறிந்து தாக்கினான்.

முதலாளியாரின் மூளையே வெடித்துச் சிதறிவிடும் போலிருந்தது. ஒன்றும் பேசாமல் விறுக்கென உள்ளே போனார்.

இது நடந்து இரு வாரங்களின் “பின்னால் கம்பளையில் கிறிஸ் குத்து” என்கின்ற தலைப்போடு மாலைத்தமிழ்த்தின சரியில் வெளியான செய்தியை மயில்வாகனம் முதலாளியாருக்கு உரக்கப் படித்துக் காட்டினான்.

“கம்பளையைச் சார்ந்த திரு. ஸீ. எம். டி. மல்லவராச்சி என்பவரை அடையாளந் தெரியாத நபர் ஒருவர் கிறிஸால் நான்கு தடவைகள் குத்திகொலை செய்தார்”

“ஆர். ஆர். பெரென்ன”

முதலாளியார் மிக அங்கலாய்த்தார்.

“மல்லவராச்சி”

“எஸ்ர கோதாரி எங்களிட்டை நெடுகச் சாமான் வாங்கின மனிசன். இந்த ஊரிலை இருக்கிற நான்குடக் கேள்விப் படேல்லையே”

படபடவென சால்வையைக் கதிரையிலிருந் தெடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டார்.

“உங்காலை அங்காலை போய்க் கேட்டுக்கிட்டு விசாரிச்சுப் போட்டு வாறன்”

கடைக்குள்ளே பொருள் கொள்வனவு செய்வோர் வேண்டுகோளின் பிரகாரம் சிலனத்தம்பி சமுன்று கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய சிந்தனையெல்லாம் பொடிஹாமியையே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. எப்போ உலப்பனைக்குப் போகலாம்? பொடிகாமியோடு போயிருந்து நடந்தவற்றைப் பற்றியும் அத்துணை உத்வேகக் காரணி பற்றியும் விசாரிக்கலாம்? தனிப்பட்ட முறையில் வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காகக் கொலை செய்தானா? வேண்டும் என்றே அடங்காத மனோபாவங் கொண்டு கிறிசுக்கு வேலை தந்தானா? ஒன்றுமே சின்னத்தம்பிக்குப் புரிந்தபாடு இல்லை!

குழம்பினான்.

மிக மிகக் குழம்பினான்.

ஐயங்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து அவன் சிந்தனையைக் குழப்பிற்று.

முன்னொரு முறை மல்லவராச்சி வீட்டில் தனக்குக் கிடைத்த கல்லெறியை நினைவில் மீட்டினான். மறுகோணத்தில், பொடிஹாமியின் சின்னக் குடிலையும் மனக்கண் எடைபோட்டது.

நாற்புறமும் தென்னங் கீற்றுகளாலும் காய்ந்து சருகாகி விட்ட வைக்கோல் கீற்றுகளாலும் ஆனகுடிசை. தளபாடங்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு எதுவுமேயில்லை. நீண்ட முனையோடு அமைந்த ஏர்க்கலப்பை ஒன்று தான் அங்கிருக்கும் தளபாடம். இரண்டு தண்ணீர்க் குடுவைகள். ஒவ்வொன்றும் அழுக்கேறி முழுமுற்றாக நைந்துவிட்ட சீலைப் பலகணியின் மேலே வைக்கப்பட்டிருக்கும். அம்முட்டிகளைக் கூறள்ஏறிய தகரத்துண்டு மூடியிருக்கும். மல்லவராச்சியின் வீட்டைப்போல் ரேயிங் றூம், பெட் றூம், ரெஸ்ஸிங் றூம், பாத்தூம், ஸ்ரோர் றூம், ஸ்ரடி றூம், ஸ்வாமிறூம் ஒன்றுமேயில்லை. ஒரே நாற்சதுர அடைப்பு. தரையில் மண்திட்டு.

மூலையிலே மண்அடுப்பு இருந்தது. மண்அடுப்பின் பக்க வாட்டில் எல்லாம் காரி. மலசலங் கழிக்கும் இடங்கூடச் சுற்றவர இல்லை. சரியான மழைக்கு இந்தக்குடில் நிச்சயமாகத் தாக்கும் பிடிக்காது. ஏன்; சாதாரண தூறலுக்கே தரையில் சகதி வந்திடும். கூரையில் சவர்பாத் இயல்பாகவே உண்டாகி விடும்.

சின்னத்தம்பி தன்னுடைய சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை மனிதனை, பொடிஹாமியைக் கண்டு உலப்பனைவரை நடந்து கையுங்கால் வலிக்கச் சென்றதையும் மறந்து மனம்விட்டுப் பேசும் போதெல்லாம் தன்னையறியாமல் புளங்காகிதம் கொள்வான்.

பொடிஹாமிக்கு இல்லையென்று போனாலும் அறுபதுக்கு மேல் இருக்கலாம். முன்தலை மயிர்களின்றி சற்றே வழுக்கை அடைந்திருந்தாலும் ஒருநரையிர் கூடவில்லை. சின்னதாகக் கொண்டை கட்டி முடிந்திருப்பான். கமஞ் செய்து உரமேறிய உடம்பு. என்றுமே அவன் கௌபீனக் கட்டோடு தான் நிற்பான். கௌபீனமின்றி வேட்டியுடுத்த மனிதனாக அவனை என்றுமே பார்க்க முடியாது.

அன்றிரவு உறங்கும் போது பக்கத்தில் படுத்திருந்த ரணசிங்கா சீண்டினான்.

“உன்னட்டைக் கிடந்ததெண்டு அறிஞ்சு பொலிஸ் வந்து பார்த்த படியால் நீயும் கேஸீலை அகப்படத் தான் போறாய்”

“உதுகளுக் கொண்டும் நான் பயப்பிடேல்லை. உப்பிடி எத்தனை ஆயிரம் தொழிலாளியனை எல்லாம் இப்பிடியான சமூக அமைப்பு விழுங்கியிருக்கு.”

அதன்பின்னர் சின்னத்தம்பி வெகுநேரமாக உறக்கமின்றி மல்லாந்து கிடந்தான். ரணசிங்கா போட்ட குறட்டையொலி சின்னத்தம்பியின் அயர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்தியது. கொசுக்கள் காதுகளைத் துளை போட்டன. காதோடு கைகளை வைத்து அடைந்தாலும் கொசுவின் ரீங்காரம் நிற்பதாயில்லை.

முகட்டு ஒட்டின் ரகழியில் எலிக்குஞ்சு ஒன்று கொறித்துத் தின்று கொண்டிருந்த பொருளை விட்டுவிட்டு எகிறித்துள்ளிஓடி மறைந்தது. அதைத் தொடர்ந்து கர்சுர்சுர் எனச் சரசரத்த ஓசை வந்தது.

சின்னத்தம்பி தலையை நிமிர்த்திக் கைகளைப் பிடரிக்குத் தாங்கும் நிலைகுத்தாக வைத்துக் கொண்டு பார்த்தான். ஓடுகளைத் தாங்கி நின்ற மரத்தின் ஊடாக மஞ்சள் பாம்பொன்று எலியைக் கலைத்த வண்ணமாக அசைந்து சென்றது.

அத்தியாயம் பதினொன்று

உறுகுண குமாரி புகைவண்டியில் வழமைப் பிரகாரம் ஜனநெரிசல் இருந்தது. சிரமப்பட்டுப் பிடித்த கோணர் சீற்றில் ரணசிங்காவும் அவனுக்குப் பக்கத்திலே சின்னத்தம்பியும் கோந்து கொண்டு ஓட்டுண்டவர்கள் போலிருந்தார்கள். ரணசிங்காவின் தாயாருக்குக் கடுமையான சுகவீனம் எனத் தந்திவந்திருந்தது. சின்னத்தம்பியும் சேர்ந்து வெளிக்கிட்டதைத் தடுக்கவே முதலாளியார் எத்தனித்தார். ஆனால் வாய்க்கவில்லை.

வாயிலிலும் ஜன்னலிலும் தலையணையிலிருந்து பிதுங்கி வெளிப்படும் பஞ்சைப் போலப் பயணிகள் அடைபட்டிருந்தார்கள். ஆனால் முதல் வகுப்பு ஆசனங்கள் பலவும் காலியாகவே இருந்தன.

தற்செயலாகத் தலையைத் திருப்பியபோது; தேவராசாவின் தகப்பனார் வெறும் மேலோடும் வெள்ளைச் சால்வை வெள்ளை வேட்டியுடனும் வந்து நின்றார். உடனே அவரை அழைத்துத் தன்னிருக்கையில் இருத்தி விட்டுத் தான் எழுந்து ஜன்னலோடு சாய்ந்து நின்றான்.

“எங்கை துலையாலேயே இந்தப் பக்கம்?”

கின்னத்தம்பி கேட்டான்.

“கதிர்காமத்துக்கு நேத்திக்கடன். மவிஷியைக் கூட்டி யரக் காசு காணுது. தனிய வெளிக்கிட்டனான். உதாலை தேத்தண்ணி குடிக்கத் தன்னும் போகேலாது போலை கிடக்குது. எப்பிடித் தேவராசா பாடு?”

“சுகமாயிக்கிறான்”

“நீ எங்கை போறாய்.”

“மத்துகமத்திற்கு” என்று கூறி விட்டு ரணசிங்காவிற்கு, “மேயா தேவராசாகே தாத்தா” என அறிமுகம் செய்தான்.

“என்ன விஷியமாய்ப் போறியள்?”

“இவர் எங்களோடை கடையிலை நிற்கிறவர். தாயுக்குச் சுகமிலையெண்டு செய்தி வந்துது அதான் போறம்.”

“சிங்கள ஆளே.”

“ஓம்.”

“முகச்சாடையிலை தெரியுது.”

“தேவுக்கு எப்ப கலியாணம் செய்து வைக்கப் போறீங்கள்?”

“அதெல்லாம் காலநேரம் வந்தால் தானே. இரண்டு தங்கச்சிமாருக்கும் அவன் தானே சீதணந் தேடிக் குடுக்க வேணும். அவனைத் தான் நம்பியிருக்கிறம். ஒரு காலத்திலை முதலாளியாய் வருவான் தானே.”

“ஓமோம்”

கிண்டல் செய்தான் கின்னத்தம்பி.

“தறுதாலிப் பெடியன். அப்ப ஒழுங்காய்ப் படிச்சிருந்தால் இப்ப நாங்கள் எல்லாம் எவ்வளவு சுதியாய்க் கொழும் பிலை கண்டிலை வீடெடுத்துச் சீவிக்கலாம், உவனோடை படிச்ச

முன்வீட்டுப் பெடியன் இப்ப பெரிய டாக்குத்தர். படிப்பு ஏறாமல் தான் கடைக்கு வந்தவன்."

"கம்பனியிலே தேவராசாவுக்குப் பொருத்தமான நல்ல பொம்பிளை இருக்கிறாள். செய்து வைப்பமா?"

ரணசிங்கா, சின்னத்தம்பி ஆப்பில் அசுப்படும் வேடிக்கை கண்டு முறுவலித்தான்.

"பகிடிக்க கதை கதையாதை"

"இல்லை. உண்மான் சொல்றன். கொஞ்சம் முட்டுப் பட்டவை தான். சோனகக் குடும்பம். முந்தி மன்னூர்ப் பக்கத்திலே இருந்தவையாம்"

"சோனகரோ?"

"ஓம். எண்டாலும் நல்லாக்கள்"

"உனக்கென்ன விசரே. சோனகரோடை சம்பந்தம் பண்ண நாங்கள் என்ன வந்தான் வரத்துக் குடிகள் எண்டு நினைச்சியா?"

"இல்லைப் பாரூங்கோ. அவளின்ரை தமையன் பெடியன் கூட எங்கனோடான் கடையிலே நிற்கிறவன்"

"அதுக்கு எனக்கென்ன?"

"செய்து போடுறது நல்லது!"

"அளவுக்கு மிஞ்சின பகிடி விடாதை"

"இதென்ன பகிடி"

"உந்தப் பேய்க் கதை கதைச்சாய் எண்டால். பேந்து னானக்குப் பொத்திக் கொண்டு வரும். நீ தேவின்ரை தங்கைச்சி மாரிலே ஒருத்தியைக் கட்டுறதெண்டாச் சொல்லு நீ சொல்லுற பள்ளத்துக்கை தேவுவைத் தள்ளிறன்"

"எனக்கு வயது நாற்பதாகுது! இனியும் கலியாணம் எண்டால்? பேரப்பிள்ளை காணிற வயசிலே?"

“உனக்கு மட்டும் கட்டேலாது. எங்களுக்குத்தான் கட்ட வேணும். அப்பிடித் தானே உன்ரை நியாயம்?”

“ஏன் கோவிக் கிறியன்? இந்தக் காலத்திலே ஆர் சாதி சமயம் பார்க்கிறவை? தேவுக்குப் பொருத்தமாயிருக்குறு எண்டு நீங்கள் பார்த்துச் சரியாய் நினைச்சால் கட்டி வையுங்கோ இல்லாட்டி விட்டு விடுங்கோவன்.”

“மற்றவை ஆடுமாடு மாதிரி மனிசனிலே குலம் கோத்திரம் பாக்காமல் செய்யினம் எண்டதுக்காக வேண்டி நாங்களும் கிணத்துக்கை விழுகிறதே.”

“காலத்துக் கேத்ததாய்க் கொஞ்சம் மாறுறது நல்லம் தானே”

“உந்த விசர் அலம்பலை அங்கொடையிலே போய்ச் சொல்லு.”

“ஒரு காலத்திலே இந்த விசர் அலம்பல் தான் வேதமாய் வரும்”

“அந்தக் காலம் வரேக்கை நாங்கள் எல்லாம் எந்தெந்தப் பிறப்போ ஆர் கண்டது.”

“நானும் நீங்களும் இருக்க மாட்டம் எண்டாப்போலை வேறே மனிஷர் ஒருவரும் இருக்க மாட்டினமே. அவைய னுக்கு வாழ்க்கை இருக்க மாட்டுதே”

தேவராசாவின் தந்தையாருக்கு சிந்தனை இலயிப்பு ஏற்படவில்லை. மாறாக, மடியை அவிழ்த்து வெற்றிலைபர்க்கு கண்ணாம்போடு பேரட்டு மொன்று கொண்டார். கதிர்காம நேத்திக்கடனாகச் சேமித்து வைத்திருந்த வெள்ளி ஒருருபாய் நாணய முடிப்பு அவர் மடியினிருந்தது. வேறுசில பச்சைத் தாள்களும் ரெயில் ரிக்கற்றும் இருந்தது.

“என்ரை வீட்டை நீ வந்தனீ எல்லே”

“ஓ!”

மறுபடியும் நறுக்குப் புகையிலைத் துண்டை வாயிலே போட்டுக் குதப்பினார். வாய் சிவந்தது. அவரால் பேசமுடியாத அளவிற்கு வாய் முற்றிலும் எச்சில்.

சின்னத்தம்பியின் நினைவலைகளில் தேவராசாவின் வீடு வந்தது.

சுற்றார இலந்தை முள்ளுவேலி. ஒருபக்கச் சுவர் கிடையாது வீழ்ந்ததிலே அமைந்த செம்மண் திட்டியிலே புல்லுமேடையாய் முனைந்திருந்தது நாளிலே கோர்வையாக்கப்பட்ட பனங்கிளங்குகள் முற்றத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. கூரையிலே காயப்போட்டிருந்த கழகம்பானை பொரித்த ரூலாக மாறியிருந்தது. தரையடங்கிலும் வெங்காயக் கூடைகள் பாதி பின்னியும் பாதி பின்னாலும் சிதறுண்டு கிடந்தன. மரப்பலகை பொருத்தப்பட்ட ஒரு நீளக்கட்டில் திண்ணையில் இருந்தது. தட்டியில் கட்டியிருந்த தென்னவோலைகள் காய்ந்து கருகி விட்டிருந்தன.

ஹவுஸ் கோட்டோடு எட்டிப் பார்த்த தேவராசாவின் தங்கைக்காரி சின்னத்தம்பியைக் கண்டதும் தாயாருக்கு அறிவிக்க அடுப்படிக்குள் ஓடினாள். சாயம் போய் வெளிநிவிட்ட சேலைக்கேற்ற நிறமான தேவராசாவின் தாயார் வெளியே வந்து தடுக்குப் பாயை விரித்து உட்கார வைத்தாள். தேவராசாவின் தங்கை மூக்குப் பேணி முட்டி வழிய ஊற்றித் தந்த வெறுந் தேநீரை முடறுவிம்மக் குடித்ததை அவன் மறக்கவில்லை. குசலம் விசாரித்த பின்னால் தேவராசாவின் தாயார் கேட்டாள்;

“தம்பிக்கு ரோட்டிலை இருக்கிற சிங்கப்பூர்ப் பென்சன் காரன் தம்பி முத்துவைப் பழக்கமே”

“அவளவாயில்லை. என்ன விஷேஷம்”

சின்னத்தம்பி கேட்டான்.

“என்றை தாலி அடைவு”

குரலைத் தாழ்த்திச் சொன்னான்.

“தரமாட்டாராமோ அல்லது விலைப்பட்டும் போச்சாமோ”

“ஈ. அப்பிடி யெண்டுமில்லை தேவு அனுப்பிற் காசிலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கட்டிக் கொண்டு வந்தநாங்க தான் தம்பி. அவருக்கு இத்தறியிலை எண்ணூற்றி நாப்பது ரூபாய் குடுத்தாச்சு. ஒருவரியத்துக்கு முந்திப் பொயிலைத் தோட்ட வேலை செய்யேக்கை ஒரு சதமுமில்லாமை தானிக் கொடியை அடைவு வைச்சம் இப்ப வட்டியும் முதலுமாய் ஆயிரத்தி நானூறுக்கு மேலை வளந்திட்டிது. உன்னாலை ஏலுமேண்டா அவரிட்டைச் சொல்லி வட்டியைத் தெண்டிச்சு விடச்சொல்றியா”

“அவர் பெரிய கசவாரம் எண்டு தான் ஊர் எல்லாம் பேச்சு”

“ஓம் மோனை இந்த மனிசன் தெரிஞ்சு கொண்டு பாம்புப் புத்துக்கை கணவிட்டுட்டுது. என்ன செய்ய”

“ஏன் உவ்வளவு தொகையிலை அடைவு வைச்சனியள்?”

“பொயிலைத் தோட்டம் செய்யிறதெண்டா சும்மா வேசான வேலையே ஐஞ்சாறு வண்டில்லை முதல்லை குழை பறிப்பிக்கவே இருநூறு வேணும். தோட்டங் கொத்திக் குழை பறிப்பிச்சுச் சாறக் கூலி பொங்கை வரும். பொயிலை நட்டுவிட்டால் ஒண்ட விட்ட ஒரு நாளுக்கு எண்டாலும் மிசின் பிடிப்பிச்சு இறைக்க வேணும். ஒருக்கா இறைச் சவுடனை மிசின் வைச்சிருக்கிறவன் கொண்டா ஐஞ்சு ரூபாய் எண்டு ஒத்தைக் காலை நிற்பான். இந்தக் காலத்திலை ஒருதரும் துலா மிதிக்கிறேல்லை. என்றை அப்பு தோட்டம் செய்யேக்கை எல்லாம் துலாவாலை தான் இறைச்சவை. அப்பத்தை விளைச்சல் இப்ப ஏது?”

சின்னத்தம்பிக்கு தலைமைத் தோழர் எழுதிய 'சிராமப் பகுதிகளில் வாக்கங்களை வகுத்தல் எப்படி' என்றகையேடு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

தேவராசாவின் தாயார் தொடர்ந்து மொழிந்தாள்.

"அழுக்கணவன் படாமை மருந்தடிப்பிக்கவே நளவர் நாள்சூனி பத்துக் கேக்கினம். பொயிலை வெட்டத் தீவார் அதுக்கு மேலாலை கேக்கினம். பொயிலை வெட்டி உணர்த்திறதெண்டால் உயிர் போய் வரும். நானும் பெட்டையள் ரண்டும் மனிசனும் நிண்டு வேலை செய்தாலும் வாற நளவர் சளை பிடுங்காமைப் போக மாட்டினம். பொயிலை விக்கும் வரை காத்துக் குடிச்சுக்கொண்டே இருக்கிறது. நாலுபேரும் சோறு தின்ற காசே பொங்கை வரும். சங்கக்கடையிலையும் இருநூறுக்குக் கிட்ட கடன். பொயிலைத் தீர்ப்போடை வைச்ச அடைவுகளை எடுத்து கடனுமும் அடைக்கத் தான் சரி. ஒருசதமும் மிஞ்சாது."

"இதென்ன சாமான்?"

"வெங்காயக் கூடையள்"

"என்னத்துக்கு?"

"சங்கத்திலை குடுக்கிறதுக்குத் தான் பின்றது. ஒரு கூடைக்கு ஆறுசதம் தருவினம். இதுகள் இரண்டும் இப்படிக்கூடை உழைக்கிறதாலையும் நெசவு அடிக்கிறதாலையும் தான் சீவியம் ஒருமாதிரியாகக் கொண்டிழுக்கக் கூடியதாய் இருக்குது. இதுவும் இல்லாட்டி பேந்து பேசத் தேள்வையிலலை."

"எங்கை பொன்னுத்துரை அண்ணரைக் காணன்"

"அவர் தோட்ட வேலை ஒழிஞ்சு சுயமா நிக்கிற நேரத்திலை என்றை அண்ணற்றை மோன் போட்டிருக்கிற கடையிலை நிக்கிறவர்."

"எது கூடை"

“உந்த முச்சந்தியிலே இருக்கிற கடை தான்.”

“தேத்தண்ணீர் கடையே”

“ஓ! அதைக் கொண்டு தான் அதுகளும் சீவியத்தை நடத்துதுகள். நல்ல கவுண்டென்ந்து உத்தியோகமாய் அந்தப் பெடியன் பாத்துக் கொண்டிருந்து தெண்டா இத்தறியிலே என்றை மோனைச் செய்து இருப்பன். நல்ல முனைசாவி ஆள். இந்தக் காலத்திலே மூளையைப் பாத்தே வேலையைக் குடுக்கிறான். எல்லாம் களவுகள் தான். என்றை அப்பு விசுவரை இந்த உலகத்திலே தெரியாத சனம் அந்தக் காலத்திலே இல்லை. முதல் முதலாய் வெள்ளைக்காரனுக்கு அடுத்தபடியாய் குதிரைவண்டில் வைச்சோட்டிய மனிசன் அவர் ஓரான் மட்டும் தான். இவற்றை அப்புவும் இலே சுப்பட்ட ஆள் இல்லை. அந்நகரால வெள்ளைக்காரன் மிசிட்டரியிலே இருந்தவர். ரேட்டிலே சப்பாத்துச் சத்தம் கேட்டுதெண்டவுடனே ஒரு ஏறும்பு தன்னும் அசையாது நாங்கள் தான் எல்லாத்தையும் வித்துத் துலைச்சுப் போட்டம்.”

புழக்கொடியல் கூடக் கட்டித் தந்தான்.

நினைவுகளைக் குலைக்க வைத்தது வனப்பரோபைலாப் பாட்டு. நிற்கலோ நடக்கலோ இருக்கலோ முடியாத நிலை மையினும் குழியடைந்த அந்த இராணுவவீரக் குழுவிடகு வாய் சும்மா இருப்பதற்கு வாய்ப்பு பூட்டில்லை.

“வாய்ப்பூட்டு ஒண்டு வித்தால் வாங்கியேந்து உந்தக் கடுகாலிகளுக்குப் பூட்டலாம்.”

பொன்னுத்தரையர் சொன்னார்.

“தேவராசுவடை விஷியத்திலே நீங்கள் வீட்டிலேபேசிப் பறைஞ்சு முடிவுக்கு வாருங்கோ அவனுக்குக் காயுதம் எழுதுங்கோவன்.”

சின்னத்தம்பி அனாதகம் ஸ்ரேசனில் இறங்கிய போது சொன்னான்.

“எனக்கெண்டா யோசிக்கிறதற்கு ஒண்டும்லை. நீ சொன்னதெண்டு மனுஷிட்டை கேட்டுப் பாக்கிறன்”

பொன்னுத்துரையரின் பதிலோடு உறுகுண குமாரியும் புறப்பட்டது.

மத்துசம பஸ்ஸிலே சனமில்லை. ஆனால் நைவருடைய வரவுக்காக அரைமணி நேரம் பயணிகள் காத்திருந்தபடி புழுங்கியவிந்தனர். கொண்டக்டர் டிக்கற் தந்து விட்டு இறங்கிப் போட்டான்.

“என்ன கடும் யோசனை”

ரணசிங்கா சின்னத்தம்பியின் றிஷ்டையைக் கலைத்த படி கேட்டான்.

“தேவராசா விஷயமாய்த் தான்”

சின்னத்தம்பி சொன்னான்.

பத்திரிகை விற்கும் பையனிடமிருந்து ரணசிங்கா அத்த ஒன்றை வாங்கிப் படித்து அலுப்படைந்தவன்: கருட்டி வைத்தான்.

“தகப்பனார் சொன்னது மாதிரி நீயே அவன்றை தங்கச்சி ஒருத்தியைக் கட்டினால் என்ன.”

“கலியாணம் எண்டால் பண்டக்காய் வியாபரம் எண்டு நீயும் நினைக்கிறியா?”

சின்னத்தம்பியின் பதில் கேட்டு ரணசிங்கா சிரித்துக் கொண்டான்.

“சேத்துக்குள்ளை கால் வைச்சால் தான் சேறு எண்டது தெரியவரும். அனுபவங்களை உன்னுடைய ஒதுக்க முடியாது நான் உன்றை இடத்திலே இருந்தன் எண்டா நிச்சியமாய் தேவராசாவின்றை தங்கைக்காரியைக் கட்டச் சம்மதிப்பன்”

“நீ கட்டுறியா?”

“ஓம் ஆனால் நான் சிங்களவன். உவையன் உதுக்குச் சம்மதியாயினம்”

“எங்களைப் போலே ஓட்டாண்டியனுக்குக் கலியாணம் வெறும் கனவு தான். கடை வேலைகாரன் எண்டா நாலு சவருக்கிள்ளையும் சமாதியாயிட்ட உருவம் தான்”

மத்துகம பஸ்ஸராண்டில் இறங்கினார்கள்.

கடைவீதியிலிருந்து வெகுதூரம் நடந்தார்கள்.

ஒதுக்குப்புறமாக நான்கு சேரிக் குடிசைகள், ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் அமைந்திருந்தது. அந்தக் கடைசிக் குடிசை ரணசிங்காவினுடைய வீடு.

அங்கே தோரணத்தை வாயிலில் வளைத்துக் கட்டியிருந்தார்கள். ரணசிங்காவின் நெஞ்சு வெடித்துத் தூளாகி விடும் போலிருந்தது. ஏனெனில் அது அவமங்களைப் பெரஹாவின் அறிகுறி.

ரணசிங்கா வீட்டினுள் ஓடினான்.

அங்கே அவனது தாயார் நித்தியமான நித்திரையிக் ஆழ்ந்து விட்டிருந்தாள்.

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

சின்னத்தம்பி ரணசிங்காவின் வீட்டிலிருந்து அதிகாலை நான்கு மணிக்கே புறப்பட்டுக் கொழும்பு வந்து ஒன்பதரை உடறட்ட மெனிக்காவில் ஏறியிருந்தான். ரணசிங்கா கூடி வரவில்லை. அவன் திரும்பவும் கடைக்கு வருவானா என்பதும் சின்னத்தம்பிக்கு சந்தேகமாகவே இருந்தது. அவனுடைய தாயாரின் இழப்பு அவனை நடைப்பிணம் போலாக்கிற்று. அரிய நண்பனைப் பிரிந்தமை சின்னத்தம்பிக்கு என்னமோ போலிருந்தது.

கம்பளை வரை அசந்து தூங்கி விட்டான். காலை, மத்தியானப் பட்டினி வேறு. அகோரமான வெயிலின் ரயில் பிரயாணத்தினால் கண்கள் நன்றாகச் சிவந்து போயின. மேலடங்கிலும் ஜலம் ஜலமாய் வேர்த்துக் கொட்டியது. தார் ரோட்டு அனல் தார்க் குழம்புகள் சின்னத்தம்பியின் வெற்றுக் கால்களோடு ஒட்டிக் கொண்டிட கடையை நோக்கி நடந்தான்.

பிக்பிக்வேன்ற வியர்வையின் துர்நெடி அவனிலிருந்து பிறந்தது. கலைந்து போன கிராப்பு, ரயில் அழுக்குப் படிந்த ஷேட்டி, அவனுடைய தலை சுற்றி விழாக் குறையாக அவன் கடையினுள்ளே நுழைந்தவுடன் --

“உவர் தான் ஆள்”

முதலாளியாரின் சுட்டு விரல் அவனைச் சுட்டெரித்தது.

“ஏறு ஜீப்பிலே”

இன்ஸ்பெக்டர், பொலிஸார், ஜீப்வண்டி நின்றதை அதன் பின்னர்தான் சின்னத்தம்பியால் உணர முடிந்தது ஒரு மிடறு தண்ணீர் தன்னும் குடிக்க வாய்ப்பில்லை.

“என்னத்துக்கு முதலாளி”

பரிதாபத்தோடு கேட்டான்.

“அதைப்போய் ஸ்ரேசனிலே கேளன்”

ஈவிரக்கமற்ற மனிதப் பிறவியின் குரலாக அவனுக்குப் பட்டது.

“நான் சரியாய் களைச்சுப் போய் வாறன்”

சின்னத்தம்பி தன்னுடைய நிலைபரத்தை உணர்த்தவே விரும்பினான்.

“ஸ்ரேசனிலே நல்ல பஞ்சுமெத்தையில பாறுஞ் சோறும் இண்டு போட்டுப் படுக்கலாம்; போ”

மயில்வாகனம் சொன்னான்.

“ம்...ம்... ஏறு ஜீப்பிலே”

இன்ஸ்பெக்டர் மறுபடியும் தொண்தொணத்தான்.

“ஏன் எண்டு சொன்னாத் தான் ஏறுவன்”

“உதுக்கும் உவன்ரை வாய்க்குமாய் நல்ல வெளுவை போடுங்கோ இன்ஸ்பெக்டர்”

முதலாளியார் உபதேசிக்கலானார்.

சின்னத்தம்பியின் உதடுகள் உலர்ந்து போய் வெள்கீயாயாகப் பொருக்கு வெடித்திருந்தது.

“ஏறியோ இல்லையோ”

இன்ஸ்பெக்டர் அவனோடு மோதித் தள்ளிக் கொண்டு வந்து பலாத்காரமாக ஜீப்பில் ஏற்றுவித்தான். தெருவிலும் அண்டைக் கடைகளிலிருந்தும் பலரும் வேடிக்கை பார்த்தனர். இப்பாவின் உள்ளத்தில் முதல் முறையாக சின்னத்தம்பி மீதான பாசம் பிறந்தது. தேவராசாவும் மிகுந்த அனுதாபத்தோடு சின்னத்தம்பியைப் பார்த்தான். மறுமுனையில்; முதலாளியாரும் மயில்வாகனமும் ஏதோ மிகப் பொறுப்பான கடமையைச் செய்து முடித்து விட்டதைப் போன்ற பெருமிதம் எய்தினர்.

ஜனீமா ஜுவலரியில் நின்று ஜமால்மீன் நெஞ்சம் நெருப்பாய்த் தீ கக்கும் உணர்வுடன் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

ஜீப் பறந்தது.

நூதனசாலை மிருகத்தை அடைத்துக் கொண்டு போவதைப் போல் வேடிக்கை பார்த்தவர்கள் அம்மிருகத்தை பாரவையிடத் துடிக்கும் பெருந் துடிப்புடன் ஜீப் பைத் தொடர்ந்து ஸ்ரேசன் வரையிலும் ஓடினார்கள். ஜீப்பிலிருந்து சின்னத்தம்பியை இறக்கிக் கொண்டு சென்றார்கள். ஜின்னலின் ஊடாக நடப்பதை பார்ப்பதற்கு ஜனத்திரள் மொய்த்துக் கொண்டது. ஒரு போலீஸ்காரன் வந்து மொய்த்துக் கொண்டிருந்த ஜனங்களைக் கோல் கொண்டு கலைத்தான். சிறியவர்கள் எல்லோரும் சிரித்துக்கொண்டே ஓடி மறைந்தார்கள். அந்தப் போலீஸ்காரன் ஜின்னல் கதவுகளை அடித்து மூடினான்.

நான்கு போலீஸ்காரர்கள் தங்களுடைய தொப்பியையும் மேலே போட்டிருந்த நீட்டுச் சட்டையையும் கழற்றினார்கள். பெனியன் அவர்களது மதர்மதர்த்திருந்த உடற்கட்டின் கோளங்களைக் காட்டிற்று.

மதயில் இன்ஸ்பெக்டர் சின்னத்தம்பியைப் பார்த்துச் சிங்களத்திலேயே கேட்டான்:

“நீ கிறிஸ் வைச்சிருந்தாய் தானே”

வஞ்சகத்தை வஞ்சகத்தாலே அறுக்கும் நுணுக்கம் தெரிந்த சின்னத்தம்பி உறுதியோடு சொன்னான்:

“இல்லை”

“ஏன் பொய் சொல்லுகிறாய். உன்னை கடைக்குள்ளை கிறிஸ் வைச்சிருந்தனி என்று றிப்போட் வந்து ரண்டு கிழமைக்குள்ளை மல்லவராச்சி கிறிஸ்து குத்தப் பட்டிருக்கிறார். அது உனக்குத் தெரியுமா. கேள்விப்பட்டிருக்கிறியா”

“கேள்விப்பட்டன்”

“பேந்து ஏன் தொந்தரவு செய்கிறாய். உண்மையை ஒத்துக் கொண்டாய் என்றால் நிச்சயமாய் நான் உன்னை வழக்கிலே போடாமல் செய்வன். இல்லாட்டித் தான் தொந்தரவு”

“ஆக உலகத்திலே ஒரு கிறிஸ் தானே இருக்கு. நான் வைச்சிருக்க, மல்லவராச்சியைக் கொலை செய்யவும்.”

“அப்ப நீ வைச்சிருந்தியா”

“இல்லை. இல்லை. இல்லை.”

“ஆரைக் கொலையாளியாய் இப்ப பிடிச்சிருக்கிறம் என்று உனக்குத் தெரியுமே”

“தெரியாது. நான் மத்துகமத்திலே இருந்து இப்பதான் வாரன்.”

“உலப்பனையிலே இருக்கிற பொடிஹாமி எண்டவனைத் தான்”

சின்னத்தம்பி பிரமிப்புற்றான். அவனது நயனங்களிலே, பிடிபட்டு விட்டாரா என்ற ஐயம் நெளிந்திருந்தது. அவனது முகமாறுதலை இன்ஸ்பெக்டர் நன்றாக அவதானித்துக் கொண்டான்.

“அதுக்கு எனக்கென்ன”

சின்னத்தம்பி தன் மனச்சலனத்தை மூடி மறைத்தான்.

“உன்ரை உயிர்ச் சினேகிதனும். மயில்வாகனம் ரிப்போர்ட் தந்திருக்கிறான். நீயும் இந்தக் கொலைக்கு உடந்தை தான்.”

இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னான்.

“பொய் ரிப்போட். எனக்குத் தெரியாது”

சின்னத்தம்பி பதில் கொடுத்தான்.

“நீ தான் கிறிஸ்தை ஒழிச்சு வைச்சு பொடிகாமியிட்டைக் கொடுத்திருக்கிறாய். அல்லாவிட்டால் வேறையாரோ உன்ரை தோழர்மாரிட்டைக் குடுத்து ஒழிச்சு ஒழிச்சுக் கடைசியாய்ப் பொடிகாமியிட்டைப் போயிருக்கும். உலப்பனையிலே முப்பது நாப்பது பேர் இதிலே உடந்தையாம். இங்கை உன்னைப் போல ஏழெட்டுப் பேர் உடந்தையாம். பொலீஸ் நிச்சியமாய் எல்லாரையும் கண்டு பிடிக்கும்.”

இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னான்.

“கள்ளன் யார் என்று தெரியாத பொலீஸினரை கண்டு பிடிப்புக்கள் எப்படியானது என்று எனக்குத் தெரியும், ஊருக்கும் தெரியும்.”

சின்னத்தம்பி கேந்தி மூட்டினான்.

“ரைற். செவின் எயிற் நைன்! வட பலண்ட கோ”

இன்ஸ்பெக்டர் கட்டளையிட்டான்.

மல்லன் மாதிரியிருந்த ஒருவன் எழும்பினான். யானைக் காதும், மூக்கும், பற்கள் பார்ப்பதற்கு அசிங்கமாக இருந்தன. ஆனாலும் அவனோர் பொலீஸ் வீரன். சின்னத்தம்பி அவனைவிட மூன்றில் ஒரு பங்கு சிறியவன்.

திடுதிப்பெண்ச சின்னத்தம்பியினுடைய தலையைக்குவிய வைத்து முதுகில் ஒங்கக் குத்தினான்.

சின்னத்தம்பியால் நிமிரவே முடியவில்லை. அவனது இதயத்தை வெகுவாகத் தாக்கியது குத்து. அவன் நிமிரும் முன்னரே இன்ஸ்பெக்டரின் கண்ணாடைச் சிக்கினலைப் பெற்று விட்ட மற்ற மூன்று பெனியன் பொலிஸாரும் எழுந்து விட்டனர். தொடைக் காலைக் குடுத்து ஒருவன் சின்னத்தம்பியை நிமிரச் செய்தான்.

“பற புத்தா; கியண்டகோ”

வேறொருவன் புரக்கையால் விலா எலும்பிலே குத்தினான் எனும்பு ஓடிந்து விடும் போலிருந்தது. அடிபட்ட இடத்திலேயே நான்காமவனும் கை முட்டியால் இடித்தான்.

சின்னத்தம்பி உதைப்பந்து ஆகினான்.

நான்கு மூலைகளிலும் நான்கு பொலிஸாரிகள். நவீன சூரபன்மர்கள். சின்னத்தம்பி ஒருவனிடம் அடி வாங்கி அயர்ந்து சோர்ந்து தள்ளாடித் தப்பிவர இரண்டாமவன் குத்தத் தொடங்குவான்; அவனுக்கும் கைவலித்து ஓயும் போது மூன்றாமவன் உதைப்பான். இப்படியே பம்பரமாய் நைந்தது சின்னத்தம்பியின் சின்ன உடம்பு.

இடப்புறக் கண்ணடியிலே ஒருவன் குத்தியகுத்து சின்னத்தம்பியின் மனக் கட்டுப்பாடுகளை யெல்லாம் மீற வைத்தது. தேக்கி வைத்த சொல்லவெண்ணு ஆத்திரத்தோடு குத்திய வளைப் பிடித்து கை முட்டியால் நையப்புடைக்கும் நோக்கோடு வாயிலே இடித்தான்.

அந்தப் பொலிசின் பற்கள் இரண்டு உடைந்தன. அவன் வாயிலிருந்து இரத்தம் சிந்தியது. அந்தப் பொலிசை இம்சைப் படுத்தியது கண்ட மற்ற மூவரும் குண்டுத் தடியை எடுத்து சின்னத்தம்பியின் தலையில் ஒங்கி அடித்தார்கள்.

சின்னத்தம்பி அப்படியே பிடரி பட மயங்கி வீழ்ந்தான்.

பற்கள் உடைய அடிவாங்கிய பெலிசு தன் ஆத்திரத்தைத் தீர்ப்பதற்காக பூட்ஸ் கால்களோடு சின்னத்தம்பியின் மார்பில் ஏறி மிதித்தான்.

சின்னத்தம்பியின் சுயநினைவு முற்றாக இற்றுப் போய் விட்டது.

இன்ஸ்பெக்டர் மூலையிருந்த பெரிய வெள்ளை ஜாடியிருந்து நீரைக் கொணர்ந்து சின்னத்தம்பியின் முகத்தில் வீசினான்.

“பற புத்தா கியண்டகோ”

“தேசிகமினிஹா கியண்ட பரிதா.”

“கெரியில சொல்லுடா, சொள்ளு கள்ளதோணி.”

கிறில் விழுந்த கிராமஃபோன் இசைத்தட்டுகள் மீண்டும் ஒவிக்குமாற் போல் பொலிலாரின் குரல்கள் கேட்டு சின்னத்தம்பி அருண்டான்.

“இன்னும் அடி வேண்டுமா. இல்லாட்டி உண்மையைச் சொல்றியா. கிறில் வைச்சிருந்தாய் தானே”

இன்ஸ்பெக்டர் நேரமுணர்ந்து கேட்கும் உத்தியோடு கேட்டான்.

“தங்மட்ட ஹொந்தட்ட பெண்ணே”

சின்னத்தம்பி சொல்லிக் கொண்டே கையை ஊன்றி

“மொக்கத பெயின்னே”

இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டான்.

“பொலியெறம் ஒக்கோம பிரதிகாமி தமாய்”

பதில் கேட்ட பொலிலார் பாய்ந்து வந்து அவனை மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்கினார்கள் அவனுடைய ஆண் உறுப்பிலே இன்ஸ்பெக்டரின் பூட்ஸ் பட்டது. ஆண் உறுப்பிலிருந்து இரத்தம் வழிந்தது. சின்னத்தம்பியால் வலி பொறுக்கமுடியவில்லை. அகோரமாயிருந்தது.

கோபாவேசத்தோடு எழுந்து இன்ஸ்பெக்டரையே அடிகளப் போனான். அதற்கிடையில் மற்றப் பொலிலார் அவனை

மடக்கி கைகளைப் பின்புறமாகக்கட்டி நெஞ்சுச் சேட்டைக் கிழித்து விட்டார்கள். ஒருவன் தன்னுடைய தலையாலேயே அவன் மார்பை மோதினான்.

சின்னத்தம்பி இரண்டாவது தடவையாக மூர்ச்சையாகியான்.

அவனுடைய வாயிலிருந்தும் இப்போது இரத்தம் கொட்டியது. நாசியிலே மூக்குச்சளி நுரைத்தது.

விபரீதமான போக்கைக் கண்டவுடன் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு லைநடுக்கம் ஏற்படலாயிற்று. ஜன்னல்களையும் வாசற் கதவுகளையும் இழுத்து மூடிவிட்டு லொக் அப் நொம்பர் ஒன்றிலே நடக்கும் இச்சம்பவத்தை யாரும் பார்த்திருக்க மாட்டார்களே. ஆனாலும் தான் மிகக் கேவலமாக கவட்டுக்குள்ளே பூட்ஸுகளை விட்டு ஆண்குறியில் தாக்கியதும் ஆண்குறியிலிருந்து இரத்தம் வழிந்ததையும் இந்தப் பொலிஸ் காண்ஸ்டொபிள்கள் பார்த்தார்கள். அவர்கள் யாதாவது செய்து தன்னுடைய உத்தியோகத்திற்கு உலை வைப்பார்களோ என்றும் எண்ணினான்.

ஒருவாறு நிதானமாகி டயலைச் சுழற்றி அம்புலன்சை வரவழைத்தான். மற்றப் பொலிசாருக்கும் இலேசான நடுக்கம் ஏற்பட்டது. சின்னத்தம்பியின் நிலைமையைப் பார்க்கப் பார்க்க அவர்களின் நடுக்கமும் கூடி வந்தது.

அம்புலன்சிலிருந்த ஊழியர்கள் கன்வஸ் கட்டிலில் சின்னத்தம்பியை ஏற்றினார்கள்.

தெருவெங்கும் ஜனம் குவியத்தொடங்கியது. சின்னத்தம்பியைக் காவிவரக் கண்ட ஒரு திழவி பொலிசைத் திட்டிக் கதறினான்.

மரியாவத்தை ஆசுப்பத்திரியில் சின்னத்தம்பியைச் சேர்ப்பித்த போது டொக்டர் இன்ஸ்பெக்டரைக் கேட்டார்.

"இவ்வளவு படுகேவலமாய் ஏன் அடித்தீர்கள்"

"உண்மையை வரவழைக்கத் தான்"

“யு ஆர் ரியலி ருத்லெஸ் பீங்ஸ்”

“இற் இஸ் அவர் டியூட்டி”

சின்னத்தம்பிக்கு உணர்வு தட்டவே மூன்று நாட்களாயின. டெக்ஸ்ரோஸ் நீராகாரம் குழாய் மூலமாக ஏற்றப்பட்டது. மிஸ்ஸி ஒரு நாளைக்கு ஆறு தடவைகள் ஊசி போட்டு விட்டிருந்தாள். அவனுடைய படுக்கையின் பக்கத்தில் பொலிஸ் வாறன்ட் கார்ட் தொங்கியது. உடல் வெப்ப நிலைமை படிப்படியாகக் குறைந்து குறைந்து கொண்டே வந்திருந்ததை மிஸ்ஸி கீறிய வரைகோட்டுப் படம் காட்டித் தந்தது.

முதலாளியார் சின்னத்தம்பியைப் பிணையிலே விடுவித்திருந்தார்.

அன்று மாலை இப்பாவின் வாப்பாவும் உம்மாவும் பாத்திமாவும் சின்னத்தம்பியைப் பார்த்துப் போக வந்திருந்தார்கள். பாத்திமாவின் கரத்திலிருந்த பிளாஸ்டிக் கூடையிலே வற்றலான பியர்சும் பட்டர் ஃபுரூட்டுகளும் நிறைந்திருந்தன.

பாத்திமா வர்ண பிஜாமா உடுத்தியிருந்தாள். விதவையவள் என்பதற்கு ஒருவித அடையாளமும் அவளிடம் இல்லை. நவநாகரீக நங்கைத் தலைவி நானே என்கின்ற கோதாவில் இருந்தது அவளது நெஞ்சு நிமிர்வு. ரைற் பிரேஸியர் போட்டு இருந்தாள். குதியுயர்வான வெள்ளை வெளேரென்ற காலாணிகள் இவளுக்கு எப்படிக்கிடைத்தன என்பதைக் கால்களை நோட்டமிட்ட சின்னத்தம்பியோசித்தான். வாடகையா ஓரிஜினலா?

தலைவாரி இரட்டைப் பின்னலிட்டதில் அவளது வயது கூடக் குறைந்து விட்டதோ?

“தம்பிக்கு இப்ப எப்படியிருக்கு.”

“நல்லம்”

சின்னத்தம்பி சொன்னான்.

இக்பால், ஜமால்டன், தேவராசா எல்லோரும் ஏற்கனவே அவனை வந்து பார்த்து விட்டுப் போய் விட்டார்கள். அப்போது அவனுக்கு சுய நினைப்பு இருந்ததில்லை.

“நீ ஏன் மவனே உந்த வம்பு தும்புக்கெல்லாம் போய் பளாயாகிறே. சொம்மா இருந்தாத் தான் எல்லாருக்கும் நல்லவனாவாய்.”

பாத்திமாவின் உம்மா சொன்னதைத் தொடர்ந்து வாப்பாவே தொடர்ந்தார்.

“ஆமா தம்பி ஊரு விஷயங்களைப் பத்தி நாமள் கவலைப் பட்டாக்கா ஒண்ணும் நடக்காது. நாமள் தான் கஷ்டப்படுவம். இனியாவது நீ மிச்சம் கவனமாயிருக்கணும் இல்லாட்டி உன்னோட உயிரைக் கூட கொண்டு போயிடுவாங்க”

சின்னத்தம்பி முகட்டை வெறித்துப் பார்த்தான். பாத்திமாவின் வாயிலிருந்து எதுவும் வராத போதும் பேசத் துடித்த அவளது உதடுகளை சின்னத்தம்பியால் உணரவே முடிந்தது.

குறைச் சுருட்டைத் தூர எறிந்து காறித் துப்பி விட்டு அவனுடைய முதலாளியார் அவனது கட்டிலண்டை வந்தார். கழுத்தோரம் அவருக்கு மிக வியர்த்துக் கொட்டியதால் கைக் குட்டையினால் அவர் ஒற்றும் போது அவரது கழுத்திலிருந்து எட்டுவடச் சங்கிலி தங்கத்தரிசனம் தந்தது. அவருடைய வாயில் வெற்றிலைச் சிசப்பு.

“ஏ மவனே! தம்பிக்குக் கொஞ்சம் அரோட் மாவில கரைச்சிக் கொடேன்”

பாத்திமாவுக்குக் கட்டளையிட்டாள் உம்மா. அதன் படியே அவளும் லீப்பிளாஸ்க் போத்தலை எடுத்துக் கரைத்தாள். அந்தச் சின்னஞ்சிறிய மேசையில் அவனுடைய மருந்துகள் எல்லாமே வைக்கப்பட்டிருந்தன.

“இஞ்சை பாருங்கோவன். உவன் கிறிஸ் வைச்சிருந்த வன் தான் எண்டு உண்மையைச் சொல்லியிருந்தா இப்புடிப் பொலிசிட்டை அடியும் உதையும் வாங்கியிருப்பானே! இது இலேசான விஷயமில்லை. நான் இப்ப ஆயிரம் ரூபாய்ப் பிணையிலை எல்லே ஆளை விடுவித்திருக்கிறன்”

முதலாளியார் சொன்னார்.

“ஆயிரமா?”

இக்பாலின் வாப்பா பிரமித்தார்.

“வேறையென்ன? சும்மா தேள்வையில்லாத விழல் அலுவல்களிலை எல்லாம் உவைக்கு என்ன வேலை. உப்பிடித்தான் முந்திக் கடையிலை நிண்ட இம்மானுவேல் ரோட்டிலை சிவப்புப் பெயிண்டாலை சிங்களத்திலை பொலிஸ் — ராணுவ அட்டோழியம் ஒழியட்டும் எண்டு எழுதினதுக்குப் பிடிச்ச ஆயிரம் ரூபாய் பிணையிலை விடுவிச்சான். பாவங்கள், என்னை நம்பி வந்து பிழைக்குதுகள், எண்டு பாத்தால் இதுகள் எங்களின்ரை தலையைக் கூடக் கொண்டு போறன் எண்டு நிக்ந்துகள்”

முதலாளியார் சொன்னார்.

“தொரை சொல்றது நியாயம் தான்.

இக்பாலின் வாப்பா தஞ்சாவூர்ப் பொம்மை போலத்தலையாட்டினார். சேட்டுப் போட்டு அதன் மேல் சாம்பல் வர்ணக் கோட்டுப் போட்டிருந்தார். அரையில் நீலநிற பிளேன் சரம் கட்டியிருந்தார். சுமாரான கிருதா மீசையை வளர்த்திருந்தார்.

“சின்னப் பிள்ளையளாய் இருந்தால் அடிச்சக் கிடிச்சு எண்டாலும் ஒருமாதிரித் திருத்தலாம். இது எங்கடை கொத்த வயசு. அடிக்கக்கு முந்தித் திருப்பியடிக்கிற காலம். ஒத்து வர்றவனாய் இருந்தா இந்தளவுக்கு உவனை ஒரு கடை

முதலாளியாக்கி விட்டிருப்பன். சொல்ற சொல்லுக் கேட்டாத்தானே. குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரித் தான் பிடிச்ச முயலுக்கு மூண்டு கால் எண்டு நிண்டா நான் என்ன செய்யிறது நீங்கள் என்ன செய்யிறது.

முதலாளியார் வாப்பாவைக் கேட்டார்.

“அது உண்மை”

வாப்பாவும் ஒத்துப் பாடினார்.

“உவங்களுக்கு நியாயம் கூட வேறே. நீதிகூட வேறே. நாங்கள் அநியாயம் எண்டு சொல்றதை அதாட்டாய் நிண்டு கொண்டு நியாயம் என்பினம். அதுக்கு இரத்தம் சிந்தவும் தாங்கள் தயாராம். பெரிய தியாகமாம். இலச்சியமாம். கனவுகளை எல்லாம் உண்மை எண்டு நினைச்சு அவதிப்படுற விசரங்கள் உவங்கள். முழு விசரங்கள்.”

முதலாளியார் பிலாக்கணம் வைத்தார்.

“என்றோட மவன் இப்பால் எல்லாம் இந்த விஷயத்தில தங்கமானவன்”

இப்பாலின் உம்மா சொன்னாள்.

“அவன் சரியான நல்ல பிள்ளை”

முதலாளியார் சான்றிதழ் தந்தார்.

இப்பாலின் உம்மாவின் முகத்தில் பெருமிதம் பொங்கி வழிகின்றது.

“உந்தக் கொம்பூலிஸ்ற் விசரங்கள் விசர்வேலையைத் துங்களோடை வைச்சுக் கொண்டாப் பறவாயில்லை. எங்களின்ரை கையைக் கடிக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டெல்லே நிக்கினம். அப்ப நாங்கள் சும்மா நிக்கலாமோ. தன்னைக் கொல்ல வாற பசுவைக் கூடக் கொல்ல வேணும் எண்டு தான் பகவத்தீதை சொல்லுது”

முதலாளியார் மறுகையைப் பிலாக்கணம் பாடினார்

சின்னத்தம்பி எதுவித சலனமுமின்றி உரையாடலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். பாத்திமா போட்டு விட்ட அரோட்டமா நீராகாரம் சூடாறிக் கொண்டிருக்கவே, பாத்திமா உம்மாவைத் தீண்டினாள்.

“மவனே அரோட்டமா ஆறிப் போகிது. குடியேன்”

இது உம்மா.

பாத்திமாவின் வாப்பா போட்டிருந்த சாம்பல் வர்ணக் கோட்டு அவருக்கு அதிக அளவிலான வியர்வையைத் தந்து கொண்டிருந்ததால் மேல் சேட்டின் பொத்தானைக் கழற்றி விட்டார். ராக்கியிலிருந்த தட்டில் பாத்திமா பழங்களை வைத்து விட்டு வெற்றுக் கூடையை எடுத்துக் கொண்டாள். அவளுடைய நயவனங்கள் உள்ளத்திலே தேங்கியிருந்த எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தவே முயன்றன. ஆனால் தோல்வியே அடைந்தன. அவர்கள் விடைபெறும் போது பாத்திமாவின் கண்கள் கலங்கின. முகம் உம்மென்று இருந்தது. வாயின் உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நான்காம் நாள் அரியரெத்தினமும் அவனுடைய நண்பர்கள் இருவருமாகச் சின்னத்தம்பியைப் பார்த்துப் போக வந்திருந்தார்கள்.

“உனக்கெப்பிடி விஷயம் தெரிஞ்சது”

சின்னத்தம்பி கேட்டான்.

“கம்பனையிலேயிருந்து வாசிற்றிக்கு வாற ஒரு பெட்டை என்னோடை படிக்குது. அது தான் இப்புடியெண்டு சொன்னது.”

அரியரத்தினம் சொன்னான்.

“எப்பிடிப் படிப்பெல்லாம்?”

“என்ன படிப்பு? பணக்காரருக்கும் ஏழையருக்கும் இடையிலே இருக்கிற வரம்பை உயத்திற படிப்புத்தானே.”

“உவை ஆர் உன்ரை சிநேகிதரா”

“ஓம் இவன்ரை பேர் திருச்செல்வம். சங்கத்தானையிலே பிறப்பு வளர்ப்பு. இவன்ரை பேர் விஜயரத்தினம் யாழ்ப்பாணத்தவன் தான். கொழும்பிலே சென்பீட்டர்ஸிலே படிச்சவன். தாய் தேப்பன் எல்லாம் வெள்ளவத்தையில வீடு வாங்கி இருக்கினம்.”

சின்னத்தம்பியின் கண்கள் அவர்கள் இருவரையும் எடை போட்டது. இருவரும் இரு துருவங்களாகவே அவனுக்குப் பட்டனர்.

விஜயரத்தினம் மடிப்புக் குலையாத டெட்ரன் சைற் - ஸிப் கால்சட்டை போட்டிருந்தான். றிங்கோ ஸ்ரைல் கன்ன மயிரை நீள வளர்த்து மீசையும் தாடியும் இல்லாமல் வெட்டியிருந்தான். திருச்செல்வம் வெள்ளை வெளேரென்ற வேட்டி மட்டுமே உடுத்து மேலில் வெள்ளை. சேட்டும் அணிந்திருந்தான். திருச்செல்வத்திற்கு திரணையாக அரும் பியிருந்த மீசையோ அவலட்சணத்தைத் தான் தந்தது. மண்வெட்டியாட்டம் மேலுதட்டுப் பற்கள் முன்தள்ளி நின்றது.

“கொத்தான்ர வழக்குத் தீர்ந்து விட்டுதா இல்லாட்டி இன்னும் தவணைக்குத் தள்ளிப் போட்டிருக்கினமா”

“அது தீர்ந்து போச்சது”

“என்ன தீர்ப்பு”

“நீ சொன்னது நூற்றுக் நூறு சரியடா.”

“விஷியத்தைச் சொல்லன்”

“ஆறு மாசத்துக்கை வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட வேணுமாம். கோர்ட் உத்தரவு.”

“எப்ப தீர்ந்தது”

“ரண்டு மாசத்துக்கு முந்தி. நீ சொன்னது போலே இது பூர்ஷ்வா ஜனநாயகம் தான்ரா”

“சீச்சீ. உப்பிடி யெல்லாம் பேசிப் போடாதை. உவங்கள் ஆயிரமாயிரம் தந்திரங்களைப் பாவிச்சு எங்களைப் போலை ஆக்களையெல்லாம் நல்ல வடிவாய் ஏமாத்துவாங்கள். வீட்டிலை வாடகைக்குக் குடியிருக்கிறவனை எழுப்பேலாது எண்டும் சட்டமிருக்குது தானே. கோட்டிலை உள்ளவங்கள் சட்டம் படிச்ச புலிகள் தானே.”

“உண்மையிலை சின்னத்தம்பி எனக்கு இப்பத்தான் நீதியெது அநீதியெது எண்டதை அநுபவம் மூலமாய் விளங்கியிருக்குது. ஓடுற ஆத்திலை விஷம் போடுற கொம்பாதி கொம்பர் கூட்டம் இனி ஒண்ணுஞ் செய்யேலாது.”

“வாசிற்றிலை எப்பிடி”

“எல்லாம் பூர்ஷ்வாக்கள் தான். இல்லாட்டி வாசிற்றிக்குள்ளை நுழைய ஏலுமா? கொஞ்சப்பேர் ஹிப்பிப்பஷன் போலை ஃபஷனுக்கு கொம்பூனிசம் பேசினே”

“முந்தியொரு ஸ்ரைக் நடந்ததெல்லோ”

“அதெல்லாம் தனிப்பட்ட ஆக்களுக்காக ஸ்ரைக்.”

“அதுசரி. நீங்கள் இப்பஎன்ன யோசினையோட இருக்கிறியள்? புதிசாய்க் காணியேதும் வாங்கப்போறியள் தானே அல்லாட்டி ஏதேனும் வீடு வாடைக்குப் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறியளோ?”

“வீடுகட்டாமலுக்குச் சும்மா இருக்கேலாது ஏனெண்டா என்றை தங்கச்சிக்கு கொடுக்கிற சீதணம் வேறையில்லை. சீதணம் இல்லாததாலே எத்திணை குமருகள் கரை சேராமல் இருக்கேக்கை நாங்கள் ஒண்டும் அணியம் பண்ணாமல் இருக்கேலாது.”

“என்னெண்டு கட்டப் போறியள்”

“ஈடு வைச்சுத் தான்”

“எதை ஈடு வைப்பியள்”

“தோட்டக் காணியை வேறை கிடக்கிற நகையனை எண்டாலும் விக்கிறது தான். உந்தத் தோட்டக்காணியைக் கூடச் சீதனமாய் எழுதிறதுக்குத் தான் கவியாணப் பேச்சுக் கால்லை அத்தானுக்கள் நிண்டவையாம்.”

“காணி வழங்கியாச்சுதோ?”

“ஈ. இனித்தான் எல்லாம்”

“உன்னட்டை ஸ்ரேற் அன் ரெவல்யூஸன் இருக்குதா. ஒருக்காத் தாறியா”

அரியரெத்தினம் ஆசையோடு கேட்டான்.

“என்றை புத்தகம் போஸ்ட் ஒஃபிஸீக்குக் கிட்டிருக்கிற பச்சை கேட்வீட்டு கனகசபை மாஸ்டரிட்டை இருக்குது. உதாலை போகேக்கை போய்க் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போ.”

“அப்ப நாங்கள் வாறம்”

விடைபெற்றனர்.

அன்றைய மதியத் தபால் விநியோகத்தில் சின்னத்தம்பிக்கும் ஒருகடிதம். ஆசுப்பத்திரிக் கட்டில்எண், வார்ட் எண் குறிக்கப்பட்ட விலாசம்.

ரணசிங்கா கடிதம் எழுதியிருந்தான். நடந்த நிகழ்வைப் பற்றி ஜமால்உன் எழுதியிருந்தானும். சுகம் விசாரித்தான். தான்இனிக் கம்பனைக்குத் திரும்பிவரப் போவதில்லையாம். அங்கேயே மின்வியாபாரம் செய்வானும். நேர்ஸ் தந்த கடிதத்தை மீண்டும் உறையிலிட்டுத் தலையணையின் கீழே வைத்தான்.

மாலையில் உலப்பனை பொஹாமியின் உறவினான ஜேமிஸ், சின்னத்தம்பியிடம் வந்தான். ஜேமிஸைக் கண்டதும் சின்னத்தம்பிக்கு எல்லையில்லாதமகிழ்ச்சியே உண்டானது

“எப்பிடி ஜேமிஸ். நலமா?”

சின்னத்தம்பி சிங்களத்திலேயே விசாரித்தான்.

“உன்னைக் கேட்க வேண்டிய கேள்வியை நீ என்னைக் கேட்கிறியே. அண்ணனைப் பொலிசிலே பிடிச்சிட்டாங்கள். உன்னை இங்கை கொண்டந்து போட்டிட்டாங்கள்.”

“அதுசரி உன்னை அண்ணனுக்கு ஏது கிறிஸ்”

“ஸ்..... ரகஸியமாப் பேசு”

“எனக்குக் கூட ஏன் எதுக்கு எண்டு தெரியாது வைச்சிருக்கச் சொன்ன படியா வைச்சிருந்தன். திரும்பவும் உன்னடடைத் தந்தன்”

குரலை மிகத்தாழ்த்திக் கொண்டான். பக்கத்திலே படுத்திருந்த நோயாளிகள் பராக்கில் இருந்து கொண்டனர்.

“அது பெரிய கதை”

“மல்லவராச்சியை இவன் ஏன் கொல்லப் போனவன்? தனிப்பட்ட ஆத்திரத்திலையா கொண்டவன்?”

“இருபத்தேழு கமக்காற்றறை சார்பிலே நம்மடை பொடிஹாமி அண்ணன் இதைச் செய்திருக்கிறான் அந்தக் கிறிஸ்கூட இருபத்தேழு பேற்றை பங்குக்காசிலே தான் வாங்கினது.”

“மல்லவராச்சியைக் கொலை செய்தாப் போலை நம்மடை கஷ்டம் தீருமா? மல்லவராச்சியின்ட இடத்துக்கு இன்னொருவன் வருவான் தானே”

“ஆரிப்ப இதை இல்லை எண்டது”

“அப்ப ஏன் பொடிஹாமி குந்தினான்?”

“மல்லவராச்சி உலப்பனையில வயல்காணி குத்தகைக்கு வீடுற விஷயம் உனக்குத் தெரியுமே”

“ஓம்”

“அப்பிடிவிட்ட காணிக் குத்தகை வாங்கிறதோடையல் செய்தால் விளையிற நெல்லிலை அரைப்பங்கு அவனுக்குத் தரவேணும் எண்டுதான் நெடுகச் சொல்றவன். அருவி வெட்டிற் அண்டு ஆட்களை எல்லாம் அனுப்பிப் போடுவான் அந்த ஆட்கள் தடியோடைய வந்து நெல்லைக் கிளப்பிக் கொண்டு போவாங்கள். விவசாயம் செய்யிறவை இலவு காத்த கிளியளாய்த்தான் சும்மா இருப்பினம்.”

“இது வருஷம் முழுவதும் நடக்கிற காரியம் தானே.”

“பொறன். பொடிஹாமியைப் போல்தான் வேறொரு கமக்காற ஆள் கமரூலகே எண்டுபேர் அவன் இந்தமுறை ஒருசல்லியும் குடுக்கவுமில்லை விளைஞ்ச நெல்லிலை ஒரு விதையைத் தன்னும் மல்லவராச்சியின்றை ஆட்கள் தொடவும் விடேல்லை.”

“கமரூலாக்கு என்ன நடந்தது”

“வீட்டிற்கு நெருப்பு வைச்சாங்கள். கமரூலகேயும் ஒரு பெடியனும் தான்உயிர் தப்பிச்சினம். இப்பவும் நாவலப் பிட்டி ஆஸ்ப்பத்திரியிலை தான். அவன் ரை மனுஷி ஒரு பிள்ளைத்தாச்சி. அவளும் நெருப்போடைய சாம்பலாய்ப் போளுள்.”

“வீடு முழுக்க எரிஞ்சு போச்சதா”

“ஓம் அந்த நெருப்புத்தான் மற்ற எல்லாரையும் நெருப்பாக்கி இந்தத் திட்டத்தைப் போட்டுது. ஒவ்வொருரும் பிள்ளைக்குட்டிக்காரர். பெரடிஹாமி தான் துணிஞ்சான். செய்து முடித்தான்.”

“வீடு எரிஞ்சது பற்றி பொலிகக்குத் தெரியாதா?”

“அது தற்செயலாய் நடந்தது தானே எண்டு இன்ஸ்பெக்டரே சொல்லிச் சமாளித்தான்.”

“பொடிஹாமி அண்ணனைக் கண்டியா?”

“ஓம் இருபத்தாறு பேருக்குப் பதிலாகத்தான் ஒருவர் சாகிறது போல் தனக்குவேறு பாக்கியமில்லை என்று அவர் சொன்னார்.”

ஐந்தாம் நாள் சின்னத்தம்பியைக் கூட்டிவர லொரியில் வந்திருந்தான் மயில்வாகனம்.

“மிகவும் பலவீனமான கேஸ். இரண்டு கிழமைக் கெண்டாலும் பூரண ஓய்வு தேவை. கடுமையான உடல் வேலை செய்தால் உயிருக்கே ஆபத்து. இதயத்திலே கடுமையான நோவு இருக்கிறது.”

டொக்டர் மயில்வாகனத்திடம் சொன்னார்.

சாக்குக் கட்டிலைப் பின்புற ஓடையில் போட்டு சின்னத்தம்பியைப் படுக்க வைத்தார்கள்.

“முதலாளியாருக்கு உன்னிலை சரியான கரிசினை. இல்லாட்டி வீட்டிலே இருந்து கொசுவலை குடுத்து அலுப்பி யிருப்பரே.”

தேவராசா கொசுவலை கட்டிய போது கூறினான். சின்னத்தம்பி பதிலுக்குச் சிரித்தான். இப்பால் தாயாரின் கட்டளைப் படி வேளை தவறாமல் மருந்து தந்தான்.

அத்தியாயம் பதின்முன்று

ஹில் வீதியிலேயுள்ள ஓர் அழகான வீட்டின் வாசலண்டை அடுக்கடுக்காக ஜாகுவார், பிளிமெளத், பென்ஸ், ஸீஃபையர், போக்ஸ் வகன், இம்பாலா கார்கள் நேர்த்தியாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஹில் வீதியின் பெருமையைக் காத்துக்கொண்டிருந்த வண்ணம் பிரமாண்டமான ஒரு பூமரம் பூச்சொரிந்து வீதியையே பூந்தொட்டில் ஆக்கியது. அம்மரத்தின் கொம்பர்களில் இலைகள் இல்லை.

அந்தப் பிரமுகர் வீட்டு வரவேற்பறையில் பல எக்ஸ்ரா-குஷன் செற்றிகள் போட்டிருந்தும் சிலர் இருக்க இடமின்றி நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு பையன் அங்குள்ளவர் களுக்குக் குவளை நிறைந்த குளிர்பானங்களை ஸ்ரே போட்டு விநியோகித்துக் கொண்டிருந்தான். பலவகையான ரிசுக்கேக்குகள் அங்குள்ள ரிபோயில் வைத்திருக்கப்பட்டது. வரவேற்பறையோடு தொடர்பான ஹோவின் முடிவிலே இங்கிவிஷ்-ரப் போட்ட பாத்திரம் இருந்ததது. பாத்திரமின் அரைப் பங்கை முழு அளவிலான கண்ணாடியும் மற்ற அரைப்பங்கை மார்பிள் சுவரும் மூடியிருந்தது. பாத்திரம் தவிர்ந்த மற்றைய வீட்டுப் பகுதிகள் மூடப்பட்டிருந்தது.

வரவேற்பறையிலிருந்து ரேடியோகிராம் போலவே வாசலின் வலப்புறத்திலிருந்தது நாய்க்கூண்டு. ஆரூயரத்திற்கு வளர்ந்து நின்றது. மிகவும் கெம்பீரமாக நின்றது. அதன் கெம்பீரம் இராணுவ வீரனின் கெம்பீரத்தைக் காட்டிலும் பலபடிகள் சிறப்பாயிருந்தது. காதுச் சவ்வுகள் நாக்கைப் போல் நீளமாயிருந்தன.

ஹில் வீதியிலுள்ள எந்த வீட்டிலிருந்து பார்த்தாலும் கம்பளை நகரம் பூராவும் ஆகாய விமானத்திலிருந்து பார்ப்பதைப் போலத் தெரியும். மேட்டுக்குடியினருக்கான மேட்டு நிலம் ஹில்வீதி. கம்பளையிலுள்ள சகல தனியாள் நிறுவன உடமையாளர்களும் அந்த வீட்டில் குழுமியிருந்தார்கள். சிலர் பகுதி பகுதியாக வெளி வாசலோரம் நின்று அளவளாவினார்கள். எல்லாம் லக்ரோ-கலமைன்கள் பூசிய முகங்கள், அழுக்குக் கண்டறியாத உடைகள், மென்மையின் இனிமையான சுகத்தில் மிதக்கும் உள்ளங்கள்.

“வீ வில் ஹாவ் ரு ரேக் ஏ கொம்ப்றமைஸ்”

தோட்ட முதலாளிமார் சம்மேளனத் தலைவர் ராஜ பக்ஸா சொன்னவுடன் எல்லோரும் அமைதியடைந்து அவருடைய முகத்தையே பார்த்தனர்.

“இற் இஸ் ஏ மஸ்ற் ஃபோர் அஸ் ரு பிறிவன் திஸ் டிஸ்ஓடர். பிளீஸ் ஃப்ரன்ட்ஸ் டிஸ்கஸ் வித்தின் யுவர் செல்ப் ஃபோர் ஏ நிகோஷியேஷன் அன்ட் இன்ஃபோம் ரு மீ. ஓ. கே.”

அவரது அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து முணுமுணு மந்திரச் செபம் குழுக்களிடையே நடந்தது.

நாகலிங்கத்தார் கந்தையாபிள்ளையைக் கேட்டார்.

“எத்தனை மணி?”

“இரண்டு ஐம்பது.”

“ஊர்வலம் எத்தனை மணிக்கு வீசுவதைக் கூட்டமேடைக்கு போகுமாம்?”

“முண்டுக்கு எண்டாங்கள். உவங்கள் எல்லாம் வெள்ளக்காறனைப் போலைச் சொன்ன சொன்ன ரைமுக்கு செய்யிறவங்களா?”

‘கந்தையாபிள்ளைக்கு அவ்வளவு பெரிய கடை இல்லை. சிறிய சுருட்டுக்கடை தான். ஆனாலும் நல்ல வருவாய் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் எப்படி அவரால் சிரித்துப் பேச முடிகின்றது. களவாக லைசென்ஸ் இல்லாமல் சீமைச் சாராயம் விற்பாராம். களவாக நகைகூட அடைவு பிடிப்பாராம். கேள்விப்பட்டது எல்லாம் உண்மைதான்.’

நாகலிங்கத்தார் நினைத்துக் கொண்டார்.

‘ரோட்டிலை எல்லாம் இண்டியன் கொடிகள் உதயசூரியன் ரேட்மார்க்கோடை ஏன் தொங்குது’

கந்தையாபிள்ளை கேட்டார்.

“அது கொங்கிரஸ் கொடி அதுவும் ஊர்வலத்திலை சேர்ந்திருக்காம்.”

“உவங்களையெல்லாம் துவக்கிலை மருந்துபோட்டு சுட்டுத்தள்ள வேணும். எங்கடை உப்பைத் தின்னுறதுமில்லாமல் செய்யிற வேலையனைப் பாருங்கோவன்.”

“கொங்கிறஸிலை அவ்வளவு பழுதில்லை”

நாகலிங்கத்தார் சொன்னார்.

“எண்டாலும் உதவாது. உங்களினர் கடையிலை நிக்கிற சின்னத்தம்பி உந்த விஷியங்களை கொஞ்சம் தடிப்பு எண்டு கேள்விப்பட்டான். உண்மை தானே.”

“கொஞ்சம் தடிப்பில்லை”

“பின்னை”

“மிச்சம் தடிப்பு”

“ஓஓகொஓகோ”

கந்தையாபிள்ளை வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

“இப்ப கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி அவன் பொலிசிட்டை அடிவாங்கி ஆஸ்பத்திரியிலே இருந்தவன் எல்லோ”

“ஓ!”

“இப்ப நடக்கிற ஊர்வலத்திலே கூட்டத்திலே ஆள் சேரேல்லையா”

“வலு மும்மரம். செங்கொடிச் சங்கத்திலே அவன் தான் செயலாளர்.”

“எட கோதாரி. உப்பிடிக் கொத்தவையை ஏன் கடையிலே வைச்சிருக்கிறியள். பாம்புக்குப் பால் குடுத்து வளக்கிறியளே.”

“என்ன செய்யிறது? விழுங்கவும் ஏலாது. துப்பவும் ஏலாது. சுரண்டினவுடனே இந்தா லேபர் கந்தோர் அந்தா சட்டம் எண்டு பயப்படுத்துறாங்கள். அறப்படிச்ச எலியள் கூழ்ப்பானைக்குள்ளை விழுகிற மாதிரி சில சோஷலிஸ்ட் புண்ணியாத்மாக்கள் இயற்றின சட்டங்களால் இப்ப எங்கடை பக்கம்தான் இடி.”

நாகலிங்கத்தார் குளிர்பானம் குடித்த வாய்க்கு வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு வெற்றிலைப் பொட்டலத்தைக் கந்தையாபிள்ளையிடம் நீட்டினார்.

“அதுசரி உங்கடை மூண்டு பொம்பிளைப்பிள்ளையையும் கட்டிக் குடுத்திட்டியளா?”

“அதெல்லாம் எப்பவோ முடிஞ்சது.”

“மருமக்கள் என்ன வேலை?”

“ஒருத்தன் டாக்குத்தர். கொழும்பிலே பிறைவேட்டாய் நடத்தினார். மற்றவன் சனிட்டரி இன்ஸ்பெக்டர்.”

“ஏன் இவ்வளவு இழக்கமாய் இறங்கினியள்?”

“அது கிரகபலன்”

“சும்மா சொல்லுங்கோ”

“பெட்டையிலை கொஞ்சம் பிழையான விஷியம் இருந்துது.”

“என்ன பிழை”

நாகலிங்கத்தார் துருவித் துருவிக் கேட்பது கந்தையா பிள்ளைக்குப் பிடிக்கவில்லை. முகத்தைச் சுளித்துத் தனது அசுவாரஸ்யத் தன்மையை வெளிக்காட்டினார். ஆனாலும் நாகலிங்கத்தார் விட்டபாடில்லை.

“பரவாயில்லை. இதிலை என்ன வெட்கம்”

“அந்த மூதேசி கோவியப் பெடியனோடே தொடுப்பு வைச்சுப் போட்டுது”

“கருவைக் கலைச்சியளா”

“ஓம்”

கறாட்டப்பிட்டியாவிவிருந்து பேரிரைச்சலோடு ஊர்வலம் புலப்பட்டது. அங்கே ஹில் வீதியில் குழுமியிருந்த அமைதியின் ஊடாக ஊர்வலக் கோஷம் மிகத் துல்லியமாகக் கேட்டது.

“அபே மார்க்கய”

“விப்ளவ மார்க்கய”

“துப்பத் மினிஹட”

“ஜெயவேவா”

“அபிட்ட எப”

“அதிராஜ்ய வாதய”

“அபிட்ட ஒணே”

“சமாஜ வாதய”

கனவான்களின் காதுகளைக் குண்டு ரவைகளாகத் துளை போட்டன ஊர்வலக் கோஷங்கள். அவர்களிடையே இனம் புரியாத பரபரப்பும் சுறுசுறுப்பும் உதயமாகின.

“இற்ஸ் த டெஸ்டினைஷன் மினிற்”

ராஜபக்ஸா சொன்னார்.

“கோல் ஃபோர் தி பொலீஸ்.”

சாக்காறியா அங்கலாய்த்தார். ஹைலன்ட் ஹோட்டல், ஹைலன்ட் சலூன், ஹைலன்ட் லோண்டிரி, ஹைலன்ட் ஸ்ரோர்ஸ், ஹைலன்ட் ஸுபலஸ், ஹைலன்ட் ஜுவலர்ஸ், ஹைலன்ட் பிக்சர்மாட் அனைத்துக்கும் அவர் முகாமையாளர்.

பெர்னாண்டோ டயல் செய்தார்.

“ஹலோ இன்ஸ்பெக்டர்”

மறுமுனையிலிருந்து வந்த கிச்சக் குரலிலோ தெளிவில்லை. ஏதோ சொற்சிலம்பாடினார்கள்.

“சொறி. தே ஹாவ் கொற் லைசென்ஸ். வீ கான்ற ஒப்ளிக் தற் றிகுவெஸ்ற் ஆப் யூவர்ஸ்”

இன்ஸ்பெக்டரின் இறுதிச் சொற்கள் அங்குள்ளவர்களுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

பெர்னாண்டோ கையிலிருந்த ரெலிபோன் றிசீவரை விஜயதுங்கா ஆத்திரத்தோடு பிடுங்கினார். வெவிக்கல்லையிலுள்ள விஹாரையின் தர்மகர்த்தர். நகரத்திலே கடைகளும் வைத்திருந்தார்.

“நாங்கள் ஊரிலை பெரிய வி. ஐ. பிக்கள் சொல்றம். இந்த ஊரிலை பொலீஸ் கடமை பாக்கிறதெண்டு உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தால் எங்களின்ரை சொல்லைக் கேட்டுத்தான் நடக்க வேணும் புரிகிறதா”

விஜயதுங்கவின் மிரட்டலுக்கு இன்ஸ்பெக்டர் ஒன்றும் பயந்து விடவில்லை.

“ஐ. ஜி. பியிடமிருந்து உமக்கு டிஸ்மிஸ் நோட்டிஸ் அனுப்பி வைக்காட்டி என் பெயர் விஜயதுங்காவில்லை”

ரெலிபோன் நிசீவரை ஆத்திரத்துடன் வைத்துவிட்டு அவன் பற்களை நெருடினான்.

அதன் பின்னர் ராஜபக்ஸாவே டயல் பண்ணி இன்ஸ் பெக்ரரை அழைத்தான். அவர் முன்னாள் உப-மந்திரி. ஐ. ஜி. பியை எல்லாம் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டவர். இன்றைய அரசிலும் அவருக்கு நல்ல மதிப்பிருந்தது. இன்ஸ் பெக்ரரே இவருடைய தயவில் தான் காட்டுப்புற இடத்தி லிருந்து கம்பளைக்கு இடமாற்றலாகி வந்திருந்தார். அவரின் முணுமுணுப்புக்கு இறுதியில் இன்ஸ்பெக்ரர் பணீந்தார். ராஜ பக்ஸாவின் முகம் மலர்ந்தது. எல்லோரின் முகங்களும் மலர்ந்தது.

“ஓல் ஷட் பி சக்ஸஸ். நவ் லி குட் டிஸ்பேர்ஸ்”

குழுவியிருந்த கும்பல் குலைந்தது. ‘பட்’ ‘சட்’ என்ற ஓசையுடன் கார்க் கதவுகள் திறக்கப்பட்டும் சாற்றப்பட்டும் புகையைக் கக்கிக் கொண்டும் புறப்பட்டன.

“என்ன செய்யப் போகினம்”

“ஊர்வலத்தைக் கலைக்கப் போகினமாக்கும்”

ஹில்லீதியால் இறங்கி நடந்து வரும்போது கந்தையா பிள்ளைக்கு நாகலிங்கம் சொன்னார்.

“முண்டாவது பெட்டையை எங்கை கட்டிக் குடுத்தீங்கள்”

விட்ட இடத்திலிருந்து தொடங்கினார் நாகலிங்கம்.

“ அவன் கொழும்பிலை கப்பல் சாமான்கள் இறக்கிற கொம்பனியிலை பாட்ணர். யாழ்ப்பாணத்திலை நாலு வீடுகள் கட்டி வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறான். கொழும்பிலை பம்பலப் பிட்டியிலை சொந்தக் காணி வாங்கி வீடு கட்டியிருக்கிறான். நல்ல பசையான மருமகன் அவன்தான். கிளறிக்கல் உத்தியோககாரர் கூட எடுக்கிற சம்பளம் மாசச் செலவுக்குத்தான் காணும். ஆக மிஞ்சின அவையள் பாங்கிலை கடன் எடுத்து ஒரு சின்ன வீடு கட்டிப் போட்டு மார் தட்டுவினம். கடன் குடுக்கும் மட்டும் பேந்து குடும்பச் சிலவுக்கு அந்தரப் படுவினம்”

“அப்ப ஏன் எங்கடை ஆக்கள் கிளறிக்கல் மாப்பிளை எண்டவுடன் குண்டியிலை தட்டின புளுகத்தோடை திரியினம்.”

“கிளறிக்கல் எண்டால் குற்றமில்லாத மாப்பிளை எண்டு தான். பென்சன், வறண்ட, வீட்டு அலவன்ஸ், எல்லாமிருக்கும். சம்பளமும் நானூறு ஐநூறு எண்டு வந்தால் பிள்ளையளுக்கு வசதியான சீவியம் தானே. கொம்பனி உத்தியோகங்கள் உப்பிடி வருமே”

ஊர்வலம் இப்போது ஹில் வீதியிலிருந்து இறங்கி வந்த அவர்களுக்குத் தெரிந்தது.

சில சிகப்புக் கொடிகளும் சில நீலக் கொடிகளும் கலந்திருந்தன. வேறும் சில இந்திய மூவர்ணக் கொடிகளாயிருந்தன.

பல தொழிலாளப் பெண்களின் கைகளிலே சுலோக அட்டைகளிருந்தன.

“அரசியல் அதிகாரம் துப்பாக்கி முனையிலே”

“மக்கள் படை இல்லையேல் மக்களுக்கு எதுவுமில்லை”

“போராட்டம் — விமர்சனம் — மாற்றம்”

மாஓ, லெனின், மாக்ஸ் படங்களும் அந்தப் பீடுநடை ஊர்வலத்திலே வந்து கொண்டிருந்தன.

ஊர்வலக் கோஷங்களை அலட்சியம் செய்தபடி கந்தையா பிள்ளை நாகவிங்கத்தாரைக் கேட்டார்.

“கடை வேலையாட்களின்ரை கோரிக்கை என்னவாம்?”

“முதலிலே கக்கூசாம், பேந்து சம்பள உயர்வாம், பேந்து எட்டு மணித்தியால வேலையாம், பேந்து நினைச்சவுடனே தேவைப்பட்டால் லீவாம், பேந்து இருக்கிறதுக்கு வீடாம், பேந்து.....இப்புடியாய்ப் போய்போய்க் கடைசியிலே அவையள் தான் முதலாளியள். நாங்கள் அவையிடை அடிமையள்.”

“பொலிஸ் எவடத்திலே மறிக்கப் போகுதாம்”

“தெரியேல்லை”

புகையிரத நிலையத்துடன் ஒட்டிய பொட்டல் வெளியின் கோடியில் பதின்மூன்று பொலிஸ் வீரர்களை ஒரு ஜீப் வண்டி வந்து இறக்கிவிட்டுச் சென்றது. போயா தினமாதலால் போக்குவரவு அநேகமாக ஸ்தாம்பித்து விட்டிருந்தது. ஊர்வலத்தைப் பார்ப்பதற்காக கூடி நின்ற குழந்தைகளும் கிழவர்களும் தாய்மாரும் பொலிஸாரைக் கண்டவுடன் கலையலானார்கள்.

பொலிஸார் நிற்கின்றார்கள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டதும் நீலக் கொடிகாவிசுள் பீதியுற்று ஒதுங்கலானார்கள்.

“எல்லாப் பிற்போக்காளரும் காகிதப் புலிகளே!”
என்கின்ற வாசகம் பொருந்திய சிகப்பு அட்டை அந்த ஊர் வலத்தில் மிதந்து வந்ததன் அர்த்தம் அப்போது தான் புலனாகிற்று.

“மரியாவத்தல பொலிஸ் பட்டளே நிற்கிறுங்களாம்”
ஜமால்உன் சொன்னான்.

“உது புதினமே. அவங்கள் நிக்காட்டித்தான் புதினம்”

சின்னத்தம்பி பதில் தந்தான். அவனை இப்பால் தாங்கிக் கொண்டே வந்தான். அவனால் செம்மையாகக் காலூன்றி நடக்கவே முடியவில்லை. அவனது ஆண்குறியில் பட்ட ரணம் முற்றாக மாறவில்லை. தலைவர் வியனகேயே அவனை ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ள வேண்டாம் என்று தடுத்தார். அவனது உடல் நிலை அத்தனை கேவலமயப் பட்டிருந்தது.

“ஊர்வலத்தைக் குலைச்சிட்டாங்க எண்ணு?”

“இதைப்போலே ஆயிரம் ஊர்வலம் வரும்”

“நாங்க இதோட ஊர்வலத்தை நெறுத்திட்டு குறுக்கு வழியாலே வீசுவதைக்குப் போயிடுவம்”

“பேய்க்கதை கதையாதை. பயப்பிடாதை.”

இப்பாவிற்கு சின்னத்தம்பியின் மீது என்றுமே இல்லாத பாசம் அவன் பொலிசில் உதைபட்டதன் பின்னர் உருவெடுத்திருந்தது.

ஊர்வலக் கோஷங்கள் உரமேற புகையிரத நிலையத்தைத் தாண்டிச் சென்றது அந்தத் தொழிலாளர் அணி.

முழுத் தெருவையே வழிமறித்து ஒவ்வொரு அங்குலத்திற்கு ஒவ்வொரு பொலிசாகக் கருங்கல்லின் சுவரெனப் பொலிஸார் நின்றார்கள். பொலிசைக் கண்டதும் சின்னத்தம்பியின் கால் சளுக்குப் பறந்தது. மிகுந்த உரத்தோடும்

துணிச்சலோடும் என்கிற நடந்தான். பொலிஸார் தங்களது பின் காற்சட்டைப் பையில் செருகியிருந்த பட்டன் தடியை எடுத்துக் கொண்டார்கள். பட்டன் தடியில்லாத பொலிஸார் தங்கள் தங்கள் பொல்ற்றுகளைக் கழற்றினார்கள்.

தன்னுடைய அடிநாள் - பிரியத்துக்குகந்த பச்சைக்கொடி ஒன்று தன்னுமே இந்த ஊர்வலத்தில் பங்கு கொள்ளாதது ஏன் என்ற கேள்வி இக்பாலை இது வரையில் அரித்துக் கொண்டிருந்தது. அதுவும் தங்களுக்கு அற்பகக்கூசு கட்டாததை ஆதரிக்குமா? இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா?

உருக்கின் சுவராய் நின்ற பொலிஸாரை வியனகே தன்னுடைய நெஞ்சை நிமிர்த்தி உடைத்த போது பட்டன் ஒங்கப்பட்டது. சின்னத்தம்பி பட்டனைப் பறித்தான். இரண்டாவது தடவையாக அவனது நெஞ்சில் பிரளய - இடி பட்டுக் கொண்டது. சுருண்டு தெருவோரம் வீழ்ந்தான். ஐமால்டன் மடியிடை அவனது தலையை வைத்துத் தாங்கிக் கொண்டான். விம்மிப் புடைத்து சின்னத்தம்பி விட்டிருந்த பெருமூச்சு சின்னத்தம்பி என்சிற உயிரின் இறுதிப் பெருமூச்சானது.

அதன் பிறகு - தர்மத்தின் அகோரத்தில் இக்பாவிடம் புத்தம் புதிய உணர்வு பிறந்து கொண்டிருக்கின்றது.

321801

M A Z H A I K U R I

கொடுமையும் அக்கிரமமும் நிந்தனையும் விரவிய இந்தச் சமூக அமைப்பு நிலைத்து நிற்பதற்கு எந்தவித நியாயமும் இல்லை. ஏகாதிபত্যம் எச்ச சொச்சங்களை மட்டுமே விட்டு விட்டுச் சென்றதொன்று அல்ல. வாங்குதல் விற்பல் மூலம் ஈட்டப்படுகின்ற உபரிப் பெறுமானம் எத்தனை க(ர)டைத் தனமாக மானிதத்தை நெறிப்படுத்தி இலாபமீட்டியிருக்கின்றது. இத்தகு சூழலில் வியர்வைகளை மண்ணுக்கும் வேதனைகளைத் தமக்குள்ளும் கொண்டு நசிகின்ற விவசாயிகள் மகோன்னதமாய்த் தொடங்கி விட்ட போராட்டத்தில் கூவி உழைப்பாளிகளின் அத்துவிதத்தை சர்வதேசிய ரீதியில் ஆனால் தேசிய களத்தில் யதார்த்தமாய் அணுகுவதே இந் நாவலின் அமைப்பாகும். மனிதகுல நீதிக்காக மனிதனே வீறுகொண்டெழுகின்ற கோலத்தின் நிகழ்வுகளுடு விஞ்ஞான பூர்வமாய் அந்த வியத்தகு மானித உந்துதலுக்கான காரணிகள் பின்னமைவில் உணர்த்தப்படுகின்றன. குறியீட்டு வடிவெடுத்து அடிமை விலங்குகள் நொருக்கப்படுகின்றன. விமோசன வழிக்கு ஒளியூட்டுகின்றன. இந்நாவலின் நாயகன் உண்மையை வெறுமனே உணர்ந்தவனல்ல. நிலைநாட்டியவன், அதனால் மரணத்தில் வாழ்பவன். வர்க்கப் போராட்டத்தை நீதிப்படுத்துவதுடன் 'மழைக்குறி' நிற்கவில்லை. நசிந்து கொண்டவர்க்கம் சர்வ-ஆதிக்கமும் அடைவதையும் கோடிடுகின்றது.

ஆர் எஸ் அச்சகம், பாழூப்பாணம்.